

FURNALELE REȘITEI CLOCOTESC DE MÂNIE!

■ De câteva zile, 15.000 de oameni strigă „Jos Văcăroiu!”, „Jos Iliescu!” și multe alte vorbe binecuvântate pag. 7

Nr. 50 ● 13 – 19 decembrie 1994 ● 24 pagini - 250 lei - 3.70 DM ●

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
EUGEN CHIROVICI

LA MULȚI ANI,
DOAMNĂ
LEOPOLDINA BĂLĂNUTĂ !

■ În aceste vremuri de urgie, să găsim un strop de suflet și pentru aniversarea distinsei actrițe, care împlinește 60 de ani.

SALA
DE
LECTURA

O televiziune
pentru toată lumea:

KAPPA

(27 de programe TV satelit)

■ Dialogați cu ea
prin revista noastră.
Scrieți-ne!

Sergiu
Cunescu
refuză
categoric
fuziunea cu PD

pag. 3

Literatura
dumneavoastră
are
la dispoziție
două pagini:

MASINA DE SCRIS

pag. 16-17

N-avem destule pe cap!

SECTA MOON ÎN ROMÂNIA

■ „America și creștinismul nu s-au unit cu soțul meu” și d-aia e jale!

pag. 6

Două zile la Sinaia
(17 și 18 decembrie)
35.000 de lei

Transport cu microbuzul,
cazare în hotel de trei stele,
două mese. Rezervări
până la 14 decembrie,
la tel. **617.48.91**

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă

TAROM

urează tuturor pasagerilor și firmelor colaboratoare

un An Nou fericit !

În anul ce tocmai sosește, Compania TAROM vă oferă zboruri regulate și charter în toată lumea, cu aeronave moderne, la prețuri atractive, cât și servicii pe care le dorește a fi cât mai de calitate.

La mulți ani !

Pentru informații, vânzări și rezervări vă rugăm să vă adresați la Agenția Centrală TAROM ori la agențiile și agenții de vânzări TAROM din țară.

București: Agenția Centrală TAROM din str. Brezolanu nr.10, tel. 615.04.99, 613.42.95;
 Agenția TAROM din str. Buzzești (Plaza Victoriei) nr.59-61, tel. 659.41.25; 659.41.85;
 Hotel INTERCONTINENTAL, Bd. Nicolae Bălcescu nr.4, tel. 210.73.30;
 Hotel BUCUREȘTI, Calea Victoriei nr. 63-81, tel. 614.28.89;
 Arad: str. Unirii nr.1, tel. (057)211.567;
 Bacău: str. Bălcescu nr. 1, tel. (034) 111.462;
 Caransebeș: str. Mihai Viteazul, nr. 3-5, tel. (055)513.063;
 Cluj-Napoca: Piața Mihai Viteazul nr.11, tel. (064)194987;

Constanța: str. Ștefan cel Mare nr.15, tel. (041) 662.632;
 Călărași: str. Calea București nr.2, tel. (051)111049;
 Iași: str. Arca, nr.3-5, tel. (032)115.239;
 Oradea: Piața Republicii, nr.2 (059)131918;
 Ploiești: Bd. Republicii, nr. 17, tel. (044)143.165;
 Sibiu: str. Bălcescu, nr.10, tel. (069) 211.157;
 Suceava: str. Bălcescu, nr.8 (030)214.686;
 Timișoara: Bd. Revoluției, nr. 3-5, tel.(056)190.150;
 Târgu Mureș: Piața Trandafirilor, nr.6-8, tel. (065)136.200;
 Tulcea: str. Gării, tel. (040)511.227.

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație
 Președinte - director general: **GEORGE ARION**
 Membri: Ion D. Gola, Alexandru Păslărin, Mihai Săndulescu, Liviu Timbus
 Director economic: **ANTON PORUMB**
 Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
 Director publicitate și suplimente speciale: **MIHAI SĂNDULESCU**
 Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
 Șef cabinet: **CĂTALINA ȘTEFĂNESCU** (617.47.63.2002)
 Adresa: București, sectorul 1, Piața Presii Libere nr. 1, cod 71341
 Telefon: 617.60.10, 617.60.20, cu interloare de mai jos
 Fax: 312.82.80
 Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
 Cont valută - 47.21.5.18.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor-șef: **EUGEN CHIROVICI**
 Consilier: **LIVIU TIMBUS**
 Secretar general de redacție: **ADRIANA CHIROVICI**
 Telefon: 2559

■ **POLITICĂ** (2560) - Răzvan Dumitrescu, Marian Ghileanu, Roxana Stancu
 ■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Gola, Ștefan Nicolsă
 ■ **SOCIAL** (2128) - Alexandru Anton, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Tonia Roman jr., Constantin Severin, Lucia Șteharovici
 ■ **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu
 ■ **FOTOREPORTER** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ionuț
 ■ **CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ**: Pașcu Balaci, Ion Căciș, Petru Novak Dolănoș
 ■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE**: Alexandru Graur (Italia), Emanuel Tănăsă (SUA), Mihai Răzu (Germania)
 ■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Gina Gerge, Adrian Patrescu
 ■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Smaranda Petreș, Angela Ștefănescu

REBUS
REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicitate de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
 Redactor șef adjunct: **MIHAI ZOUBEA** ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
 Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Drășoveanu, Simona Păclărin, Simona Simzianu
 Telefon: 2036 (director), 1457 (redacție)

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2500): 618.15.32; **Călin Mărcușanu**, Irina Braviceanu, Dan Ciucă, Adriana Debreacu, Marius Grolari, Florin Potha, Dora Tănder
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: **Eugen Mașcă**, Maria Călin, Mircea Fotea, Nea Giordan, Cătălina Topolea, Cezar Munteanu
DIFUZARE (617.59.59): Gabriel Bumb, Cora Croceanu, George Constantin, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valeriu Leac, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Săndulescu
PERSONAL (2560): Adrian Boiceanu
FINANCIAR-CONTABIL (2143): **Aida Balca**, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Irina Manuile, Pătrășcoiu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2834): **Den Mircea Popa**, Marian Băcolanu, Liliana Crețu, Mariana Săndulescu, Maria Șerban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon 617.46.91, fax 312.82.85 - Piața Presii Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

TIPARUL
TIPOREX S.R.L.

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX
 Închiderea ediției: sâmbătă ora 10

„Sub conducerea înțeleaptă a președintelui Iliescu, însuflețiți de mărețele succese ale guvernului Văcăroiu”

Reșița clocotește de mânie !

□ Zeci de mii de oameni cu salariile neplătite din octombrie sunt hotărâți să-și facă dreptate!

La Reșița muncitorii au ieșit în stradă. Salariaților de la combinatul siderurgic li s-au alăturat curând cetățenii orașului. În fiecare zi, în Piața Prefecturii sunt 15.000 - 20.000 de oameni. Și numărul lor crește! Vă vom ține la curent cu mersul evenimentelor.

Aniversând doi ani de guvernare, Nicolae Văcăroiu a spus că nivelul de trai a crescut, că o ducem toți tare bine. Sfîdînd o întreagă țară care se zbate în mizerie, Văcăroiu nu a recunoscut nici măcar o singură nerealizare. Dosarul cu situația de la Reșița zace de două luni prin sertare guvernamentale. Și nimănui nu i-a pasat. Mai mult decât atât, dovedind o prostie ieșită din comun, PDSR dă un comunicat în care spune că „își manifestă preocuparea în legătură cu deplasarea - sub influența unor lideri sindicali și chiar a unor politicieni - a revendicărilor manifestațiilor din municipiul Reșița spre zona politicului. Și, în continuare: „Noi considerăm că momentul ales pentru această mișcare nu este întîmplător”. Asta era problema! Momentul **nu este întîmplător**. Se apropie 21 decembrie și odată cu această zi se trezesc toate

spaimile celor care s-au instalat la putere profitând de ieșirea în stradă a unor oameni disperati, care nu mai aveau nimic de pierdut și care au ales să moară decât să mai suporte viața pe care o duceau.

Corneliu Vadim Tudor nu s-a sfiit să declare că manifestația de la Reșița e provocată de „agenturii străine”. Asta e tot ce-a înțeles liderul PRM din drama unor oameni care nu și-au primit salariile de două luni!

Manifestația durează deja de marțea trecută și, la ora când scriem aceste rânduri, primul ministru nu a catadicsit încă să se deplaseze la Reșița. I-a invitat pe liderii sindicali și pe membrii Consiliului de Administrație al uzinei să participe la ședința de guvern. Reșițenii au răspuns însă că nu părăsesc Piața Prefecturii până când Nicolae Văcăroiu nu vine acolo.

În Piața Prefecturii se apropie furtuna...

Prima zi (marți)

Muncitorii din Combinatul Siderurgic Reșița au umplut până la refuz Piața Prefecturii din oraș. Manifestația e spontană. Oamenii nu și-au primit salariile de două luni. Se cere demisia prefectului Traian Zamfir, care e considerat vinovat de starea economică precară din județ. Se strigă „Jos guvernul!”, „Jos Iliescu!”, „Iliescu și ai lui să se ducă dracului!”, „Iliescu judecat pentru sângele vărsat! Guvernul tace. Iliescu la fel.

A doua zi (miercuri)

Încă de la ora 7.00 muncitorii au început să se adune în Piața Prefecturii. Ion Iliescu poartă o discuție telefonică cu prefectul Traian Zamfir. Nicolae Văcăroiu anunță că va trimite o comisie guvernamentală la Reșița. În Piața Prefecturii sunt peste zece mii de oameni.

A treia zi (joi)

- Comisia Guvernamentală sosește la Reșița. Se anunță că salariile vor fi plătite. Muncitorii strigă că refuză banii și că nu vor părăsi piața până nu vine Nicolae

Văcăroiu! Ion Iliescu trimite prin fax un Apel, în care spune că urmărește cu îngrijorare evoluția evenimentelor din Reșița, „precum și frământările oamenilor din alte întreprinderi”.

Iliescu mai spune că economia de piață „are rigorile ei severe, care trebuie înțelese” și că „face un apel sincer la adresa tuturor celor prezenți de a înțelege dificultățile prin care trecem”.

Octavian Partenie, secretar de stat, declară că Nicolae Văcăroiu nu se va duce la Reșița sub presiunea unei „adușări din piață”.

A patra zi (vineri)

Guvernul dă un comunicat la fel de golit de conținut ca și cel al președinției. În el se spune că „au fost identificate unele posibilități de relansare a producției întreprinderii”. Peste câteva rânduri apare o afirmație de-a dreptul caraghioasă. „În contextul mecanismelor economiei de piață, guvernul are posibilități limitate de a se implica direct în activitatea societăților comerciale cu capital de stat, acestea acționând conform legii în mod autonom”. Foarte interesant! De unde economie de piață?! De când într-o economie de piață

toate întreprinderile aparțin statului, așa cum e la noi?! Și de unde atăta autonomie, când până și directorii sunt numiți de ministere?!

Liderii sindicali dau un ultimatum președintelui Iliescu. „Datorită faptului că așteptările manifestațiilor din Reșița au fost înșelate prin comunicatul de presă primit de la președinție, sindicatele organizatoare solicită în continuare prezența primului ministru la Reșița.”

În loc de concluzii

La ora închiderii ediției, manifestația de la Reșița este în plină desfășurare. În Piața Prefecturii vin din ce în ce mai mulți oameni. Comunicatele președinției și ale guvernului nu au făcut altceva decât să enerveze și să înfierbânte și mai mult oamenii. Deși salariile s-au plătit, manifestația continuă.

Nicolae Văcăroiu a anunțat că va veni la Reșița în perioada 14-17 decembrie. Bogdan Hossu, liderul Cartelului Alfa, declară: „Dacă nici a treia oară premierul nu se va duce la Reșița, reacția oamenilor va fi de nebănuț!”

ROXANA STANCU ■

Rația de libertate

PÂINE!

La ora când scriu aceste rânduri 15.000 de oameni au ajuns la limita disperării, cu salariile neplătite din octombrie, trudiți și înnebuniți de grijile casei și ale copiilor pe care trebuie să-l hrănească și să-l îmbrace, oameni batjocoriți de aroganța unui guvern care le zvârle în față, fără să clipească, elucubrațiile sale despre „creșterea nivelului de trai cu 10%”, strigă din rărunchi „Jos Iliescu!” și „Jos Văcăroiu!” Jos Hrebenciuc și Cozmâncă și Tărăcilă și domnu’ Năstase și Gavra și Funar și Vadim și Păunescu și Verdet și Georgescu și Popescu și popa Tatu și popa Mincu și toată echipa de zgomote din structurile centrale și locale ale puterii, Jos toți aceștia - oamenii nu se mai obolesc să strige, pentru că se subînțelege și oricum lista e atât de lungă încât n-ar termina-o nici pân’ la primăvară! Cu un instinct fără greș, oamenii merg la esență: „Jos Văcăroiu, Jos Iliescu!” Răul de zi cu zi, de fiecare clipă, din fiecare casă, pleacă din răul primordial pe care-l reprezintă nucleul puterii - persoanele care o dețin (de sus și până jos), mentalitățile lor depășite de istorie și realitate, practicile lor arogante, abuzive și închistate în scheme centraliste și autoritare; de asemenea, dansul intereselor de partid și personale, care n-au nici în clin nici în mănecă cu menirea guvernanților de a fi servitorii națiunii, nu stăpânii ei! Este inadmisibil, incalificabil cinismul cu care pocnesc dopurile de șampanie la Palatul Victoria, sărbătorind ca în Caragiale doi ani de gogoși, în timp ce zece de mii de oameni rabdă de foame și sunt disperați că nu și-au luat

salariile de două luni, iar țara întreagă se zbate în nevoi și în mizerie! Incalificabil! Când o să-nțeleagă importanții băutori de șampanie că mamutul birocratic, cadavru administrativ care e economia de stat nu poate fi rentabil, în veci, cu toți văcăroii din lume și nu poate hrăni un popor?! Când o să-nțeleagă ei că unul popor nu-l sunt de ajuns zămbetele și scamatoriile și gogoșile patriotice și înflăcăturile minților și bastoanele și guturile, când vor înțelege că unul popor îi trebuie, înainte de toate, pâine?!

Pâine, nu statistici macroeconomice, nu șampanie, domnule Văcăroiu! Pâinea pe care zece de ani de economie de stat n-au fost în stare s-o dea ca lumea nici-o secundă și n-o s-o dea în vecii vecilor! Comunismul nu produce, domnule Iliescu, el ruinează, capitalismul produce! Adică economia de piață liberă, adică proprietatea privată și concurența, nu CAP-urile, nu „întreprinderile” botezate în fel și chip. De acord, reforma nu înseamnă bunăstare, dimpotrivă; dar reforma, „cu pilonul ei” - privatizarea - pune bazele și face posibilă bunăstarea. Cât timp trebuie pentru privatizare, o sută de ani, douăzeci?! Comuniștii au înșăfăcat avutul oamenilor în 24 de ore, prin decret! De ce nu l-au dat înapoi în acești 5 ani? Că nu e bine, că nu e drept, că nu e „macro”?!

Săracu’ dom’ Brucan, cu douăzeci de ani ai lui! Credea că stă de vorbă cu eternitatea! De unde atâta răbdare?!

EUGEN CHIROVICI ■

Nu-i pace sub mășlinii Convenției Democratice

PL '93 aruncă două mingi în teren: moțiunea de cenzură și acordul pentru fuziunea tuturor liberalilor!

□ Poziția dlui Emil Constantinescu va deveni un subiect fierbinte

PL '93 a anunțat că va mai depune o moțiune de cenzură. Într-un cadru teatral, Daniela Crăsnaru a anunțat la conferința de presă că Moș Nicolae i-a adus și lui Văcăroiu ceva. Anume, o moțiune de cenzură. Și, spunând asta, președinta PL '93 a scos dintr-o pereche de șoșoni „darul”.

Până la ora la care scriem aceste rânduri, partidele din Convenția Democratică nu au luat nici-o hotărâre. Vor susține sau nu moțiunea de cenzură? Interesant este însă alt aspect. Din toate declarațiile care au apărut în presă s-a desprins foarte clar antipatia pe care o nutresc toți pentru PL '93! PAC și PNL-CD nu s-au putut abține să nu spună că PL '93 sigur urmărește numai popularitatea, că e un interes la mijloc etc. Fenomenul este interesant. Neîncrederea pe care o inspiră anumiți oameni din conducerea PL '93 este atât de puternică încât acum orice ar face acest partid e privit cu suspiciune.

De fapt, credem noi, o moțiune de cenzură ar fi binevenită. Argumentele pe care le aduc unii lideri ai Opoziției, cum că nu e încă momentul, că mai trebuie așteptat, că o astfel de chestie trebuie făcută atunci când ești sigur că o să cadă guvernul, nu stau în picioare. Niciodată o moțiune

de cenzură a Opoziției nu va beneficia de voturile partidelor din patulateralul roșu. Oricât de nemulțumiți ar fi aceștia de relația cu PDSR, nu vor face gestul radical de a vota alături de Opoziție o moțiune de cenzură. Acest aspect ar trebui deci să fie clar. Opoziția nu va da jos Guvernul printr-o moțiune de cenzură. Rămâne important însă aspectul psihologic al mișcării. Este esențial să-ți hărțuiești adversarul, să-l obosești nervos dacă altceva oricum nu poți să faci. Și, cel puțin, dai impresia că te miști. Că nu stai pe loc. Partidele din Convenție n-ar greși dacă ar fi de acord cu inițiativa PL '93, ele însă sunt excedate de faptul că PL '93 își trece în cont prea multe și prea zgomotoase inițiative!

Dar, între timp, PL '93 a mai făcut un pas extrem de inteligent: a acceptat intrarea PNL în Convenția Democratică! După o discuție de câteva ore, PNL-CD, PAC,

PL '93 și PNL au căzut de acord să pună bazele unei alianțe în vederea fuziunii. Mai mult decât atât, într-un comunicat remis presei se anunță că aceste partide vor susține un candidat unic la președinție. Rămâne de văzut dacă se va merge până la capăt. Pentru că nu e pentru prima dată când partidele liberale anunță cu surle și trâmbițe că au hotărât să se unească. Dar dacă acest lucru se va întâmpla, Opoziția are cu adevărat șanse să facă un gest decisiv pe scena politică românească.

Să analizăm puțin prezentul. Ce înseamnă acordul Convenția Democratică? O alianță (a început să se spună că nefuncțională) între mai multe partide, asociații revoluționare, formațiuni apolitice dar care fac politică. Și, peste toate, dl Emil Constantinescu, care în ultima perioadă a fost atacat de presa independentă mai mult chiar decât Ion Iliescu.

Partidele liberale au spus că vor prezenta un candidat unic la președinția țării. Este aproape cert că acesta nu va fi dl Emil Constantinescu. Dar cine? Este mult prea devreme pentru asemenea pronosticuri.

ROXANA STANCU ■

Baba se plaptănă și-și mai pune și fundițe

Agendă „explozivă” la Camera Deputaților

□ Proiectele unor legi extrem de importante zac prin sertare, în timp ce acordarea de titluri e la mare preț

Despre „zelul” Parlamentului precum și despre unele inițiative de maximă urgență care însă nu sunt luate în discuție, revista noastră a mai relatat. Totuși, merită semnalat cam ce fel de legi sunt înregistrate în acest moment la Camera Deputaților, de pildă. Reproducem întocmai din Buletinul legislativ săptămânal:

1. Propunerea legislativă privind acordarea titlului de „Oraș al recunoștinței din decembrie 1989” municipiului Târgoviște.
2. Propunerea legislativă privind acordarea tichetelor gratuite de masă.
3. Propunerea legislativă privind declararea ca municipiu a orașului Drăgășani.
4. Propunerea legislativă privind declararea ca oraș a unor comune din județul Vâlcea.
5. Propunerea legislativă privind declararea ca oraș a comunei Bozovici.
6. Propunerea legislativă

pentru declararea municipiului Târgoviște oraș martir.

7. Proiectul de lege pentru ratificarea Acordului între Guvernul României și Guvernul Regatului Danemarcei privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la Copenhaga, la 14 iunie 1994.

Prin urmare, cu o singură excepție, treburi extrem de „serioase”. Între timp, votul pentru Proiectul de lege privind accelerarea procesului de privatizare - considerat extrem de important de către guvern - s-a amânat datorită absențelor înregistrate în sânul majorității parlamentare. Adică a acelor

care spun că sprijină executivul.

N-a apărut încă nici Legea bugetelor locale, deși, conform Legii administrației publice locale, trebuia să existe de doi ani! Nu există încă nici Legea răspunderii ministeriale, deși o inițiativă în acest sens a fost depusă cu aproape un an în urmă de PDI. Din această cauză nici un ministru nu poate fi tras la răspundere, oricât de corupt ar fi. Nu există, de asemenea, o Lege a cadastrului. Absența ei a cauzat o brambureală de nedescris în aplicarea Legii fondului funciar! Și exemplele cu ceea ce încă

nu există pot continua.

Există în schimb parlamentari care se întrec în propuneri care mai de care mai „utile” și „inteligente”, grație cărora localitățile țării vor suferi mărețe metamorfoze: satele se vor transforma în comune, comunele vor deveni orașe, iar orașele se vor trezi municipii. Ce efecte vor avea aceste transformări asupra vieții de zi cu zi a celor ce locuiesc în România este lesne de ghicit. Vom mânca în continuare gogoși guvernamentale și trandafiri. Cu ghimpi cu tot!

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Am primit la redacție

DECLARAȚIE

Partidul Alianței Civice își afirmă convingerea că siguranța națională, necesară unei evoluții favorabile României, presupune în mod obligatoriu intrarea țării în NATO. În consecință, Partidul Alianței Civice constată cu satisfacție poziția unor factori de decizie politică din Statele Unite ale Americii și din Europa Occidentală, potrivit cărora se impune acceptarea în NATO a unor state din Europa Centrală, inclusiv a României.

În același timp, însă, Partidul Alianței Civice își exprimă neliniștea generată de reacția Federației Ruse față de eventuala extindere a NATO. Este greu de acceptat că opoziția Federației Ruse față de aderarea României și a altor țări la NATO ar fi determinată de temeri privind propria ei securitate. De aceea, o explicație plauzibilă a acestei atitudini rămâne probabilitatea unor intenții de natură să îngrijoreze aceste țări.

Partidul Alianței Civice consideră că politica externă a României trebuie să fie caracterizată de dorința de apropiere și colaborare cu toate statele care respectă interesele legitime românești. Ca urmare, Partidul Alianței Civice cere, în mod imperativ, Președintelui, Guvernului și Parlamentului României să elimine din atitudinile lor orice formă de ambiguitate și duplicitate și să acționeze ferm, pe toate căile posibile, pentru integrarea cât mai grabnică a țării în structurile europene și, în special, în NATO.

Acest obiectiv se plasează deasupra tuturor doctrinelor și disputelor politice, fiind asociat direct cu existența viitoare a națiunii.

7 decembrie 1994

Colegiul Director
al Partidului Alianței Civice

**120 de ani de administrație
locală la Sinaia**

Foto: PETRE CIOCARILU

Sinaia - frumoasa stațiune turistică și balneo-climaterică a României - a împlinit 120 de ani de administrație locală modernă, eveniment sărbătorit cu mare cinste de către edilii și locuitorii orașului. Festivitatea a început cu dezvelirea în parcul orașului a bustului lui Dimitrie Ghica, de către prof. Nicolae Andrei, primar, și cu o evocare a profesorului Ion Mezarescu. Se știe că acest bust, care a fost inaugurat la 15 august 1900, de către Scăriț Alexandru Ghica, nepotul lui Dimitrie Ghica, a fost dat jos de fostele autorități. De numele lui Dimitrie Ghica (cunoscut și sub numele de Beizadea Mitică) se leagă foarte mult istoria orașului Sinaia. Având aici casă și moșii, el a acționat pentru dezvoltarea localității în calitate de deputat în parlament și apoi ca prim-ministru. Aplicarea legii administrative pentru comunele urbane și rurale, în 1864, a transformat satul Podul Neagului în comună, care se întindea între Valea Izvorului și Predeal, primind în anul 1874 denumirea de Sinaia, după numele mănăstirii. În conformitate cu legea amintită, din 1864, autoritatea locală administrativă era reprezentată de Primărie, organizată pe baze moderne. Prin legea din 1874, propusă de el în parlament, s-au creat domeniile regale, probabil tot el sfătându-l pe Carol să-și aleagă Sinaia ca loc de reședință regală. În 1875 punându-se piatra de temelie a castelului Peleş.

Despre dezvoltarea în timp a orașului Sinaia, denumit și „Perla Carpaților”, s-a vorbit în Sesiunea festivă a Consiliului local, care s-a desfășurat în continuarea la Cazinou, unde au prezentat referate prof. dr. Mihai Răcheru, directorul Arhivelor Statului, Filiala Prahova, prof. dr. Radu Moise, directorul Casei de cultură Sinaia, prof. Al.I. Bădulescu, consilier șef la Inspectoratul pentru cultură Prahova, prof. Elisabeta Negulescu, referent la Arhivele Statului, Filiala Prahova și alții.

Manifestarea a fost ilustrată de către o importantă expoziție cu fotografii documentare, prezentată de Gheorghe Nistorescu. A avut loc și vernisajul expoziției „Sinaia în arta plastică”, la care au expus cunoscuți artiști plastici locali: Vasile Tache și Tănase Mocănescu, membri ai Uniunii Artiștilor Plastici din România.

ALEXANDRU PĂSĂRIN ■

Neparlamentari și ne...

**Marian Munteanu
și Nica Leon tună
și fulgeră
la Sala Dalles**

Săptămâna trecută la Sala Dalles a avut loc un colocviu privind partidele neparlamentare și rolul lor în societatea actuală. Au fost exprimate multe opinii de bun simț. S-a pus accentul pe faptul că și din partea partidelor neparlamentare pot veni inițiative bune și că acestea trebuie luate în seamă.

Printre luările de poziție s-au remarcat două, cele ale prim-vicepreședintelui PDAR, Constantin Cărbunariu, și secretarului executiv al PD, Constantin Sorescu, care au arătat disponibilitatea partidelor lor de a colabora cu partide mici. Totuși senzația serii au constituit-o discursurile naționalist-șovine și

antidemocratice ale domnilor Nica Leon și Marian Munteanu. Acești doi lideri de partide (din fericire, neparlamentare) au desfășurat pur și simplu un soi de campanie electorală mascată, în care s-a mizat pe un naționalism de cel mai îndoielnic gust. Astfel, de la Marian Munteanu (însoțit de gorile cu pagere atârnată de chimirele MPR-iste din dotare) am aflat că democrația liberală e rudă bună cu comunismul și că trebuie să ne îndreptăm cu toții spre așa-zisele „valori naționale”. Dacă Marian Munteanu a vorbit destul de plat, în nota specifică protocoanelor (gen. I.C. Drăgan, Mihai Ungheanu

& comp), Nica Leon credem că nu se simte prea bine. El a început să se considere persecutat de mass-media, de străini și de trădători de neam, printre accesele de autocompătimitate, susținând că Halaicu a ajuns în primărie „cu obrăznicia rasei sale negricioase” și că în posturi de răspundere trebuie să promovăm doar români puri.

La vederea celor doi lideri nebunatici, o parte din politologii invitați, printre care și domnul Stelian Tănase, s-au ridicat și au părăsit sala.

TOMA ROMAN JR. ■

Sic transit gloria i(mundi)...

Efectul Păunescu

**Demisii
în lanț
din PSM**

Pe cine nu lași să moară, nu te lași să trăiești...
(Foale verde de mohor, astea-s vorbe din popor)

În PSM demisiile se în lanț. Până la urmă în partid vor mai rămâne doar Ilie Verdeț și Adrian Păunescu. La Plenara Comitetului Național nu se poate spune însă cine a învins. Conservatorii sau reformiștii? Faptul că s-a hotărât ca PSM să nu semneze deocamdată protocolul cu PDSR poate avea trei motive: 1 - PSM realizează că își pune astfel singur ștreangul de gât; 2 - s-a căzut de acord cu PDSR că deocamdată nu este momentul pentru așa ceva; 3 - au învins, în subteran, reformiștii.

Ilie Verdeț a mai anunțat că se va forma o alianță de stânga care va fi formată din mai multe partide neparlamentare, asociații etc., la care va adera și PRM. Iar următorul pas ar fi punerea la punct a unui protocol cu PDSR, în care să se precizeze clar condițiile în care partidele din patrulel roșu vor colabora. Să fie liderul PSM atât de abil încât să fi luat hotărârea să se îndepărteze de partidul de guvernământ? Puțin probabil. Mult mai credibilă e ipoteza că execută un ordin. Anume să alcătuiască o alianță de stânga care să contracareze Convenția Democratică.

Totuși, ce face Tudor Mohora?

ROXANA STANCU ■

Agentia de turism

parlamentar „FRF Ltd.”

**Cum să te plimbi
prin Israel
cu Mircea Sandu la braț**

La invitația Federației Române de Fotbal, următorii parlamentari, membri ai Comisiei pentru sănătate de la Senat, se vor deplasa în Israel pentru a urmări meciul echipei naționale: Petru Dan Lazăr (PUNR), Șerban Săndulescu (PNȚCD), Popescu Dragomir, Popescu Ovidiu (PD). Va însoți respectabilul grup în calitate de expert al sus-numitei comisii și dl Săndulescu Constantin. Evident, deplasarea, cazarea și vizionarea se fac nu pe banii celor enumerați mai sus și aleși de popor, ci pe banii FRF. Și când te gândești că un ilustru membru al administrației Clinton a fost nevoit să demisioneze pentru că presa „a descoperit” că el intrase pe gratis la unul din meciurile reprezentativei SUA! Câtă diferență în modul de a privi și trata lucrurile!

Pe noi ne surprinde însă și un alt aspect. Nu o dată FRF s-a plâns că n-are bani de turnee și că nu poate asigura diurne corespunzătoare (vezi chiar episodul de la Campionatul Mondial). Ei bine, iată că are bani să-i plimbe pe unii senatori într-o țară care se bucură de unele dintre cele mai mari prețuri din lume. Gurile rele de pe lângă Senat și FRF se întreabă însă dacă nu cumva există vreo legătură între aceste invitații și procesul pe care îl are dl Mircea Sandu cu un ziarist, Vișan pe numele său, ziarist care l-a acuzat pe președintele federației cu balonul rotund că ar fi „aranjat” meciul de pomină de la Kosice. Procesul are termen pe data de 13 decembrie a.c., dosar nr. 6333/1993.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Vorbe, vorbe...

...din popor

- „1994 n-a adus nici o nenorocire nouă. E vorba despre aceeași veche nenorocire care s-a abătut peste noi în 1992: guvernul Văcăroiu” (Moria Rusu, PL '93).
- „Această privatizare accelerată este frânată în cel mai automobilistic stil cu putință. România nu este însă un rally” (Radu Boroianu, PNL).
- „Ceea ce s-a întâmplat la Sala Palatului ține de domeniul absurdului. După ce dl Coposu a declarat că Regele Mihai este singura soluție pentru această țară, Emil Constantinescu a fost desemnat candidat pentru alegerile prezidențiale. Dacă domnia sa va ajunge președinte, nu sunt convins că va acorda viză Regelui Mihai” (Tot Horia Rusu, tot PL '93).
- „Nimeni nu trebuie să facă politică dacă nu cunoaște istorie. Când am spus acest lucru acum trei ani, în parlament, am stârnit nemulțumirea analfabeților din Cameră. Circa 96%...” (Dan Amedeo Lăzărescu, vicepreședintele PNL).
- „Viitorul poate fi de partea guvernului doar dacă acesta e suficient de inteligent și sare peste propria lui umbră roșie” (tot Dan A. Lăzărescu).

RĂZVAN DUMITRESCU ■

În timp ce porțile facultăților private se închid

Foștilor studenți de la „Ștefan Gheorghiu” li se deschid toate ușile

□ Guvernele trec, lanculescu rămâne...

De-acum puteți fi liniștiți. Guvernul a găsit hiba. Profesorii - ei sunt vinovați. Vinovați pentru inflație, pentru scăderea nivelului de trai, pentru generalizarea indisciplinii în muncă... Dar și-au găsit nașul acești sabotori: vor fi urmăriți de agiii Inspectorii de finanțe și cum vor fi prinși că vor da vreo meditație contra cost, cum vor fi eliminați din viața publică! Ce și-au închipuit ei? Că învățământul poate fi privatizat oricum? Fără înțeleapta diriguire a factorilor politici? O să vadă ei, profesorii bănuții de gândul privatizării, ca și așa-zii studenți ce au crezut că vor putea să-și cumpere diplome universitare ocolind rețeaua instituțiilor aprobate de Putere. Unde se cred ei? În capitalism?

Puteți fi liniștiți, deci. Puterea nu s-a supărat de tot pe învățământul superior. Un argument elocvent în acest sens este adevăratul epistolar inițiat de cele trei guverne ale tranziției cu facultățile de științe economice pe tema atestării „năpăstuiților” de la Ștefan Gheorghiu, pe care momentul decembrist i-a surprins nepregătiți. Astfel, prima hotărâre de Guvern ce-a sărit în apărarea celor încă neieșiți din fabrica de ideologi a fost semnată de dl Petre Roman în 19 ianuarie 1990, când încă se mai trăgea prin țară. Tonul următoarelor misive emenate de la cabinetul premierului, care-o fi fost el, via Ministerul Învățământului, a devenit tot mai categoric, ajungându-se la formulări de genul „...facultățile de profil fiind obligate să efectueze înscrierea acestora...” Instrucțiunile de atestare au fost întocmite în cea mai dulce limbă de

lemn: „Absolvenții... care au fost cel puțin 5 ani încadrați... vor putea fi atestați... pe baza adevăratei din care să rezulte faptul că s-au achitat core-spunzător de sarcinile primite și că în activitatea lor au manifestat competența necesară postului pe care-l ocupă. Propunerea de atestare va emana de la organul colectiv de conducere din între-prinderea respectivă...”

Curiozitatea principală legată de acest ciudat epistolar care a antrenat semnăturile tuturor celor trei premieri de până acum este că semnatarul adreselor emise de Ministerul Învățământului este unic: Directorul general Ovidiu Lanculescu. Domnia sa rămâne imuabil, datorită complexității sarcinii pe care o are de dus până la capăt.

MARIUS MORARIU ■

De la o vreme face vâlvă prin Timișoara conflictul aprig dintre presa locală și Primărie. Totul a pornit cu multe luni în urmă, când dl Viorel Oancea a propus Consiliului local elaborarea unei Hotărâri prin care să se reglementeze problema difuzării presei, actualele chioșcuri, precum și soluția vânzării pe mese pliante deteriorând estetica urbei.

Presa în Timișoara

Adversități și alianțe surprinzătoare

Trustul EXPRES, care deja a cumpărat o televiziune timișoreană, a dovedit un interes sporit pentru constituirea unei rețele proprii de difuzare a presei în orașul de pe Bega. În aceste condiții am înregistrat următorul paradox: George Șerban, președinte al Societății Timișoara și director al cotidianului omonim, și George Boieru, director al cotidianului **Renăscerea bănățeană**, continuator al tradițiilor de luptă etc. și aflat sub patronatul onorific (așa scrie și pe frontispiciu) al prof. dr. I.C. Drăgan, cei doi tizi, deci, dușmani înfocați într-ale propagandei politice, au încheiat armistițiu, semnând un document comun menit a stăvili elanul novator al Primăriei. Adică să schimbăm, primim, dar ce este să rămână, și după aia vedem dacă este rentabil, și mai corectăm din mers.

Se dorește păstrarea vânzării stradale și ambulante a ziarelor, ca fiind specifice domeniului. Între timp, delegați ai Administrației Financiare controlează modul în care **Renăscerea bănățeană** s-a achitat de obligațiile față de Primărie pentru dreptul de administrare a celor aproape 30 de chioșcuri preluate într-o manieră confuză de la fosta ICS Metalchimice în 1990. S-a invocat și problema socială pe care o incumbă „lăsarea la vatră” a zecilor de salariați angajați ca difuzori.

Comisia de urbanism a Primăriei urmează să stabilească amplasamentele viitoarelor chioșcuri, IPROTIM-ul să prezinte tipurile de construcții avizate și să se fixeze data licitației. Atunci banii vor vorbi. Iar dvs., stimați cititori, știți cine îi are!

MARIUS MORARIU ■

„Madam” Moon declară (iar nouă ne stă mintea-n loc):

„Dacă America și creștinismul s-ar fi unit cu soțul meu, ele n-ar fi decăzut”

□ Secta lui Moon pătrunde acum și în România. Pe câți dintre noi va nenoroci?

Odată cu evenimentele din decembrie '89, în România au început să apară tot felul de profeți, misionari, reverenți, pastori aparținând unor culte mai mult sau mai puțin obscure, fiecare fiind pus pe vindecări sau făcut minuni de mama-focului. Nu negăm că o parte din misionari și evangheliști erau oameni bine intenționați și nu doreau decât să își facă cunoscută cu demnitate credința. Totuși, ne permitem să tragem un semnal de alarmă în ceea ce privește infiltrarea pe piața românească a unor conducători și doctrine religioase ce au provocat un imens scandal internațional.

Secta lui Moon a fost implicată în țara de origine (Coreea) în mai multe scandaluri publice, începând de la evaziuni fiscale și terminând cu acuzația de pedofilie la adresa liderului sectei, reverendul Sun Myung Moon. După câte se pare, adepții lui Moon încearcă să-și strângă rândurile și să adune noi prozeliti din Est.

Din informațiile noastre, în București secta posedă deja o vastă rețea de apartamente, care vor fi transformate în lăcașe de cult, iar pentru a se câștiga cât mai mulți adepți s-au primit subvenții importante. De asemenea, o droaie de asiatici au fost învățați să vorbească românește și, în același scop, au fost debarcați pe malurile Dâmboviței. Dealtfel, un observator atent putea să vadă săptămâna trecută, la ceas de seară ici și colo pe Bulevardul Nicolae Bălcescu, grupuri de asiatici care sprijineau aparent fără nici un scop zidurile clădirilor din zonă. Mănași de curiozitate, doi redactori ai revistei noastre, aflați prin zonă, au observat că de fapt micuțele asiatiche studiau atent trecătorii și opreau un anumit tip de persoane, în general fete și femei tinere. Interesându-ne, am intrat în posesia unei

broșuri care cuprinde cugetările doamnei Moon, nimeni alta decât soția conducătorului sectei.

Cine este și ce vrea Moon

Cele 13 pagini, scrise într-un ton condescendent, încearcă de mama focului să înșaleze o dăreare logică, speșuind idei, vehiculând noțiuni din Biblie, după ce le-au trunchiat sensurile originare și făcând apologia familiei Moon. Pe scurt, puteți beneficia de serviciile domnului Moon care vă poate „restaure” pe dumneavoastră, familia dumneavoastră, națiunea din care faceți parte, întreaga omenire și, evident, cosmosul. Puteți să beneficiați de o căsătorie, la grămadă cu alte 30.000 de cupluri, obținând astfel „cele mai scumpe vise de iubire într-un mod istoric”. Prin Biserica de Unificare vă puteți desăvârși „fundamentul familial” și să „extindeți dealul mesianic” astfel: „După ce v-ați restaurat familia, pasul următor este să vă restaurați tribul, națiunea și lumea”; proces numit în mod logic, nu?, „Mesia Tribal”. Dar și mai și este că după ce a

„Problemele contemporane pot fi soluționate numai prin logica iubirii” își spune, de cum deschizi broșura, Hak Ja Han Moon, unul dintre copiii sau nepoții „Părinților Adevărați”, cum se intitulează soții Moon, care împreună cu tot neamul lor au creat „Pomul Vieții menționat în Biblie”, după cum ni se explică, din rădăcina centrală (bunicii), trunchiul central (copiii) și mugurele central (nepoții).

restaurat „cel 4000 de ani de istorie premergătoare lui Isus și cel 6000 de ani de istorie biblică de la Creație”, domnul Moon a realizat unitatea lumii și dispariția... războiului rece „la Jocurile Olimpice de la Seul, când 160 de națiuni din lume au venit în Coreea!”

Ce să mai lungim vorba, avem în persoana domnului Moon pe nimeni altcineva decât pe Isus reîncarnat. În această calitate a sa trebuie deci să-l credem pe cuvânt deoarece cuvântul său este cuvântul lui Dumnezeu, care a „pregătit” venirea sa încă de la începutul lumii, „dar a fost întâmpinat cu persecuții uriașe și cu o neînțelegere aproape globală”. „Dacă bisericele creștine s-ar fi unit cu soțul meu, împărăția cerurilor ar fi fost deja întemeiată”, dar pentru că „America și crești-

nismul din întreaga lume nu s-au unit cu soțul meu, au început să decadă în putere”.

Șansa muritorilor de rând, însă, nu e pierdută! „Conform voinței lui Dumnezeu” (care, în viziunea lui Moon, și-a „revendicat descendența de la Satana”), acești doi tați (Kim Ir Sen și domnul Moon n.n.) trebuie să se unească și „să întemeieze fundamentul pentru pacea mondială”.

Cu această ultimă mostră de măiestrie într-ale logicii, deja copleșiți, ne oprim și aici, măcar nu ne mai putem mira că domnul Moon are de gând să se unească cu iubitul conducător nu demult trecut pe lumea cealaltă, profund restaurați amândoi, atât personal, familial, național, cât și cosmic.

TOMA ROMAN jr. ■

SERGIU CUNESCU nu vrea jumătăți de măsură:

„Convenția Democratică nu este proprietatea nimănui! Ea este a milioaneilor de oameni pe care îi reprezintă!”

□ Nici nu poate fi vorba de o fuziune între PSDR și PD!

fotografia de FLORIN IONIȚĂ

- Die Cunesco, se murmură în ultima vreme tot felul de vorbe ciudate. După părerea dumneavoastră, este Convenția Democratică în pragul unei scindării?

- Eu cred și sper că nu este în pragul scindării! Dar este sigur în pragul reorganizării ei pe alte principii. CDR are încă șanse să crească și să realizeze o bună performanță electorală, dar nu în modul în care a fost condusă, în ultimul timp, din punct de vedere organizatoric. Există șanse, dar pentru aceasta trebuie să fie voință, luciditate și să se ia responsabilitățile politice în etica lor adevărată.

- Vă rog să puneți punctul pe i: cine credeți că nu are, din Convenție, voință politică, luciditate, responsabilitate?

- Este o problemă destul de delicată, dar pot să spun, mai exact, cine au voințe și ambiții cu caracter personal, care discordă cu interesul general al Convenției, așa cum a fost concepută la început și propusă de noi.

Sunt formațiile și persoanele care nu au o identitate politică declarată precis, care pot să fie democrați sau să nu

să fie, dar care, până când nu și le definesc, nu-și arată clar care le sunt doctrina și tactica. Astfel de formații, evident că nu lucrează în interesul Convenției, chiar dacă lor li se pare că lucrează în interesul CDR.

- Despre ceea ce se întâmplă la

ședințele CDR, opinia publică începe să fie îngrijorată și, eventual, dezamăgită. Spre exemplu, într-o ședință „tehnică”, de lucru, apare la un moment dat dl Otto Weber și aruncă bomba cu suspendarea PL '93!

- În prima problemă, trebuie să vă spun că electoratul nostru nu percepe corect aceste dezbateri din cadrul Convenției. Faptul că există niște dispute, niște controverse în această privință, demonstrează tocmai situația că sunt foarte mulți în Convenție - partidele în special - care s-au pretat la un dialog, care vor un dialog și vor să caute împreună niște soluții mai bune de dezvoltare. Sigur, publicul le vede ca niște certuri. Sigur, sunt câteodată situații conflictuale, când cineva își susține ideile prin mijloace nepermise. Dacă vine cineva și vrea să-ți impună ceva cu forța, sau te amenință, evident, astea sunt procedee inadmisibile. În ceea ce îl privește pe dl Weber, nu este o persoană de

discuție de acolo, când trebuia să-l lase pe politicieni să vorbească, în primul rând, după ce a criticat faptul că populația nu se prezintă la vot și absenteismul este foarte puternic, a acuzat partidele politice că dacă vom pierde alegerile, numai partidele vor fi de vină! Atunci a trebuit să-i precizez, încă o dată, că răspunderea pentru educația civică revine celor care au declarat că fac acest lucru, iar faptul că electoratul nu se prezintă la vot înseamnă că asociațiile civice nu au fost eficiente, sau au făcut o politică partizană, fără să-și ia nici-o răspundere față de electorat. Sunt convins că toți au înțeles-o, pentru că la această chestiune nu a fost și nu se poate da nici o replică!

- Dar partidele ce fac pentru a reuși, pentru a merita câștigarea alegerilor?

- Pentru a câștiga la un scor foarte bun, totul este să ne restructurăm și să facem o campanie electorală pozitivă, cu imaginație, o campanie modernă. Trebuie alese un număr de idei care în momentul respectiv reprezintă soluții la marile probleme care preocupă societatea atunci. Pe de altă parte, și oamenii trebuie să-i alegem foarte bine. Aici, față de propunerile noastre din vestita scrisoare din iulie, au început, cam toți, să se ralieze.

Pentru moment, Convenția trebuie să se structureze în două grupe. Grupa partidelor politice, a partidelor esențiale, partide importante, de doctrine, care își iau responsabilitatea politică și care se vor ocupa în mod special de programe, de platforma comună și de dezvoltare în teritoriu. O altă grupă va fi formată din asociații civice și de altă natură, care, dacă s-au angrenat în Convenție, trebuie să se ocupe cu ceea ce și-au propus, și anume

să ajute partidele în dezvoltarea în țară și să cultive democrația; pentru că dacă ele cultivă spiritul democratic, partidele noastre vor avea mai mari șanse de a accede la putere.

- Ce se întâmplă în privința listelor electorale?

- Ei, aici, la liste, este mare diferență de principii. Noi, ca și PAC, ca și liberalii, considerăm că pentru a câștiga numărul cel mai mare de voturi trebuie să exploatăm posibilitățile cele mai mari ale oamenilor. Trebuie ca pe plan local, să negociem între noi alegerea candidaților pe liste, candidați care trebuie să fie oamenii cel mai bine văzuți pe plan local, care ar avea cele mai multe simpatii, care ar ști să se comporte în campania electorală drept câștigători și care, bineînțeles, dacă vor fi aleși, să fie deputați sau senatori absolut valabili și dinamici. Cu alte cuvinte, avem de ales între a pune interesul țării și al coaliției înainte, sau a pune interesul fiecărui partid care vrea să aibă un grup parlamentar mai numeros. Noi, PSDR, suntem încă un partid puțin numeros, dar știm când ne va veni nouă vremea; nu avem oameni câți au țărăniștii, dar avem oameni foarte buni și acolo unde al nostru, spre exemplu, este foarte bun, el trebuie acceptat. Am dat doar un exemplu.

- Deci, nu există pericole în Convenție?

- Pericole există, dar există și șanse, iar pentru acestea trebuie să renunțe la poziția lor cei care cred că CDR este făcută pentru ei, pentru o anumită persoană sau pentru un anumit grup. Trebuie să înțeleagă că CDR nu este proprietatea nimănui! Sau dacă vreți: este proprietatea noastră, a tuturor partidelor care am înființat-o și care reprezentăm milioane de oameni!

MARIAN GHÎTEANU ■

Boilere sub presiune

La ELECTROMETAL Timișoara, situația e încordată

La ELECTROMETAL SA Timișoara conflictul de muncă a mocrnit încă din primăvară, ajungând în fază critică în noiembrie când, prin renunțarea la mandatul de manager de către dl. ing. Mihai Poștaru și demisia în bloc a întregii sale echipe executive, sindicatul a rămas fără partener de negocieri, fiind obligat să recurgă la greva generală pe durată nelimitată, pentru sensibilizarea reprezentanților în AGA ai FPS și FPP.

Faptul că reprezentanții Puterii (economice doar?) au preferat ca ședința AGA să se desfășoare la sediul FPS, sub „atenta” supraveghere a directorului acestui for, dl C. Stoiadin (care a declarat în acest sens că nu este dispus să lucreze sub presiunea sindicatelor...) vorbește de la sine.

Este deja consacrată aplecarea Puterii către metoda conform căreia mai întâi sunt stinse orice conflicte și abia apoi părțile se așază la masa negocierilor.

De-a lungul întregului an, salariații nu au beneficiat de nici o indexare. Mai mult, s-a recurs, de comun acord, la o reducere a programului lunar de muncă, reflectată doar în salariu, deoarece, în fapt, se lucra toată luna! Acest „șiretic” reprezintă contribuția originală a managerului în constituirea unui fond necesar stocării de materii prime. S-au adunat, astfel, vreo 20 de milioane de lei, fără a se recurge la credite bancare. Și ce-i cu asta? Între timp, prețurile de livrare au fost crescute artificial de mai multe ori, pierzându-se majoritatea clienților.

Știind că ELECTROMETAL SA este producător unic de boilere, hidrofoare, pompe de vid, iar unele dintre produse (utilaje de stins incendii, bucătării de campanie...) sunt destinate armatei, ne întrebăm cine este interesat să falimenteze această unitate? Ori s-a găsit o mai rentabilă formă de privatizare prin decapitalizare forțată?

În disperare de cauză, sindicaliștii s-au deplasat în corpore la sediul FPS Timiș, de unde lipsea - culmea coincidenței - directorul. După mai multe ore de negocieri, reprezentanții FPS și FPP din AGA au pecetuit cu semnăturile lor autorizate numirea interimară ca manager a dlui ing. Mihai Oprescu, preferatul sindicatelor, care nu este altul decât contracandidatul ex-managerului și care susține că a pierdut concursul deoarece este membru PAC.

Apelând la capacitatea analitică a directorului FPS

Timiș, i-am solicitat să facă o prognoză referitoare la ELECTROMETAL SA. „Mi-e greu să cred că o societate ce nu a produs niciodată mai mult de 550 milioane lei pe lună va putea produce în decembrie 850 milioane și câte un miliard din ianuarie încoace”.

Își declină astfel Puterea orice răspundere? Oare tot din această cauză dl Stoiadin l-a îndemnat pe fostul manager să acționeze în instanță sindicatul pentru greva declanșată?

Ne amintim de un alt proces ce trenează în instanțele timișorene de vreo jumătate de an. Acolo este vorba de distrugerea cu bună știință a SC SAFIRE-RUBINE SA. Fostă secție a SC AEM SA, această firmă fusese dimensionată pentru asigurarea necesarului de lagăre pentru aparatele de măsură și control produse de colosul timișorean binecunoscut. Prin intervenția executivului, intervenție menită să pedepsească „infatuarea” sindicatu-ului, ce refuza trecerea integrală în șomaj a membrilor săi, au fost cumpărate din China 3 milioane de lagăre, adică s-a acoperit integral cererea de safire și rubine industriale, societatea menționată fiind practic rasă de pe harta economică a României.

Se pregătește „de sus” și raderea Electrometalului?

MARIUS MORARIU ■

S-a deschis Centrul național de pregătire naturistă și pluridisciplinară

Adio medici, adio medicamente!

□ Fiecare dintre noi poate să fie propriul său vindecător

Mai vechea noastră cunoștință, naturistul Raul Dumitrescu, fidel concepției sale că omul trebuie să fie propriul său vindecător, a întemeiat Centrul național de pregătire naturistă și pluridisciplinară. Cea mai importantă acțiune este aceea de a organiza cursuri-conferințe pe teme de fitoterapie, terapii de autovindecare, psihobloenergetică, ezoterism, spiritualism etc. Durata cursului este de 50 de ore eșalonate timp de două luni. Pentru a-și convinge elevii, dl Raul Dumitrescu oferă tratamente gratuite și întâlniri, tot gratuite, două ore săptămânal. El pune la dispoziția celor... necredincioși o bogată cazuistică de vindecări... miraculoase. L-am întrebat pe dl Dumitrescu ce trebuie să facem pentru a ne vindeca fără să apelăm la... ajutorul medicilor și al medicamentelor chimice? Ne-a răspuns:

„Pentru însănătoșire, recomand, în primul rând, dorința arzătoare de vindecare prin credință, așa-numita sacroterapie, convingerea fermă că vindecarea este posibilă, studiarea și însușirea metodelor și posibilităților de autovindecare naturistă, dietoterapie și alte tehnici ale medicinei neconvenționale. Pacientul trebuie să nu fumeze, să nu bea nici o băutură alcoolică și nici cafea și devine vege-

tarian. În plus, trebuie să nu se lase rob de vicii și să-și cultive sufletul și spiritul, să practice terapia gândului bun. Deci, pentru o cură de minimum 21 de zile, recomand: la sculare, cura de ulei (apoi, se face gargară cu apă sărată); concentrare, meditație, invocare și rugăciuni; toaleta de dimineață și duș, precum și acvaterapia oculară. Urmează 2-10 minute de exerciții de respirație crescendo; alte 15-20 de mi-

nute de relaxare. Ca o paranteză, ca să trebuie sfînșită și trebuie urmate ritualurile ce cuprind spovedania, liturgia duminicală, împărtașanie etc. Zilnic, se practică dietoterapie: miercuri și vineri se ține post cu ceaiuri medicinale. Se vor consuma numai alimente netrecute prin foc. Se exclud: pâinea, carnea, untura, șunca, zahărul, sarea, condimentele, murăturile, dulcele. Alimentele permise sunt: cruditățile nevăzute de soare, frunzoasele ce cresc pe pământ, fructe, semințe, miere, grâu încoțit, orez înmuiat și infuzii la rece cu: isop, cozi de cireșe, mătasea porumbului, tei, mușetel, rostopască etc. Pentru o însănătoșire totală, cura durează 3-5 luni. Veți vedea că primele rezultate, evidențiate cu aparatul medical, apar după 3-5 săptămâni. După însănătoșire, alimentația poate deveni mai complexă, numai 60-75 la sută fiind constituită din crudități. Învățați să deveniți cu toții cei mai normali... „paranormali” și să trăiți mai sănătoși până la... o sută de ani! E simplu, totul este să vrei!”

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Medicină dincolo de cunoaștere

Tratamente prin hipnoză

În primul rând, o precizare: metoda nu constituie un viol al inconștientului. Dimpotrivă, ea ajută la îmbogățirea personalității celui în cauză. Tehnica, așa cum este ea practică de către medici specialiști, constă în aducerea pacientului într-o stare ce se plasează la mijlocul drumului între somn și trezie. Terapeutul ajunge astfel în contact cu sistemul neurovegetativ al pacientului (în lumea subconștientului, ca să folosim o altă denumire). El îi sugerează acceptarea sau renunțarea

la anumite deprinderi, obișnuințe, la îndepărtarea gândurilor negre etc. Toate maladiile de ordin psihosomatic pot fi tratate pe această cale. Cu deosebire: alergiile, stressul, astmul, ulcerul. Lăsarea de tutun poate fi provocată de asemenea prin hipnoză. După o singură sesiune, fumătorul va încerca o senzație de greață la mirosul tutunului.

Osteopatia și durerile de coloană

Foarte răspândite pe întreg mapamondul, cu deosebire în acest veac, durerile de spate nu au până în prezent o etiologie clară. Se fac tratamente, dar se cunosc mai puțin cauzele ce induc maladia și durerea. Între metodele terapeutice: infiltrațiile, fizioterapia, medicația. La toate acestea se adaugă una nouă, practică cu deosebit succes în Franța: **osteopatia**. Ea constă în aplicarea unor exerciții, asupra coloanei vertebrale, bazate pe șapte tehnici de bază. În felul acesta se produce o mișcare a vertebrelor, un soi de „declic” cu efecte curative. De reținut

că, paradoxal, chiar cei care efectuează asupra pacientului respective mișcări, medici de profesie, nu pot explica, sub raport științific, efectele osteopatiei. Deocamdată, ei

se mărginesc la simple supoziții: se pare că mișcările acționează asupra mușchilor perivertebrali și de aici ameliorarea durerilor. De notat că pacienții trebuie să evite în cursul zilei anumite mișcări și să accepte o rețetă comportamentală.

Mici înțepături pentru dureri mari

O altă tehnică terapeutică, născută și ea tot în Franța, poartă denumirea de mezoterapie. Adeptii noului metode atacă direct zona dureroasă, bineînțeles dacă aceasta poate fi precis localizată pe tegument. Pe această cale se injectează o substanță curativă de mai redusă concentrație decât injecțiile obișnuite, evitându-se totodată propagarea lichidului în tot organismul. Sunt evitate astfel tratamentele pe cale orală și prin injecții intramusculare. Rezultate deosebite în dorsalgie, entorse benigne, în afecțiuni dureroase ale sistemului osos.

Cosmetică

MASAJUL FEȚEI ÎMPROSPĂTEAZĂ

Masajul facial menține elasticitatea pielii și este necesar în scopul prevenirii și tratării ridurilor.

Ținând cont că la cabinetele de cosmetică prețurile au crescut din nou, vă sugerăm să vă faceți acasă automasaj, care, făcut corect, pe pielea complet curată, cu o cremă adecvată aplicată pe față, rezultatul va fi același făcând însă economii.

■ **Masajul frunții:** se pornește de la sprâncene spre rădăcina părului sau prin mișcări orizontale, din mijlocul frunții înspre temple. Se descriu cu degetele mijlocii (se lucrează cu ambele mâini) cercuri mici sau mișcări în zigzag.

■ **Ridurile „laba gășii”** se masează descriind cercuri mici, pornind de la colțul ochilor spre temple.

■ **Masajul obrajilor** îl vom executa pornind de la mijlocul feței spre pomeți și temple sau prin tapotări repezi.

■ **Masajul nasului** se execută prinzând nasul între degetul mare și arătător, de mai multe ori, de jos în sus.

■ **Masajul buzelor** se efectuează descriind de-a lungul buzelor două arcuri. Culele din șanțul nazo-labial vor fi masate prin clupire, folosind în acest scop degetul mare și arătător.

■ **Masajul bărbiei** îl vom executa cuprinzând bărbia între degetul arătător și degetul mare. Bărbia dublă va fi masată prin mișcări repezi executate cu palmele.

■ **Masajul gâtului** se execută cuprinzând gâtul între degetul mare și celelalte degete pornind de sus, de sub bărbie înspre decolteu.

Mișcările vor fi cât mai delicate, timp de cel puțin o jumătate de oră, în fiecare săptămână, iar rezultatele satisfăcătoare.

MARIA ANTONESCU ■

Remediu contra acufeniei

Acufenicii nu au constituit până acum o preocupare pentru medici. De curând, însă, la Nisa, a avut loc un congres al medicilor O.R.L.-iști în care s-a discutat remediul acestei maladii.

Ce este acufenia? Cei care suferă de această boală au o senzație auditivă ciudată datorită zgomotului produs de insecte în timpul zborului, șuieratului și zornăitului unor obiecte mici metalice, care perturbă o ureche, sau pe amândouă.

În Franța a fost destul de dificil să se facă o statistică pentru a se cunoaște câte persoane suferă de acufenie, deoarece bolnavii nu vor să-și mărturisească suferința. Se consideră că 35 la sută din populație suferă de această maladie.

Medicii privesc această boală ca pe un handicap pentru bolnavi. Ea poate fi tratată cu medicamente care intensifică circulația sanguină, asociate, eventual, cu cele folosite contra vertijului, sau cu cele recomandate în epilepsie.

Drogurile declanșează în mod cert acufenia, ca și medicamentele care conțin în cantitate mare acid salicilic (aspirina).

În situația când nu se poate trata cu medicamente, trebuie utilizat un aparat care să amplifice zgomotul din jur, înlocuindu-se un rău prin alt rău, dar acoperindu-se zgomotele care enervează atât de mult pe acufenici.

MARIA ANTONESCU ■

Sub oblăduirea Ministerului Sănătății

Secția „sterilitate” din Spitalul Filantropia a fost, practic, pulverizată

Dr. Ion Lemneta explică:
„În doi-trei ani, vom avea la
Filantropia un centru ultramodern
de fertilizare in vitro”

Spitalul Filantropia este unul din cele mai vechi spitale cu mare tradiție în combaterea sterilității cuplului. Pe această temă am discutat cu dl doctor Ion Lemneta, care are aici, în prezent, numai o jumătate de normă, fiind pensionat, dar, care rămâne un reputat specialist în domeniu. În anul 1970, domnia sa a reușit să înființeze un Centru de combatere a sterilității, ce cuprindea două cabinete pentru combaterea sterilității, două cabinete pentru aplicarea metodelor anticoncepționale, unul pentru gineco-patologie infantilă, un cabinet de studii genetice și un cabinet de studii psiho-sociale. Iată ce declară dl dr. Lemneta:

„Cu toate că în prezent sunt destul de multe femei care solicită întreruperea de sarcină, există multe cupluri care vin, totuși, să se trateze pentru a avea copii. În anul 1992, de exemplu, au fost circa 1000 de cazuri tratate, în anul 1993 acestea s-au redus la 600-800 deoarece au început să funcționeze și alte cabinete cu profil asemănător. Rezultatele noastre sunt satisfăcătoare: 150-300 de copii s-au născut în urma tratamentelor aplicate. De curând, am avut o mare bucurie: dna Ionescu Liliana, din Ploiești, care avea uterul malformat și nu putea să țină sarcina, în urma operației plastice realizate pe uter a născut, acum o lună și jumătate, o fetiță. Dar exemplele sunt numeroase. La ora actuală, aici se aplică toate metodele de tratament cunoscute: combaterea inflamației genitale locale, instilații utero-tubale cu hidroclorizon, dezobturarea trompelor, reducerea deficitelor hormonale, tratamente chirurgicale. Nu se poate face microchirurgie, deoarece nu avem condițiile specifice, dar se fac însemințări artificiale cu spermă, fie de la soț, fie de la un alt bărbat, păstrându-se o discreție absolută, conform eticii medicale.”

Dl doctor Ion Lemneta este în legătură cu doi medici din Anglia și cu medici specialiști de la o clinică pariziană care vor veni în România pentru un program comun de fertilizare in vitro. În

Occident există circa 30 000 de sarcini obținute prin fertilizarea in vitro. O altă metodă modernă este embriotransferul, însă se practică numai în America.

În prezent, în locul secției de sterilitate, care a fost înființată de dl doctor Lemneta și care cuprindea 100 de paturi, s-a realizat o sală de nașteri, una de operații-cezariene, două de travaliu și una de reanimare, iar restul saloanelor vor fi reamenajate pentru a găzdui două-trei mame și copiii lor. Spitalul fusese organizat în așa fel încât sterilitatea nu se întâlneau cu gravidele și lăuzele. Acum, în pavilionul de obstetrică s-a mutat secția septice... Dacă ar fi fost modernizată vechea sală de nașteri atunci secția de sterilitate ar fi rămas așa cum a fost concepută inițial.

Situația actuală a fost adusă la cunoștință dlui dr. Dan Georgescu din cadrul Ministerului Sănătății, dar răspunsul a sunat net: „Peste tot este așa”. Cu domnul ministru Iulian Mincu nu s-a putut discuta... Așa că, în prezent, secția de combatere a sterilității a dispărut, practic, pacienții... încrezătoare sunt, dar zece, nu 40-50 câte erau pe... vremuri. A cui o fi vina, oare?

MARIA ANTONESCU ■
BRÂNDUȘA NICOLAE ■

Copiii fără frontiere

ELEVII DIN SIBIU CUCERESC UN ORAȘ DE BASM ÎN GERMANIA

Recent, 40 de elevi ai Liceului de Artă din Sibiu au fost, pentru a doua oară, oaspeți ai orașului german Landshut, unde au petrecut o săptămână de neuitat. Invitați de Liceul „Hans Leinberger”, copiii au locuit la familii, iar profesorii care au organizat această vizită - Klaus Wegmann (inițiatorul și sufletul acestei colaborări), Gerhagen Karl-Heinz și directorul liceului, dr. Anton Hoffmann - le-au rezervat numeroase surprize.

Împreună cu colegii lor din Landshut, copiii noștri au vizitat studiourile de film din München, unde Natasha le-a fost ghid în lumea SF, în submarinul devenit celebru prin cel mai vizionat film produs aici, în orașul cu case și străzi ce par a fi adevărate, deși sunt din butaforie, iar câțiva „temerari” au fost protagoniști unor secvențe „de groază” sau western, spre deosebire de toți. Autocarele i-au dus apoi, la Ninfenburg, un impunzant castel unde se află, între altele, Muzeul Naturii. Ziua s-a încheiat cu vizitarea aeroportului, peste tot beneficiind de facilități și „uși deschise” cu generozitate. Au asistat și la meciuri de handbal (prof. Wegmann este și antrenor), s-au plimbat prin Landshut -

oraș cu clădiri amintind căsuța de turtă dulce din Hansel și Gretel, unde, o dată la trei ani, are loc o serbare ce reface săptămâna de petreceri prilejuită, cu secole în urmă, de căsătoria principelui cu o prințesă poloneză. De altfel, Landshut a fost cândva capitala Bavariei și, printr-o frumoasă coincidență, este orașul natal al acutalului președinte federal, Roman Herzog.

Vizita copiilor din Sibiu se înscrie în seria schimburilor pe care le realizează cele două licee încă din 1993. „Totul a pornit de la acțiunile de ajutorare desfășurate de locuitorii orașului din 1991”, ne-a spus directorul liceului din Landshut, încântat de prezența primului

ziarist român în acest oraș. „Am efectuat 7 transporturi în România - acum pregătim un altul. Aici trăiesc mulți transilvăneni - chiar dna Wegmann este originară din Sibiu, deci presa locală a scris despre sărăcia și nevoile mari din România. Am considerat că întreaga școală trebuie să contribuie, iar în scurt timp secretariatul era plin de haine aduse pentru copiii din România. Dl Wegmann a obținut camioane de la diverse firme, dl Gerhagen și soția sa au condus unul din camioane. Am hotărât să distribuim aceste ajutoare la anumite spitale, orfelinate sau școli, pentru ca aceștia să știe că pot conta pe noi, dar și pentru a fi siguri că vor ajunge la copii.”

Am cunoscut copiii și profesorii Liceului de Artă din Sibiu și am hotărât realizarea unui adevărat parteneriat, deci ei să vină la noi, dar și copiii noștri să viziteze Sibiu. Ne-am întrebat dacă părinții acestora vor accepta ideea, pentru că despre țările răsăritene nu se prea știau multe, ei fiind obișnuiți ca plecările copiilor să se facă în Franța, Italia sau America. În septembrie 1993, copiii din Sibiu au venit la Landshut, unde, drept mulțumire pentru ajutorul nostru, ne-au oferit o seară de muzică și balet, la care am invitat toți

sponsorii. Entuziasmul a fost general, iar în primăvara acestui an, copiii germani au fost la Sibiu, de unde, apoi, nu mai voiau să plece. Vor reveni, însă, în primăvara lui 1995. Acum, copiii români au venit din nou, prezentând o expoziție de artă plastică și un excepțional spectacol în eleganta sală a Primăriei (reluat, apoi, în sala Olympia din München). Unul din sponsori a fost atât de încântat, încât a promis să mărească donația firmei sale.

Copiii sunt cei mai buni mesageri ai prieteniei sincere, fără prejudecăți. Poate de aceea, selectul Lions Club din Deggendorf s-a arătat interesat să organizeze acțiuni similare în România.

ANCA FLOREA ■

Dale Carnegie

Cum să învingem teama
și să începem să trăim

23

Despre marea alternativă

„Încetând să ne luptăm cu inevitabilul - spune Elie McCormick - eliberăm în noi energii care ne permit să ne creăm o existență mai bogată”.

Nici o ființă umană nu posedă atâtea vigoare, atâtea energii pentru a putea lupta contra inevitabilului și pe deasupra să-și creeze o existență bogată. Trebuie să alegi între una sau alta. Puteți fie să vă înclinați în fața inerentelor furtuni ale vieții sau să vă împotriviti până când veți fi distruși definitiv.

În timpul războiului, milioane de soldați, îngroziți la limită, au făcut această alegere: sau acceptau inevitabilul sau se prăbușeau sub efectul tensiunii continue. Pentru a ilustra această dramatică alternativă, iată istoria povestită de William Cassilus, din Glendale, statul New York:

„La puțin timp după ce m-am angajat în paza de coastă, am fost plasat în cel mai periculos post de pe coasta Atlanticului. Am fost numit «supraveghetor de încărcătură explozivă». Eu - un comis volajor! Când toată viața n-ai făcut altceva decât să-ți plasezi mărțurile, ideea de a te afla în mijlocul a câteva tone de exploziv este suficientă ca să-ți se facă pielea de găină. Mi s-a făcut un mic instructaj care a durat două zile, și puținul pe care l-am învățat m-a făcut să-mi fie și mai frică. Niciodată nu voi uita prima misiune. Într-o seară friguroasă, pe chelul de la Bayonne, New Jersey, am primit ordin să asigur supravegherea în calea nr. 5 a cargoului. Trebuia să lucrez în această cale împreună cu doi docheri - bărbați robusți, obișnuiți desigur cu manipularea greutăților, dar ignorând total pericolul reprezentat de explozivul modern. Or, noi imbarcam în butoale o încărcătură suficient de mare ca să ne facă să sărim în aer, vasul și toți oamenii de la bord. Coboram aceste butoale cu ajutorul a două cabluri ce glisau pe un fel de scripete. Îmi repetam neîncetat: dacă unul din cabluri cedează... Dumnezeu! Eram mai mult mort decât viu. Tremuram din cap până în picioare. Aveam dorința nebună să mă salvez, dar nu puteam. Aș fi ajuns în fața curții marșale - aș fi fost degradat - familia dezonorată - poate m-ar fi împușcat. Deci, trebuia să rămân unde eram. Îi observam cu neîncredere pe docherii care susțineau aceste tone de exploziv cu o nepăsare care făcea să-ți se ridice părul pe cap. Dintr-un minut în altul, îmi spuneam că vasul va sări în aer. După două ore de panică, am început totuși să-mi folosesc materia cenușie: «Să vedem - mi-am spus - admitând că vasul ar exploda. Și după! Tu nu trebuie să-ți faci probleme... Acesta ar fi cel mai rapid și mai ușor mod de a muri. Ar fi mult mai bine decât să mori de un cancer, de exemplu. Deci, nu fi idiot - oricum tot va trebui să mori într-o zi. Trebuie să-ți faci treaba - altfel vei fi împușcat. Așa că e mai bine să o faci de bunăvoie». Timp de mai multe ore am continuat să mă autocving și în cele din urmă ascultarea contra mea și-a făcut efectul. Forțându-mă să accept o situație fără împotrivire, am reușit să surmontez angoasa și temerile. Am învățat foarte bine această lecție. În prezent, de câte ori am tendința să mă îngrijorez, datorită unui subiect în care nu pot schimba nimic, îmi spun: «Nu te mai gândi!». Și constat eficacitatea acestei metode”.

Traducere și adaptare
ADRIANA DOBRESCU ■

Turnul Babel

Rendez-vous la Miami

Pentru prima oară în ultimul sfert de veac, SUA au montat o conferință americană pursângă, reunind la Miami liderii celor 34 de state care articulează, între Polul Nord și Polul Sud, Americile. Cuba a fost invitată, ceea ce dovedește că longevitatea comunismului este mai paradoxală decât ne place să credem. Întâlnirea, survenită după coagularea unui spațiu al liberului schimb care leagă SUA de Canada și Mexic (ALENA), s-a așezat într-un vizavi strategic față de APEC și CEE, fapt care conturează mai pregnant logica regionalizării, chiar dacă lumea este tentată de organizări globale. Dialogul dintre Washington și țările nu o dată recalitrante de la sud de Rio Grande pare să deschidă o epocă resimțită și mai încoace de Atlantic. Ce sperăm de la această epocă, știm. Ce va ieși, nu știm.

China electronică

De la etanșitatea incalculabilă a Chinei, din perioada revoluției culturale, la febrilitatea electronică de azi e o distanță imensă, în consens „organic” cu mai tot ce se dezvoltă în acest spațiu. Pe atunci, cele 800 de milioane de chinezi aflu ce se întâmplă la ei acasă și în restul lumii la ședințele săptămânale de învățământ politic. Azi, realitatea globală se năpustește asupra miliardului galben cu o intensitate uriașă. 240 de milioane de locuitori beneficiază de televizoare, cablajul a depășit 30 de milioane, alte zeci de milioane de antene-satelit completează colosala plată TV a Chinei, unde producția autohtonă se distribuie pe sute de canale. Chiar și în aceste condiții, „publicul este plată, dar guvernul stăpânul”. Cenzura operează, dar operează unde mai poate. Adică minimal, strict ineficient, exclusiv de amorul artei. Un amor pe ducă...

Tragedia de serviciu

Evoluțiile din Bosnia, conștientos mediatizate, au intrat într-o rutină totală. După lamentabila prestație a OSCE, președintele Izetbegović i-a rămas doar curajul bătuțului cu pumnul în masa europeană, pentru a trezi din somn ce se mai poate trezi. De fapt, Bosnia e lăsată să se descompună liber, să se surpe singură și să moară prin forțe proprii, sub ochii vigilenți ai comunității europene și, într-o mică măsură, mondiale. Ideea retragerii FORPRONU prinde contur. Ideea loviturilor NATO își pierde din contur. Ideea ajutoarelor umanitare rămâne la stadiul de pomană dezordonată. De altfel, același Izetbegović a pus punctul pe i: „În Bosnia nu are loc o calamitate naturală care să explice transporturile de pesmeți, lapte și medicamente. În Bosnia are loc un război cumplit, gestionat de Europa...” Ce am mai putea adăuga?

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

Drumul spre Uniunea Europeană (2)

Ne-am ocupat în prima parte a acestui editorial, printre altele, de costul aderării la Uniunea Europeană a celor 6 țări est-europene, foste socialiste (Bulgaria, Cehia, Polonia, România, Slovacia și Ungaria), cost pe care ar urma să-l suporte atât comunitatea, cât și țările candidate. O a doua chestiune foarte importantă, dar și foarte dificilă este stabilirea unei date sau a unui calendar de primire în UE a țărilor est-europene. Se așteaptă ca amândouă problemele - finanțarea și calendarul - să fie abordate (alături, firește, de multe altele) la reuniunea la vârf ce se desfășoară la Essen (Germania) chiar în vremea când revista noastră se află sub tipar (despre reuniune vom scrie, desigur, ulterior).

Dificultatea stabilirii unui termen precis pentru intrarea în UE a est-europenilor are mai multe izvoare. Ea provine, mai întâi, din procesul de restructurare și redefinire a propriei identități pe care îl parcurge în prezent comunitatea însăși și din neajunsurile cărora ea trebuie să le facă față. De la 1 ianuarie 1995, se știe, „cei 12” vor deveni „cei 15”. Și dacă instituțiile, prevăzute în 1957 pentru o comunitate de 6 țări, erau deja necorespunzătoare pentru 12, cu atât mai mari sunt nepotrivirile când e vorba de 15 state membre. Urmează deci să se realizeze o reformă a instituțiilor, operațiune ce va demara abia în 1996 cu prilejul conferinței interguvernamentale consacrate acestor probleme. Deocamdată, se vor face ajustări „cantitative”, legate de venirea în sânul marii familii a Suediei, Austriei și Finlandei. Astfel, începând din ianuarie, Comisia Europeană se va mări de la 17 la 20 de membri, câte doi comisari pentru fiecare dintre cele 5 țări mari și câte unul pentru țările mici, între care se află și cea a viitorului președinte Jacques Santer, actualmente prim-ministru al Luxemburgului (re-amintim că președinția UE în întregul său, care în 1994 a aparținut Germaniei, va fi preluată de la 1 ianuarie 1995 de Franța). Parlamentul European va număra 626 de membri, față de 547 în prezent, iar în cadrul său dezbaterile vor avea loc în 11 limbi oficiale, față de 9 câte sunt acum. Numărul total de voturi în cadrul Consiliului de Miniștri va crește de la 76 la 87, pentru adoptarea unei decizii fiind necesare 62 de voturi (în loc de 54), iar pentru blocaj - 26 de voturi (în loc de 23). În ceea ce privește greutățile pe care UE le întâmpină, ele sunt

date de șomaj (11 la sută din populația activă a comunității), de foarte lentă punere în practică a prevederilor Tratatului de la Maastricht (libera circulație, garantată de Tratat, nu funcționează, după doi ani de aplicare, decât pentru capitaluri și mărfuri), precum și de o evidentă nehotărâre și nesiguranță cu privire la direcția de urmat și la viteza de înaintare a UE (se vorbește, deopotrivă, de „federalizare”, de „confederalizare”, „nucleu central”, „cercuri concentrice”, „două viteze”, „geometrie variabilă” ș.a.).

Un alt impediment în calea stabilirii unei date pentru intrarea în UE a „celor 6” state est-europene îl constituie reticența, mergând până la ostilitate, a membrilor mai săraci ai actualei UE (țări din partea de sud a continentului), întrucât aceștia au primit până acum subvenții substanțiale din partea comunității și se tem că pe viitor li se va împuțina tainul. În sfârșit, mai intră în discuție și tendința unora dintre cei 6 candidați (mai ales Ungaria și Polonia) de a se desprinde de grup, de a da mai tare din coate și a se băga în față, transformând, prin această înghesuire, pe mai vechiul „se salvează cine poate” în „se cațără cine poate”.

Din toate aceste motive, e puțin probabil ca la reuniunea la nivel înalt de la Essen să se rezolve - deși va fi cu siguranță abordată - problema datei aderării la UE a țărilor est-europene, chiar dacă acolo au fost invitați în extremis, după aprinse dispute germano-franceze, și liderii din cele 6 țări est-europene (prezența lor la conclav a fost văzută ca având mai ales un caracter protocolar). Cu ce se cunoaște acum și cu rezerva unor surprize, se iau în considerație, în privința aderării est-europenilor la UE, următoarele desfășurări: iunie 1995, la reuniunea la vârf de la Cannes - definitivarea finanțării, stabilirea unui calendar; 1996: definitivarea detaliilor organizatorice referitoare la primirea noilor membri; 1997: începerea negocierilor privind aderarea; 2000: intrarea în UE ca membri cu drepturi depline a țărilor est-europene.

Cam acestea sunt datele de bază ale problemei. Pornind de la ele, se poate trage concluzia că, oricâte obstacole ar avea pe ei și oricât s-ar arăta de abrupt și de greu, drumul fostelor țări socialiste spre Uniunea Europeană poate fi străbătut.

ION D. GOIA ■

La Budapesta

EUROPA de la Vest la Est

CSCE a murit, trăiască OSCE!

□ Și un „mic amănunt”: în NATO se intră, dar numai cu economie de piață și cu democratizarea la zi. Alo, Bucureștii, se-aude?!

Așa cum anticipam într-un comentariu anterior, reuniunea de la Budapesta a CSCE a fost foarte importantă pentru viitorul însoțit al acestei organizații născute din cenușa războiului rece.

Întrucât CSCE agoniza de mai multă vreme, pierzând din viteză și din atribuții, șefii de stat trebuiau să hotărască dacă să o înmormânteze sau să-i dea noi valențe. Până la urmă s-a născut OSCE, Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa, al cărei rol va fi să ajute la prevenirea conflictelor și să impulsioneze cooperarea între țările de pe acest continent. Interesant că la Budapesta au fost prezente 53 de state, iar semnatare ale Actului final de la Helsinki au fost 35 de state; să fie un semn că Europa s-a întors pe dos?.

Tonul general al alocuțiunilor șefilor de stat prezenți la Budapesta s-a înscris în acest efort de redesenare a arhitecturii continentului. Or, ca de fiecare dată, Rusia a vrut să ia partea leului. Înce dinainte de reuniunea „la vârf”, Kremlinul avansase ideea de a transforma OSCE într-un fel de ONU al Europei, cu constituirea unui soi de Consiliu de Securitate, în care Rusia și alte

puncte prin „mica” frază a președintelui Clinton în care se spunea răspicat că nimeni nu are drept de veto în ce privește extinderea Alianței. Și aproape într-un glas toate țările occidentale și fostele țări din blocul sovietic au insistat asupra dreptului lor de a face parte din organizația pe care le doresc, cu precizarea necesară că acest lucru nu se face în detrimentul altei țări.

Lipsit de jovialitate, Eljin a încasat lovitură, dar nu înseamnă că aceasta va fi ultima reacție a Moscovei, care nu se mulțumește cu faptul că Vestul a acceptat tacit sfera de influență rusă în spațiul CSI. Dar nici aici total, din moment ce unul din documentele adoptate la Budapesta se referă la trimiterea unor căști albastre ale CSCE în Nagorno Karabah.

Acestea au fost „tunurile” care au răsunat în sala de conferințe din capitala ungară, pentru că restul a fost reafirmarea unor poziții. Și trebuie spus că România a punctat de astă dată la țanc în problema Moldovei și în afirmarea dorinței de a intra în NATO. Dar asta nu

Dialogul surzilor

înseamnă zis și făcut, pentru că tot Bill Clinton a spus că admiterea se va face în funcție de gradul de înfăptuire în țările aspirante a democrației și economiei de piață. Ceea ce în România rămâne încă de înfăptuit și demonstrat.

Rămâne de văzut dacă OSCE va putea înfrunghi ceva practic: experiențele de până acum în materie de prevenire a conflictelor (a se vedea Transnistria sau Nagorno Karabah) au fost deziluzionante. Oricum, menținerea principiului unanimității în luarea deciziilor este o buturugă mică în calea marilor interese care se ciocnesc deasupra Europei.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Bătălia pentru NATO

Moscova ridică tonul,
dar Washingtonul îi „taie microfonul”

Problematica NATO, și cu deosebire ideea înaintării Alianței spre răsărit, ca să cuprindă și țările foste vasale ale Moscovei, a dominat viața politică europeană din ultimele două săptămâni. Pentru că nu doar la reuniunea ministerială de la Bruxelles, care era chiar a Alianței, dar și la conferința la vârf de la Budapesta a CSCE (devenită OSCE), nuca greu de spart, piatra de încercare și piatra unghiulară (iar unii au spus și mărlu discordiei) a fost NATO. Se poate spune că în momentul de față se dă o bătălie pentru NATO și că această bătălie este dură.

Americanii, susținuți de unii dintre partenerii lor din Alianță, bolcotați de alții (mai ales - în mod surprinzător și neplăcut pentru noi - de Franța), sunt hotărâți a demara procesul intrării în NATO a fostelor țări comuniste din Tratatul de la Varșovia. De cealaltă parte, Rusia nu numai că se opune preconizatei extinderii a NATO, dar pune sub semnul întrebării necesitatea menținerii organizației în prezent. După exemplul chinez din perioada revoluției culturale (când puteai citi în presa din Beijing că o recepționeră de hotel, un paznic de noapte sau un pensionar din America sau din altă țară l-au lădat pe președintele Mao), rușii citează și ei opinii ale unor străini. Astfel, ITAR-TASS ne dă de veste că un contraamiral american în rezervă a declarat: „Blocul nord-atlantic reprezintă un vestigiu al războiului rece, care a adus uriașe prejudicii Europei; acum trebuie să depunem eforturi pentru a pune capăt acestui grele moșteniri”. Că rușilor le-ar plăcea să se întâmple astfel e de

În realitate, dispariția acum a NATO ar arunca Europa, din punctul de vedere militar, al securității, cu două secole înapoi, când muscălimăa ajungea repede în inima continentului nostru, cu deosebire că de astă dată n-ar mai putea fi oprită la Austerlitz, din lipsa unui Napoleon.

înțeles. Mai curioasă este susținerea unui asemenea punct de vedere de către gazetari români. Fiindcă ideea că NATO nu-și mai are, după prăbușirea comunismului și desființarea Tratatului de la Varșovia, rostul și că deci ar fi cazul să se autodizolve este caraghioasă, dovedind amatorism și infantilism politic.

Iritarea rusească după decizia luată de „cel 16”, la Bruxelles, privind definirea în decurs de un an a criteriilor de primire în NATO a fostelor țări socialiste s-a concretizat chiar a doua zi, pe 2 decembrie, prin refuzul lui Kozârev de a semna două documente ce statuau cooperarea Rusiei cu NATO și prin vetoul opus în Consiliul de Securitate al ONU unui proiect de rezoluție ce viza blocarea ajutorului acordat de Belgrad sârbilor din Bosnia (era primul veto opus de ruși

în acest forum, din mai 1993 încoco). Pe urmă, disputa s-a mutat la Budapesta. Aici, pe lângă un nou veto (la un text în care se cerea oprirea luptelor la Bihaci), din partea rușilor s-a manifestat, prin prestația lui Elțin însuși, o duritate și o inflexibilitate care i-au lăsat pe toți perplecși. AFP aprecia că înăsprirea, vădită la Budapesta, a atitudinii rusești față de Occident este atât de brutală încât reprezintă o amenințare pentru cuceririle celor trei ani de concordie postcomunistă și dovedește că Rusia și-a regăsit în aceste zile reflexele diplomatice din epoca războiului rece. Infruntările ce au avut loc în prima decadă a lui decembrie cu privire la NATO demonstrează că, după o perioadă mai destinsă, rivalitatea dintre Washington și Moscova reîntră în albia tradițională, Rusia reitându-și pretenția de superputere ce tratează de la egal la egal cu America.

Se vor lăsa oare americanii timorați, vor da ei înapoi în privința NATO? Puțin probabil, întrucât nimic din ce reprezintă Alianța, care a menținut pacea în Europa timp de 45 de ani, nu este perimat. Nici măcar acuzația de incapacitate, de neputință în cazul războiului din fosta Iugoslavie nu se sustine, întrucât ineficiența nu se datorează NATO, ca instituție specializată, ci factorilor de decizie politică, din țările Alianței și din afara ei; de vină sunt, prin urmare, ciocnirea de interese și jocul politic, nu organismul militar. Din aceste motive, occidentalii, și în primul rând americanii, vor acționa fără rezerve ca în bătălia pentru NATO - înțelegând și extinderea spre Est - să lase învingători. Ceea ce nu înseamnă că Washingtonul nu se va strădui să continue dialogul cu rușii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

ION D. GOIA ■

Mileniul trei fără un sfert

Trăncăneala albă
și lumea galbenă...

În anii ciudați când reuniunea pentru securitate și cooperare în Europa înainta spre orizonturile morganatice ale unui nou climat politic continental, și „coșul nr. 3” angrena mari exerciții polemice, doi înalți funcționari executivi se duelau peste capetele participanților: secretarul de stat american William Rogers și ministrul de externe sovietic Andrei Gromiko. La Helsinki, acest tandem faimos se retrăgea adesea pe culoarele conferinței, inducând în aulă, unde se masau ceilalți 33 de șefi de diplomați, sentimentul paradoxal că se pot... neînțelege în condiții de perfect echilibru!

De atunci fața lumii s-a schimbat, fața Europei s-a schimbat și mai adânc, iar CSCE s-a lărgit substanțial, angrenând noua geografie politică a răsăritului imediat sau mai îndepărtat. În locul unor tabere aflate în confruntare instituțională, a apărut o singură tabără de parteneri care se pândesc neistovit. Azi, Estul, scutit de platoșa militară a unui tratat defensiv în stare să zdrobească globul, se prezintă ca un spațiu al mizeriei libere, al democrației handicapate și al unei dorințe deloc platonice de a fi așezat sub umbrela nichelată a NATO, cu excepția Rusiei, care nu digeră ușor ideea că foștii ei sateliți îmbracă o altă uniformă militară și că Occidentul incontrollabil își extinde granițele strategice până aproape de pământul slav.

Nu voi comenta zborul de pisici negre între ograda lui Elțin și aceea a lui Clinton, practicat cu atâta grație cu prilejul recentei reuniuni la vârf de la Budapesta. Sunt tentat, mai degrabă, să fac o acoladă între febrilitatea politică manifestată în capitala Ungariei (unde umbra bosniacă a sifonat imaginea festivă a Europei unite, pe cale de falsă înfrumusețare) și ceea ce se întâmplă mai încolo, la marginea răsăritului. La această margine nordică a lumii albe se produc acumulări susținute și vag tacite, care ar trebui să dea de gândit micii Europe. Acolo, lumea galbenă, împărțită încă în regiuni ideologice, își vede de ale sale cu o ambiție de o formidabilă tenacitate. Sub giazura unei stări de echilibru și a unei supraîncălziri economice, germinează dramele strategice și politice ale viitorului. Trei țări se află în fruntea acestui joc cu focul. Mai întâi China. Acolo, pe fondul unei dezvoltări precipitate, a început să se contureze forța centrifugală a regionalizării. Miliardul de chinezi dornici de consum se împacă tot mai greu cu ideea că 52 de milioane de comunisti, conduși de 180 de membri ai CC ai PC Chinei, țin în ham o evoluție care ar putea fi mai rapidă, mai profundă, mai rentabilă. În Coreea de Nord, după moartea enigmatică a „marelui cărmaci”, urmașul său întârzie să iasă în scenă. Luptele între marile clanuri oculte se ascut, iar reunificarea (promisă pentru 1995) începe să fie sperată ca o reunificare reală, dar nu din nord spre sud, ci ca o globală schimbare de epocă. Japonia, la rândul ei, ieșe din expectativa politică de până acum și tinde să se așeze la masa lumii cu aplombul pe care l-a oferit enormul său calibrul economic și financiar. Toate acestea vor avea efecte asupra Europei și asupra trăncănelii noastre continentale subtile, dar extrem de păguboase...

RADU BUDEANU ■

Sfârșitul unui mit

Japonezii s-au cam vindecat de „boala muncii”

□ O treime din numărul de ore lucrate de un japonez sunt ore suplimentare, impuse și neplătite

Una dintre „minunile” Japoniei din zilele noastre, componentă de seamă a „miracolului” nipon postbelic, a fost și așa-numita „boală a muncii”. Larg mediatizată în Europa, această „boală” ar fi constat în pofta nestăvilită, neînfrânată a japonezilor de a munci pe brânci: programul se termină, patronii se tot chinule să-l facă pe angajați să plece acasă, dar ei nu vor cu nici un chip, mai rămân, din proprie inițiativă și pentru propria lor plăcere, încă 2-3 ore peste program; cât despre concediu (care, în treacăt fie spus, are durata cea mai scurtă din lume, de doar 2 săptămâni), japonezul nici nu se gândește să-l facă tot: după vreo 10 zile îl apucă un dor nemaipomenit de a lucra și se întoarce la locul său de muncă. Așa le-au fost înfățișate lucrurile locuitorilor continentului nostru, iar japonezii n-au dat nici o dezmințire, le convenea, faptul acesta confirma ideea că ei, cei din Țara de la Soare-Răsare, sunt făcuți din alt aluat, poate chiar proveniți din extraterestri. De prisos să mai spun că europenii - ca, de altfel, și alții, de pe alte continente - priveau cu invidie, dar și cu admirație „boala muncii” și visau să fie și ei cuprinși de ea.

Primele semne că povestea cu „boala muncii” la japonezi ar putea să nu fie adevărată s-au ivit la începutul acestui an, când date statistice publicate de instituții specializate nipone indicau un procent foarte mare de îmbolnăviri din cauza epuizării, a muncii în exces. Și iată că, recent, în Japonia au apărut două cărți - una scrisă de un funcționar al Ministerului Sănătății și cealaltă datorată unui angajat al Băncii Fuji - care, încălcând un tabu păzit cu strâcnicie, o adevărată omertă japoneză, regula potrivit căreia un funcționar „nu se plânge niciodată în afara instituției”, fac dezvăluiri senzaționale. Aflăm stupefiați că orele suplimentare prestate de angajați niponi peste program nu sunt niciodată voluntare, ci impuse, întrucât sunt neplătite (și sunt foarte multe: la 1.900 de ore lucrate anual în cadrul programului legal de lucru, un japonez mai prestează încă 1.000 de ore de „muncă voluntară”); că, de fapt, japonezii ar vrea să-și facă tot concediul, dar sistemul și tradiția îi obligă să-l între-

rupă; că tot mai mulți japonezi găsesc mai mult sens vieții în timpul liber decât în muncă. Toate acestea au făcut ca unul din cei doi autori să compare burocrăția japoneză care trage din umbră storiile puterii cu un imperiu totalitar demn de George Orwell.

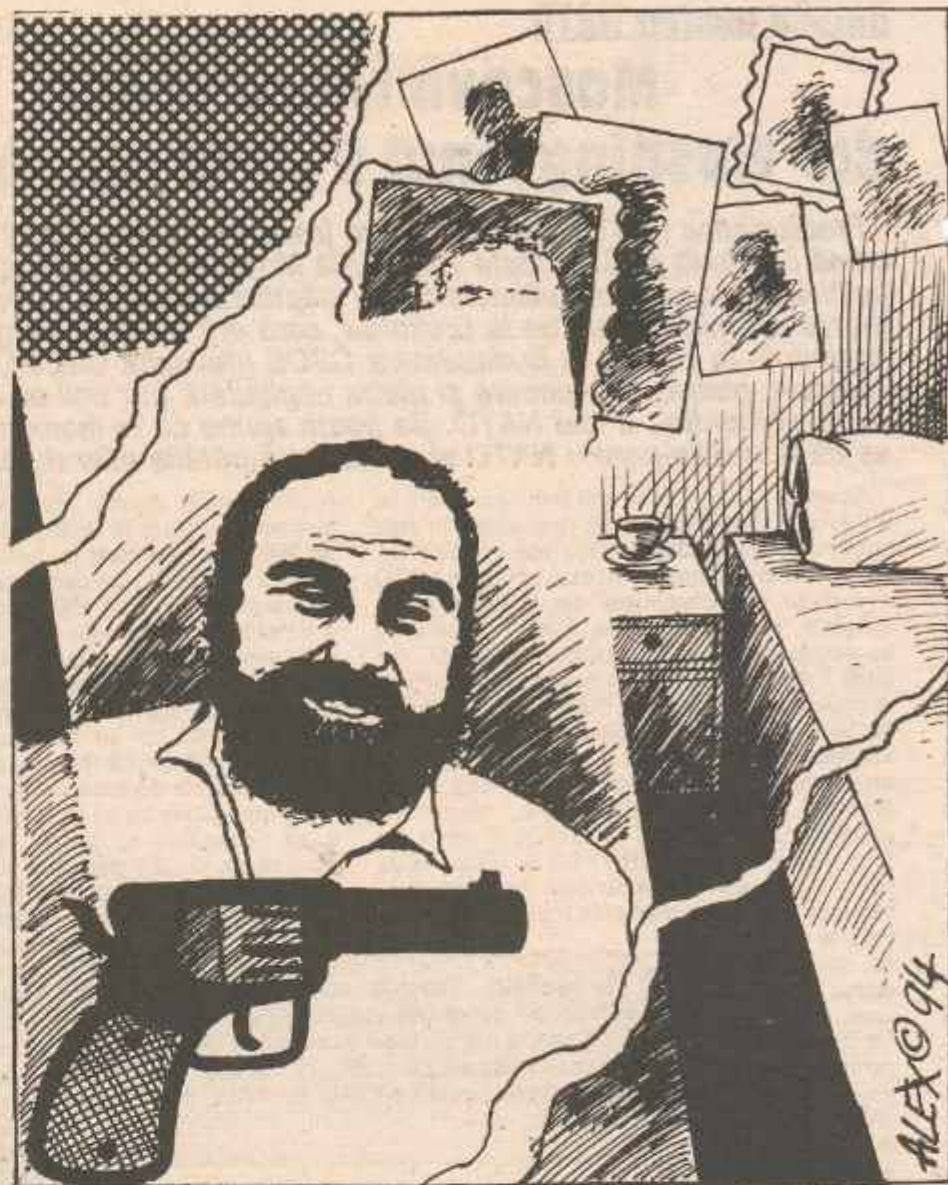
Se relevă astfel că, în realitate, japonezii sunt oameni ca toți ceilalți, dornici și de lucru, dar și de odihnă și pe care munca excesivă îi macină la fel ca pe toți muritorii. Mult popularizată „boală a muncii” se dovedește a fi, de fapt, o legendă, mai exact, un nume dat obligațiilor impuse japonezilor de un mecanism social-economic foarte dur. Dar, după cât se pare, japonezii se arată tot mai dornici de a se vindeca de „boala” lor națională.

Ar mai fi de spus că noi, românii, cel puțin în această privință l-am devansat pe japonezi, întrucât ne-am vindecat de „boala muncii” înainte chiar de a ne fi îmbolnăvit de ea.

ION D. GOIA ■

George Arion vă relatează
din Barintown

Carlos după Carlos

Vestea arestării lui Carlos am aflat-o într-un taxi care mă ducea spre casă. La început n-am înțeles prea bine spusele crainicului, care citea știrea pe un ton voios. Dar când șoferul, la rândul lui vesel, de parcă ar fi tras lozul cel mare, a dat mai tare radioul, n-am mai avut nici o îndoială: teroristul numărul 1 al lumii fusese zvârlit în închisoare.

O greață cum n-am mai avut mi-a zguduit trupul. Probabil șoferul și-a dat seama de schimbarea mea la față. A încetinit și m-a întrebat compătitor: „Nu vă simțiți bine?”. L-am repezit. „Vezi-ți de volanul dumitale. N-am nimic.”

Ajuns în garsoniera în care locuiesc, m-am repezit în baie și am vărsat. Mi-am aplecat capul sub robinetul de la chiuvetă, m-am spălat pe ochi, mi-am clătit gura. M-am frecat cu un prosop aspru și m-am trântit într-un fotoliu. De-abia atunci am aruncat o privire posacă în jur, de parcă locul unde mă aflam mi-ar fi fost complet străin și nu adăpostul meu de ani de zile. Un adăpost în care nu primesc nici o vizită. E un pat de o singură persoană. O noptieră. O masă cu un scaun. Pe masă, o farfurie adâncă și alta întinsă, o lingură, o furculiță, un cuțit, o linguriță, o ceașcă de cafea pe o farfuriușă, toate spălate și așezate ordonat. Nicăieri nici un fir de praf. Iar pe pereți - zeci de

fotografii. Numai cineva foarte atent descoperă în ele una și aceeași persoană. Un bărbat. Cu barbă. Cu mustață. Cu fața rasă complet. Cu plete. Tuns cazon. Idolul meu. Carlos.

Deci, invincibilul a fost prins până la urmă. El, care la Munchen a condus magistral atacul asupra satului olimpic. El, care și-a bătut joc de 17 miniștri de externe și i-a luat ostatici ca pe niște handicapați. El, care a scăpat de serviciile secrete a zeci de state, a fost înfundat, prins ca un găinar. Vândut de niște indivizi slinoși care nu i-au înțeles marea și acum jubilează. Carlos, care n-a trădat pe nimeni și nu va trăda pe nimeni, a fost vândut ca un zarzavat la piață.

A m dat drumul la televizor, mi-am pus de o cafea - stomacul meu a primit recunoscător lichidul fierbinte - și-am așteptat știrile. N-am aflat în plus mare lucru. Dar am văzut în sfârșit cum se mișcă zeul meu, cum vorbește. Exact așa cum mi l-am închipuit. Sigur pe el, neatins de nimicnicioșii celor care îl înconjurau: polițiști, avocați, judecători. I s-au înșiruit faptele în urma cărora au murit peste 80 de oameni. Și-au meritat soarta. Niște neisprăviți.

Toată noaptea m-am zvârcolit. Mi-am adus aminte de ziua când am aflat pentru prima oară de Carlos. Era la Olimpiada de la

Munchen. Am urmărit cu răsuflarea tăiată derularea acțiunii. M-a impresionat curajul lui Carlos, dar și chibzuiala de care a dat dovadă în pregătirea atacului. De-atunci mi l-am ales model de viață. M-am supus de bună voie unei pregătiri severe. Am învățat să frag cu arme de toate calibrele. Să mănuiesc pumnalul. Am învățat jiu-jits. Acum știu să construiesc bombe și să plasez bombe. Îmi pot stăpâni perfect emoțiile. Duc o viață spartană. Mănânc potrivit unor rețete pe care le-am descoperit în cărțile învățaților chinezi. Dorm la comandă și mă trezesc atunci când doresc. Am învățat de unul singur - cum de unul singur, Carlos mi-a fost întotdeauna de ajutor, mi-a fost prezent

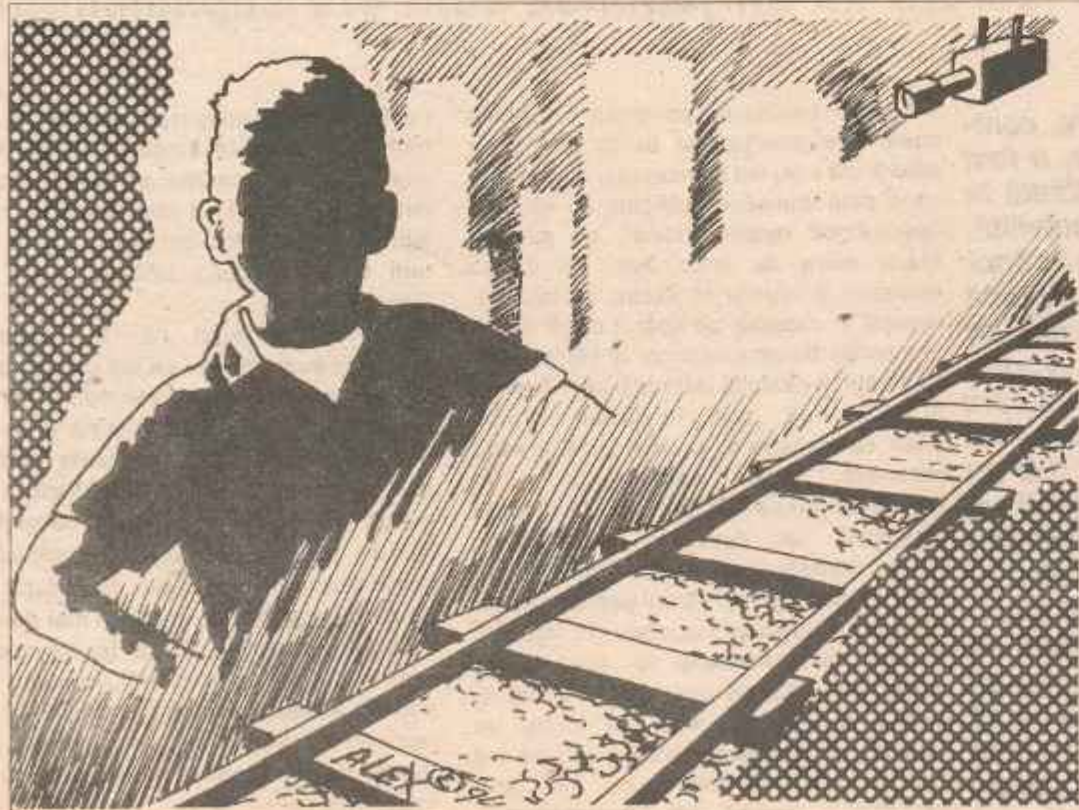
mereu în memorie, cu povețele lui - să-i socotesc pe oameni niște creaturi imbecile care pot fi manevrate după plac sau, dacă refuză, pot fi suprimate fără nici o ezitare și fără nici o pierdere. Vin alții în loc, pe bandă rulantă.

N-am ucis încă pe nimeni. Dar simt clipa asta aproape. Nu la comanda cuiva anume. Doar din simplă mea plăcere. Numai în aparență pe Carlos l-au manevrat alții și l-au plătit pentru actele lui teroriste. El ar fi fost același și fără lași din umbră. Și el, și îndrăznesc să spun, și eu, n-așteptăm nici o răsplată de la nimeni. Carlos și-a dovedit

măreția și cât de nevolnici sunt ceilalți. Aceasta e calea pe care trebuie s-o urmez. Dacă m-ajută Cel de sus în mâinile căruia mi-am încredințat viața, voi perfecționa exemplul Carlos. Președinți de state, miniștri, înalte fețe bisericești - în curând veți tremura la auzul faptelor mele. A fost prins Carlos? Eroare. O minciună gogonată. Carlos e liber. E mai în formă ca oricând. Va intra din nou în arenă.

Am sprijinit o fotografie din tinerețe a lui Carlos pe o poartă din baie. De fapt, nici n-aș mai avea nevoie, o știu în cel mai mic detaliu. După două ore, din oglindă m-a privit un chip aproape identic cu cel din imagine. M-am urcat pe capacul de la closet și am scos din bazinul de sus un pachet pus în mai multe pungi de plastic. L-am desfăcut, și pe masă a apărut un pistol Luger bine întreținut. L-am verificat încărcătorul - era plin. Apoi am ridicat o scândură din podea; am scos de-acolo un alt pachet care conținea pașapoarte pe diverse nume. Toate excelent lucrate și care m-au costat bani grei. Am ales unul, iar pe-al meu l-am pus cu celelalte în ascunzătoare. Pe pașaportul din mâna mea scria Ilya Sanchez Ramirez. Am mai aruncat o privire în jur să văd dacă totul e aranjat la locul lui. După aceea am ieșit din încăpere și am trântit ușa ca să se închidă yala.

În stradă, am tras cu putere aerul în piept și mi-am pipăit arma vârată într-un toc de piele fixat la subsoară. Totul merge perfect. În curând, vom avea o înmormântare pe cinste. Pe primarul orașului, la noapte, n-ar trebui să-l mai aștepte nimeni acasă.

Scoala crimei

Desigur, vă mai amintiți cazul micuțului Roger, care a zguduit întreaga țară. Băiețelul de trei ani dispăruse de lângă părinți într-un magazin unde aceștia își făceau cumpărăturile de sfârșit de săptămână. Era într-o vineri după-amiază. La actualitățile de seară semnalmentele copilului au fost transmise cu lux de amănunte: păr blond, față rotundă, ochi căprui, înălțime un metru, îmbrăcat în pantaloni scurți, cu bretele și cu o cămașă, în carouri, cu mânecă scurtă. Cine poate să dea relații despre el să se adreseze urgent la poliție sau să telefoneze familiei Williams.

A fost un anunț obișnuit, oarecare - câți părinți căscați nu-și pierd odraslele la stadioane, în piață, prin gări sau la cinematografe! Evident, era neplăcut ce i se întâmplase acestei familii - dar nu era și nici n-o să fie nici prima, nici ultima căreia i se întâmplă o astfel de belea. De aceea, știrea transmisă la televizor rămase pierdută în noianul de vești despre o catastrofă feroviară, despre un incendiu soldat cu mulți morți, o răsturnare de dictatură undeva, într-un colț de planetă, și un atentat terorist. Iar după ce zece minute emisiunea publicitară laudă o pastă de dinți care-ți albește și dinții, pe care nu-i mai ai, o ciocolată de lapte care se ejectează singură chiar din ugerul vacii, o companie de asigurări la care dacă-ți depui pararele ești un câștigător pe lumea ailaltă, urmă un film de spionaj, antrenant, așa că nimeni nu-și mai aduse aminte de micuțul Roger, semnalmentele dispăruseră din memoria tuturor telespectatorilor și chiar dacă l-ar fi întâlnit pe băiețel nu l-ar fi recunoscut, ar fi trebuit ca el să-i tragă de mânecă și să le spună: știți, aseară au vorbit de mine la televizor. Ce mai încolo și-ncoace, nimeni nu era foarte îngrijorat - orice copil răătăcit se găsește până la urmă.

In noaptea aceea, la telefonul familiei Williams nu sunară decât prieteni și cunoștințe care doreau să afle amănunte despre nenorocirea care se abătuse asupra celor doi. Dar oricât de sincere și emoționante erau cuvintele celor care încercau să-i îmbărbăteze pe domnul și pe doamna Williams, nimic n-avea cum să-i liniștească. Petrecură o noapte de coșmar.

Din întâmplare, magazinul avea un sistem de supraveghere extrem de sofisticat. În diverse unghere erau dispuse camere de filmare. Îți făceai cumpărăturile fără să știi ce control se exercita asupra ta. Borfașii n-aveau cum să-și umple buzunarele - erau imediat prinși. Așa că polițiștii vizionară caselele cu filmele realizate în după-amiază acelei zile nenorocite. Și descoperiră un fapt care le atrase în mod firesc atenția - la un moment dat, de Roger - care rămăsese în urma părinților - s-au apropiat doi băieți; au intrat în vorbă cu el și-au început să-i arate ceva. După care îl luară de mâini,

și pășiră toți trei spre ieșire. Ultimul cadru îl arăta pe Roger extrem de vesel, ca și cum obținuse ceva de mare preț - o promisiune, un obiect - nu-ți puteai da seama. Din păcate, pelicula nu dezvăluia chipurile celor doi puștani. Li se deslușea doar îmbrăcămintea și, după statură, experții ajunseră la concluzia că ar fi cam de zece ani.

S-a apelat din nou la vigilența populației cu ajutorul televizorului - de data asta pe un ton mai alarmat. S-a prezentat filmulețul cu cei trei copii - câteva secvențe destul de prost înregistrate. Nimeni n-a furnizat însă nici un amănunt. Parcă pe toți îi înghițise pământul.

Pe Roger chiar îl înghițise pământul. Sau măcar încercase să-l ia în măruntăiele lui pentru totdeauna. Un lucrător de la căile ferate, care efectua controlul periodic al unei linii, descoperi o traversă sub care se căsca un gol. Nu era mare lucru, era un fleac, dar omul era conștiincios și-a vrut să ia o lopată ca să mai pună puțin pietriș - se găsea din belșug într-o movilă de lângă terasament. Dar ceva l-a îndemnat să socotească destul de curioasă scobitura aceea. A început să scormonească în pământ, ca să aibă inima împăcată. N-a trebuit să dea la o parte prea mult pietriș. Curând, a descoperit mâna unui copil. Cuprins de oroare a anunțat poliția care a venit în grabă cu specialiștii ei și-a săpat mai departe. Destul de la suprafață, ca și cum ar fi fost îngropat în grabă - dar în ce loc, doamne Dumnezeu! - de fapt, un loc foarte potrivit, cine să caute acolo - au dat peste cadavrul micuțului dispărut. Avea capul spart și fusese înjunghiat. Nu-i lipsea nici o hăinuță din câte avusese pe el. Ținea strâns într-un pumn învelișul de la o gumă de mestecat, marca Amigo.

Un om de mare curaj a dus părinților vestea. Doamna Williams a albit pe loc și n-a mai scos multă vreme nici un cuvânt. Domnul Williams a reușit să ducă la bun sfârșit ceea ce se cuvenea, să facă pentru odihna veșnică a unicului său fiu. Apoi s-a închis și el într-o muțenie din care rareori îl scotea cineva.

Înmărmuriți și ei de durere, de-abia atunci dezmeticii din indiferența care-i caracteriza când era vorba de ceilalți, cetățenii

orașului au cerut cu vehemență poliției să-i descopere cât mai grabnic pe făptași, ca să-și primească pedeapsa meritată, indiferent cine ar fi ei. Dar eforturile tuturor polițiștilor - mulți dintre ei cu băieți și fete acasă - care primiseră și ajutoare din alte părți ale țării îndurerate, de parcă Roger ar fi fost un fiu al tuturor - rămaseră fără rezultat. Ei înșiși îl socoteau cel mai straniu caz pe care îl cunoscuseră vreodată. Fiindcă nu era vorba nici de șantaj - ce bani să ceri de la modesta familie Williams? -, nici de răzbunare, nici de o glumă sinistă: de nimic care să se înscrie cât de cât într-o logică. Un sergent profund impresionat de întâmplare își aduse aminte de-un amănunt pe care alții nu-l luaseră în seamă - micuțul Roger fusese găsit cu învelișul de la o gumă de mestecat în pumnulețul lui strâns. Își zise în sinea lui, fie ce-o fi, și fără să spună cuiva, fără să mai ceară voie superiorilor - poate se făcea de râs, dacă ieșea ceva - bine, dacă nu - nu, începu să colinde în orele libere prin magazinele unde se vindea gumă de mestecat. Le luă la rând, metodic, ca să nu se încurce, de la marile magazine până la cele mai prăpădite dughene. Nu mică l-a fost mirarea când n-a dat nicăieri peste marca Amigo de chewingum. E drept, nici el n-auzise de ea. Asta l-a îndârjit. Flerul îi spunea că se află pe pista cea bună, și că nu trebuie să se descurajeze. Și, într-adevăr, după căutări de săptămâni, când aproape dorea să se lase păgubaș, îi ieși în cale un mic magazin dintr-un cartier de la margine. Proprietarul era, bineînțeles, la curent cu

povestea lui Roger. Dar îi scăpase amănuntul cu învelișul de la guma de mestecat - poliția, ziarele nu făcuseră mult tam-tam pe chestia asta. Marca Amigo, ziceți? Dacă știam, veneam în fugă la prima secție de poliție. Ultimele gume de mestecat marca Amigo - care nu s-a bucurat de mare succes, în treacăt fie zis, - le vânduse unor băieți care îi călcaseră deseori pragul și cumpărau dulciuri cu top-tanul. Tom și Mike, doi băiețandri cam zurbagii. Învățau chiar la școala de-alături.

Luați din scurt, Tom și Mike recunoscuseră totul. Și cum îl ademeniseră pe Roger care rătăcea stinger prin magazin. Cum îi promisese marea cu sarea, un trenuleț electric cum nu s-a mai văzut și cum îl duseseră la marginea orașului unde îl loviseră în cap apoi băgaseră cuțitul în el. Fiecare dăduse câte o lovitură. De ce? De fiecare dată, la întrebarea asta, dăduseră din umeri. Așa, ca să se distreze. Din joacă.

Procesul lor stârni mare vâlvă și multă emoție. Părinții lui Roger nu participară la nici una din ședințele completului de judecată. Nici o sentință din lume nu-l mai învia pe Roger. Nu-i interesa câtuși de puțin să știe ce pedeapsă aveau să primească micii scelerati - așa i numiseră ziarele - care le ucisese fiul. Cei doi scelerati care s-au purtat remarcabil și n-au rostit nici o vorbă despre mine. Despre mine, cel care i-a pus să ucidă un copil ca să-și dovedească bărbăția. Din păcate, cu ei am eșuat - li s-a dat de urmă. Dar vor veni alții. Voi pregăti alții, mai buni. Pe care nu-i va mai prinde nimeni. Promit!

Turneul Operei Române în Anglia și Spania

□ Succes de proporții al Ecaterinei Tuțu

Ecaterina Tuțu este, credem, echivalentul românesc al lui Kiri Te Kanawa, deși vocea sa puternică nu-i aduce decât 36 de lire pe lună - scria Jackie Holland în *Daily Express*. În turneul Operei Naționale Române în Anglia, a cântat în *Samson și Dalila* (toate spectacolele) și *Nabucco*. La Bristol, în spectacolul cu *Madame Butterfly*, ce a deschis turneul, a cântat Suzuki. A constatat că poporul englez este foarte cald, dar foarte exigent. Sala era plină, cronicile au fost bune, iar a doua zi, pe stradă sau în magazine, oamenii au recunoscut-o pe... Dalila, oferindu-i cadouri (ceea ce s-a repetat și în alte orașe). Au urmat două spectacole cu Nabucco, primite de asemenea

foarte bine.

Pentru spectacolul de la Royal Albert Hall (Nabucco), urmau să sosească din țară încă cinci corști, pentru a face față imensei săli, dar... în locul lor au venit ziaristii (și alții). Dacă la început, publicul era rece, iar senzația, în scenă, era îngrozitoare, spre mijlocul actului I, interesul a crescut, ajungând, în final, la un adevărat entuziasm. Și la Sunderland, publicul a strigat «Viva România!». După spectacol, melomani și critici englezi au venit să ne felicite, dar dintre comentarii români nu ne-a «abordat» decât Ligia Ardelean - pe ceilalți nici nu i-am cunoscut. În schimb, la Cambridge, a sosit un impresar american care, se

pare, a considerat spectacolul *Samson și Dalila* interesant pentru un turneu peste ocean. *The Times* nota că: «Ecaterina Tuțu este o mezzosoprană dramatică cu o forță vocală considerabilă, strălucitoare, cu acute rotunde și grave ce te înțioară».

Solistă noastră are din Anglia câteva cronici excelente, dar procurate din surse particulare, pentru că direcțiunea noastră nu ni le-a dat, totul a fost secret - chiar și contractul, care nu ni s-a arătat și nu am semnat nimic».

La scurt timp a urmat un turneu în Spania, cu *Italianca în Alger*. Colegii săi veneau din Elveția, unde cântaseră *Bărbierul din Sevilla*, reluat apoi și în orașele hispanice. Ecaterina Tuțu, împreună cu alți doi colegi, au călătorit cu avionul, venind din țară, dar ceilalți s-au chinat în autobuze încomode, câte 50 de ore non-stop. După cum au povestit ulterior, au ajuns în Elveția cu trei ore înaintea spectacolului, au montat și... au cântat. Nici drumul spre Spania nu a fost mai plăcut, pentru că șoferul, ca să nu plătească taxele pe autostradă, a circulat pe străduțe și... au ajuns la granița cu Germania. Neavând viză de intrare, s-au întors cale de 20 de

ore și au oprit în sfârșit la Barcelona, pe la 2 noaptea. Impresarul spaniol, Sorin Melinte, era plecat în America, iar asistenții săi nu șiau unde sunt teatrele în care urmau să aibă loc spectacolele. Este umilitor să vezi prim-soliști ai Operei Naționale în asemenea postură. În Spania, au primit pentru un spectacol cât câștigă pe zi un corist spaniol, iar călătoria de la Santander la Madrid, cu un autocar de lux, costă cât prorașul pe zi primit de Ecaterina Tuțu. În teatrul din Santander au avut însă cu adevărat condiții demne de un artist, spre deosebire de teatrele din Anglia, unde stăteau câte trei în cabină. Spectacolele au avut succes, deși la Salamanca nu s-a putut monta decorul, gazdele nepermițând să se bată cule în parchet (era de fapt o sală de festivități).

Se preconizează pentru anul viitor o nouă colaborare cu Agenția Kent, vizând spectacolul *Carmen*, într-o nouă montare, la Rochester. «În acel moment însă voi cere contract separat», spune Ecaterina Tuțu, diva incontestabilă a celor două turnee.

ANCA FLOREA ■

Dumitru Radu POPESCU: DUMNEZEU în BUCĂTĂRIE - Edit. VIITORUL ROMÂNESC, 1994, 208p., lei 2000

Roman al absurdului existenței într-o realitate adeseori absurdă, «Dumnezeu în bucătărie» se citește și ca o meditație asupra civilizației noastre. Nu sunt idei noi, sau sunt, ce contează din punctul meu de vedere aici este dacă puterea minții ne ajută ori nu să colaborăm inteligent cu destinul. Prin canale colaterale autorul diversifică răspunsul său, iar acesta sună, ca joc al spiritului, profund și grav.

Benedict SOLOMON: STRIGĂT în DESERT - Edit. InterCONTEMPRESS, 1994, 150p., lei 2346

Originar din România, de profesie medic, în prezent stabilit în Israel, Benedict Solomon este și poet, un liric cu glas apocaliptic precum a fost și epoca în care strigătul său pedepsitor a deprins putere de judecată și capacitate de expresie. Editată deosebit de îngrijit, placheta de versuri are încă două merite deloc neglijabile: ne oferă pe lângă textul românesc și o foarte bună versiune în limba franceză, ambele ilustrate cu binecunoscutul ei talent de grafician de Tia Peltz. Cu o scriitură nutrită de simbolul luptei cu crima, de emoția datorată de speranțe, Benedict Solomon își inventează propriul alfabet sisific. O apariție de reținut.

Radu ALBALA: FEMEIA de la MIEZUL NOPTII - Edit. LITERA, 1994, 265p., lei 3800

Matein până în vârful unghiilor, Radu Albala rămâne o figură emblematică a Bucureștilor; dispărut dintre noi prea devreme, el ne rămâne în fața ochilor ca o prezență neobișnuit de elegantă. Și ne mai rămâne prezent într-un chip deosebit de agreabil temperat de arta sa de povestitor al miresmelor limbajului, al libertății ființei de a călători în sinele ei paradisiac.

Scrisori către TUDOR VIANU - Edit. MINERVA, 1992, 557p.+16 fotografii, lei 400

Numai o natură non-polemică și cordială inclinată spre dialogul intelectual ca Tudor Vianu putea să primească un atât de variat și bogat curier. În prezentul volum (al doilea se află sub tipar) sunt adunate peste trei sute de scrisori primite între anii 1916-1935. Îngrijitori ediției, Maria Alexandrescu-Vianu și Vlad Alexandrescu, au grupat materialul epistolar în pura lui succesiune cronologică. Ca editor al corespondenței emise, am procedat altfel, accentul căzând pe schimbul de idei cu interlocutori unificați după identitatea fiecăruia. Avantajul, mi se pare, decurge din puterea mai mare de cuprindere a comunicării emitențului cu destinatarul său. Oricum, avem posibilitatea să cunoaștem persoanele și personalitățile ce l-au abordat pe Tudor Vianu, operațiune esențială pentru imaginea vieții literare și universitare din perioada de mare progres a culturii românești interbelice.

HENRI ZALIS ■

N.R. Rugăm editurile interesate să trimită pe adresa redacției exemplare semnal pentru semnatarul acestei rubrici.

Calendarul FAMILIA REGALĂ A ROMÂNIEI, 1995

Compania de publicitate EXPRESIV a tipărit o nouă ediție a calendarului **Familia Regală a României, 1995**. Ediția din acest an conține fotografii inedite sau mai puțin cunoscute ale regilor, reginelor, principilor și principeselor

de-a lungul unui secol, însoțite de scurte schițe biografice ale celebrelor figuri ale istoriei României. Calendarul dedicat Familiei Regale a României are valoarea unui album și a unui gest de reconsiderare a istoriei naționale.

Zâmbete gramaticale

AM RĂMAS PE GEANTĂ sau N-am un ban în jantă

1. Geantă = s.f.; obiect din piele, din pânză, din material plastic etc., de formă dreptunghiulară, având în interior una sau mai multe despărțituri; servește la transportarea cu mâna a unor acte, cărți, caiete etc.; servietă; poșetă.

2. Jantă = s.f.; partea exterioară periferică a unei roți de autovehicul, de bicicletă etc., construită astfel încât să permită montarea pe roată a unui pneu.

Așadar, **geantă** și **jantă** sunt două cuvinte apropiate ca formă, dar diferite ca înțeles, care creează ceea ce se cheamă fenomenul de paronimie; mai simplu spus - un cuvânt este folosit în locul altuia când nu trebuie, aceasta nefiind totdeauna provocatoare de itaritate, de «zâmbete gramaticale» (v. literar - literal; familiar - familial etc.); uneori însă, un cuvânt folosit anapoda devine de-a dreptul sursă de umor.

Să ne închipuim cum ar reacționa un cunoscător (o cunoscătoare, mai ales) căruia (căreia) i s-ar propune la un atelier mecanic sau de vulcanizare să i se sudeze **geanta**, după ce în prealabil (sau fără prealabil) să-i li îndreptat-o cu ciocanul sau la menghină, să li centrat-o cu mai mult sau mai puțin plumb...

Aflând adevărul semantic, oare ce-ar păși bietul băiat - fie el mecanic sau vulcanizator, specialist sau improvizat (... că tot se poartă la toate nivelurile)?

Ar putea să aibă o cădere lingvistică, din care nu s-ar mai ridica decât prin reșcolarizare la domiciliu, prin tratament cu

paronimidon și semanteme bine dozate

O dată ce startul e greșit înseamnă că și maratonul lingvistic va fi schiopătând. Îmbinările frazeologice vor fi și ele șontăce.

Destul de des ne este dat să auzim expresia «am rămas pe geantă», vrând să sugereze că persoana a rămas fără nici o lețcăie. Corect este «a rămâne pe jantă», sensul expresiei pornind de la banalul fenomen al penei (!! nu **panoi**) de cauciuc, motiv pentru care greutatea automobilului lăsându-se astfel direct pe... jantă.

Surata sa într-ale umorului, «n-am un ban în jantă», este corectă.

Este corectă doar dacă vrea să semnifice o investiție: are omul toți banii investiți în câte ceva, dar nici un sfanț investit în jantă (!! nu **jantă**), ceea ce - de fapt - înseamnă că nu are nici... jantă.

Altfel, rămâne cum am zis.

Pentru evitarea confuziei dintre **geantă** și **jantă** (avem în vedere doar pe cei 13 înși din zona carpato-dunăreană), propunem câteva verbe asociative cu cele două chestii-n cauză: **geanta**, care este mai lungă cu un **e**, se coase și se deschide, **janta**, fiind mai scurtă tot cu un **e**, se sudează și se-nvrăștește, prima se umple cu bani și se jupește, a doua se umple de noroi și se ciobește, una nu se fură (!! bani din ea, da), cealaltă se fură cu totul; geanta se poartă pe umăr, janta se poartă-n prezoane, aceasta este cărată de doamne și de domnișoare, aceea ajută în căratul familiei (al altor doamne sau domnișoare)...

ȘT. M. ILINCA ■

* În nr. următor: DE LA PANTĂ PÂN LA RAMPĂ //sau// Pleonasmul din urcș

Octavian Goga și Imre Madach s-au întâlnit la UNITER

Cu discreție și bun gust, UNITER-ul a organizat de curând la sediul său din strada George Enescu o întâlnire literar-artistică

În colaborare cu Centrul Cultural al Republicii Ungare care și de această dată s-a dovedit a fi activ și deschis inițiativelor inedite, UNITER a fost gazdă primitoare și a reușit să creeze atmosfera potrivită scopului acestei întâlniri: sărbătorirea a șaizeci de ani de la apariția traducerii în limba română a poemului dramatic Tragedia Omului, de Imre Madach.

Poemul, comparabil ca amploare și importanță în plan artistic cu Faust de Goethe, a stârnit interesul și admirația lui Octavian Goga care a reușit, după cum o recunosc specialiștii

în domeniu, să realizeze în limba română una din cele mai bune tălmăciri ale Tragediei Omului.

O culoare aparte au dat-o actorii Ilina Tomoroveanu (nepoata lui Octavian Goga), Ion Caramitru, Marcel Iureș și Gheorghe Visu interpretând, ca pentru intimi, fragmente bine alese. Domnul Praznovsky Mihaly, directorul Muzeului Literaturii din Budapesta, nu a putut fi prezent pentru că i s-a furat automobilul, în care avea și pașaportul, dar a trimis comunicarea dânsului despre Imre Madach și opera lui. Despre Octavian Goga a vorbit profe-

sorul universitar George Gană.

Sala a fost plină, iar printre participanți am remarcat prezența doamnelor Leopoldina Bălanuță și Mariana Celac, a domnului Victor Rebeniguc și a directorului Centrului Cultural maghiar, domnul Jarai.

Spre final, cei prezenți au fost invitați la un cocktail, la care, cum era de așteptat, discuțiile s-au pornit, fiind „asezonate” cu vin de bună calitate, degustat printre documente de arhivă, manuscrise, ediții rare, fotografii de epocă.

Ieșită din tiparele uzate deja, întâlnirea a fost ceva mai mult decât una formal-literar-artistică. A fost binevenită și chiar plăcută. Tocmai de aceea, nu putem decât să dorim obișnuința unor alte asemenea întâlniri.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Festivalul de Film Studentesc DAKINO

Festivalul bucureștean a fost înscris în catalogul european „Carrefour des festivals” 1994-1995

Între 1 și 3 decembrie s-a desfășurat a IV-a ediție a Festivalului de Film Studentesc DAKINO. Juriul internațional a fost format din Bengt Forslund din Suedia, președinte, cineast prestigios cu un impresionant palmares de premii, printre care două Oscaruri, André Ceuterick din Belgia, Paolo Sorraga din Franța, regizorul Mircea Veroiu, actrița Irina Movilă și criticul cinematografic Viorica Bucur.

Timp de trei zile, festivalul a prilejuit vizionarea a 32 de filme românești și a 35 din străinătate, neoperându-se nici o preselecție.

Gazdă primitoare, cinematograful Eforie al Cinematocii a semnat un contract amiabil pentru ambele părți, suma de 1 milion lei însemnând contravaloarea pentru toată perioada festivalului.

În ciuda tuturor încercărilor diu Dan Chișu, patronul Grupului DAKINO SRL, nici o instituție de stat nu a acordat vreun ajutor manifestării.

Cu toate aceste neajunsuri, festivalul s-a desfășurat în condiții organizatorice sensibil superioare festivalului, cumva omolog, de la Costinești. Comparările n-au lipsit. Ba chiar direcția artistică a festivalului de astă vară de la Costinești, Manuella Cernat, l-a felicitat cu nedismulată invidie pe Dan Chișu, pentru reușita manifestării.

Din păcate, așa cum am mai spus, nu s-a operat nici un fel de preselecție și din păcate trebuie spus răspicat că producțiile studențești din România nu s-au ridicat la valoarea așteptării. Și nu din cauza arhi-invoacelor condiții din ATF ori din alte institut particulare, din laborator etc. Pur și simplu, majoritatea studenților se mulțumesc să facă un film pe an. Ca dovadă, multe din peliculele festivalului DAKINO mai fuseseră prezentate și la Costinești. Să fie o autosuficiență?

Am văzut în festivalul DAKINO filme străine bune și foarte bune. Să nu mai pomenim decât în

treacăt că aparatul a lăsat de dorit și mulți dintre autorii filmelor, dacă ar fi fost prezenți la București, nu și-ar fi recunoscut operele. Important este că orice comparație este în defavoarea studenților noștri. ATF ar trebui să tragă anumite învățăminte.

Premii decise de juriu au încercat să împace pe toată lumea. Radu Muntean va primi o bursă lunară de 100 \$ și 1,5 milioane lei, pentru filmul Lihdenfeld 1994 și Napoleon Melmis va primi 1 milion de lei pentru documentarul Motorina și benzina. Atât, pentru ai noștri. Premiul de scenariu nu s-a acordat. Toate celelalte premii speciale au fost adjudecate de studenți străini. Un film american, al tânărului Ray Leos, a fost premiat pentru regie. Marele Premiu și Trofeul DAKINO, în valoare de 1 milion lei, a revenit filmului belgian La pendule de madame Foucault, realizat de Jean-

Marc Vervoort. Absolut pe merit!

Interesant este că, odată înscris în festival, filmele cedează în mod automat anumite drepturi organizatorilor, care pot folosi banii din eventualele difuzări în organizarea edițiilor următoare. Se pare că acest punct din regulamentul festivalului a fost cauza pentru care câștigătorul marelui premiu de anul trecut, americanul Steven James, probabil sfătuit de profesorul său, celebrul Milos Forman, nu a mai venit la actuala ediție DAKINO. Discuțiile de culise pe această temă nu au lipsit.

O dată cu înscrierea festivalului bucureștean în catalogul european Carrefour des festivals 1994-1995, o privire insistentă s-a fixat pe această zonă a lumii, iar amatorii de premii își trimit filmele, chiar dacă ei înșiși nu onorează cu prezența lor capitala României...

ADA NICOARĂ ■

Un nou film despre Antonescu

Destinul maresalului

■ Filmul se vrea o replică la „Oglinda” lui Sergiu Nicolaescu

— Ca realizatoare a filmului despre viața lui Ion Antonescu, ce credeți, a fost și mai este o personalitate controversată?

Calificativul de personalitate controversată i-a fost atribuit lui Antonescu de către Titus Popovici, Dumnezeu să-l ierte! Nu sunt de aceeași părere. Antonescu a fost un militar exemplar, într-o armată care prețuia valoarea. A fost integru și nu a acceptat compromisuri. Ca dovadă că i s-a recunoscut capacitatea, cel care l-a surghiunit la Mânăstirea

Zilele acestea, un nou film românesc a intrat pe marile ecrane din București și din alte șase mari orașe din țară. Este vorba de documentarul DESTINUL MAREȘĂLULUI, o producție a Studioului nr. 4 Profil și a Arhivei Naționale de Filme. La cinematograful Studio din Capitală, în ziua premierei, filmul regizoarei Felicia Cernăianu a rulat împreună cu un alt documentar, SCULPTORUL, realizat de Cornel Mihalache, selecționat la a IV-a Bială Internațională a Filmului de Artă de la Centre Pompidou, Paris, octombrie 1994. Felicia Cernăianu s-a născut la 3 august 1940 la Radna, județul Arad, și a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale din București în 1969, secția regie film. Regizora ne-a acordat un interviu, în exclusivitate.

Bistrița, Carol al II-lea, în vara anului 1940, l-a chemat să salveze țara. Eu nu văd nici o controversă în personalitatea lui Antonescu.

— Maresalului i s-a reproșat tratamentul dur aplicat evreilor. Ce părere aveți dv., cercetând documentele vremii?

— Nici aici nu există controverse. Nu a fost antisemit. Dovadă că unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, arhitectul care l-a construit casa de la Predeal, era evreu. În testamentul dr. Fliderman, fostul șef al federațiilor

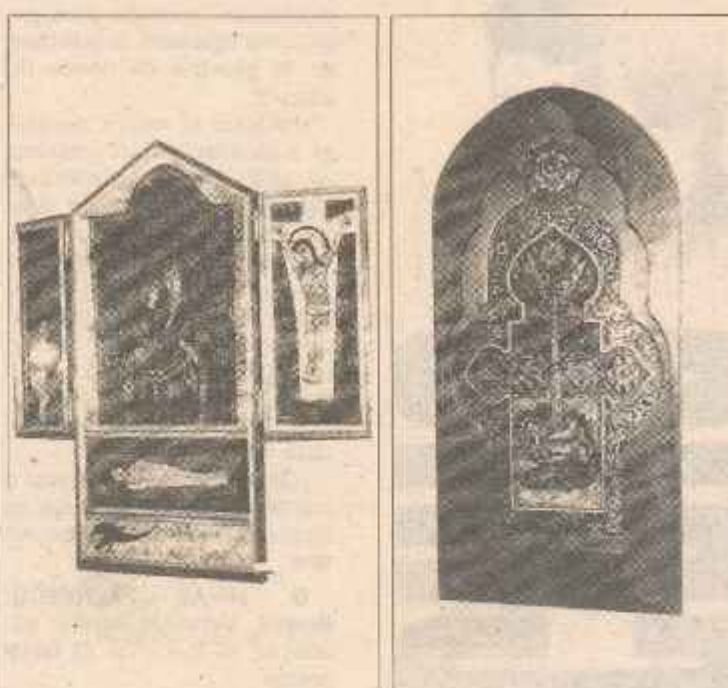
evreiești din România anului 1940, publicat în 1956 la New York, acesta îi mulțumea lui Antonescu pentru tot ce a făcut pentru populația evreiască din România. Dacă ascultăm însă declarațiile unor evrei care și-au pierdut familia în lagărele de dincolo de Prut, sigur că aceștia îi aduc acuze lui Antonescu. Dar, din punct de vedere politic și al siguranței spatelui frontal, Antonescu a motivat foarte exact existența acestor lagăre de muncă.

— Mai este în discuție astăzi și problema Țiganilor, pe care nu o abor-

dați în filmul dv.

— Da. Despre Antonescu s-ar mai putea face încă cel puțin trei filme. Arhivele gem de documente. Cât privește Țiganii, Maresalul a ordonat ridicarea și deportarea numai a Țiganilor care provocau dezordine în teritoriul românesc. Deciziile lui au fost de ordin social și politic, nu de ordin etnic! Nu se cunoaște nici un document prin care Antonescu să fi hotărât exterminarea vreunui om.

ADA NICOARĂ ■

Fotografii de ELENA GHERA ■

La Blue Gallery

de la World Trade Center

Iubirea de Christos izbucnește în icoane

Marti, de Sfântul Nicolae, la Blue Gallery de la World Trade Center Bucharest, a avut loc vernisajul unei excelente expoziții de icoane. Organizatorii, aceiași inimoși artiști: Vasile Cercel, Florica Cercel, și Alexandru Ghilduș, au reușit să adune pe simeze lucrări religioase valoroase aparținând unor renumiți artiști români contemporani. Chiar cu riscul de a omite vreo personalitate și de a ne atrage „fructele mâniei”, menționăm pe: Marcel Chirnoagă, Gheorghe Răducanu, Viorel Grimalschi, Ion Grigore, Teodora Stendil, Ion Țițoiu, Șerban Drăgoescu, Sorin Pedestrasu, Maria Constantinescu și Luci Mattei. Vernisajul a fost sfințit de prezența preotului Iustin de la biserica Stavropoleos, iar atmosfera a fost întreținută de înălțătoare corale bizantine. Artiști și oameni de afaceri s-au întrecut în a admira gravuri, tapiserii, picturi pe lemn și sticlă într-o atmosferă de pioasă reculegere sufletească. Să fie într-un ceas bun!

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

MAȘINA DE SCRIS

nobilă, dar neproductivă din punct de vedere literar. În loc să emoționeze, poemele plictisesc sau chiar agasează, ca articolele de la gazetele de perete de altădată:

„Ne place să vorbim, dar știm și s-auscultăm?/ Gura-nchizând, cu griji străine ne-ncărcăm,/ Viața e scurtă, nu e timp, doar noi contăm/ Și doar în fața suferinței noastre ne plecăm”.

Totuși, două versuri mi-au plăcut. Sunt versurile finale din poemul (pedagogic!) în care îi reproșezi unei mame că a făcut din fiul ei un om egoist și insensibil, ferindu-l cu strictețe, ani la rând, de orice necaz:

„Om ar fi fost de-ar fi avut o mamă, nu ca tine./ Să-i dea tot binele din rău și nu răul din bine”.

● **MIHAIL PĂUNESCU, Brașov.** Versificați corect, dar aceasta nu înseamnă că faceți poezie:

„Gândirea-i putere divină./ A omului tainică zestre./ Izvorul curat de lumină./ În zbuciumul vieții terestre”.

Așa se scria în secolul nouăsprezece. Numai că și atunci versurile dv. - pline de banalități solemne - ar fi fost respinse de Tihu Maiorescu.

● **MARIN F. DIȚOIU, Frâșinet, Călărași.** Poemele dv. de inspirație patriotică vă prezintă ca pe un om cu sentimente alese, dar n-au valoare literară:

„Unirea, actul eroic/ Ai întregii națiuni/ Cum a spus Kogălniceanu/ E făcută de români”. etc.

● **ILEANA IULIA COSTEA, Bala Sprie.** Prozatorul Marian Ilea mi-a trimis povestirea dv. **Unirea Națională a Faptelor Bune**, însoțită de rugămintea de a o analiza.

Am citit-o cu atenție și, în linii mari, mi s-a părut agreabilă. În mod special vă reușește (așa cum îi reușește și lui Marian Ilea, în propria lui proză) parodiarea limbajului unor oameni neinstruiți și indignați. Este expresiv și plin de haz, de exemplu, rechizitoriul unei cliente la adresa proprietarului unui atelier de monumente funerare:

„...pe noi ne fraierești mata care știm bine că te-ncurci în chitanțe când dai socoteală la fisc...?/ Păi nu-i destul că moare omu’, mai trebe să-l jupoi și de mort?/ Că avem ban pus de-o parte, da’ nici așa... că nici punct sanitar n-ai p-acilea și-atunci cum ți-ai deschis mata terasă cu chioșculeț și bănci și mese cu cafeletă (pe care dumeata o-anunți turcească și când colo-i braziliană) și chifle și alte măgării pe care am aflat din surse foarte centrale că le iei pe daiboj...” etc.

● **MONICA SELEDENCU, București.** Cine vă citește versurile rămâne cu impresia - nefavorabilă - că vorbiți cu ușurință despre orice, inclusiv despre suferință:

„Cineva pocnește un bici./ Îl simt undeva, în creier./ E un bici roșu și arde./ Știe să lovească până la sânge./ E viu biciul acesta./ Plânge și râde./ Sub cutia mea craniană/ E foc continuu./ Cineva pocnește un bici./ Îl simt, dar nu mă feresc” etc.

Trebuie să învățați să dați greutate cuvintelor dv. Altfel n-o să vă creadă nimeni. Dv. m-ați crede dacă m-ați auzi fredonând: „Am să mă sinucid, tra la la./ Am să plec pe lumea cealaltă, tra la la.”

● **CECILIA CARAGEA, Timișoara.** Mulțumesc pentru vederea din New York (trimisă din Timișoara!). După cum ați văzut (sau n-ați văzut?), în nr. 47 al revistei **Flacăra** am publicat aproape integral două eseuri ale dv. Și este doar un început...

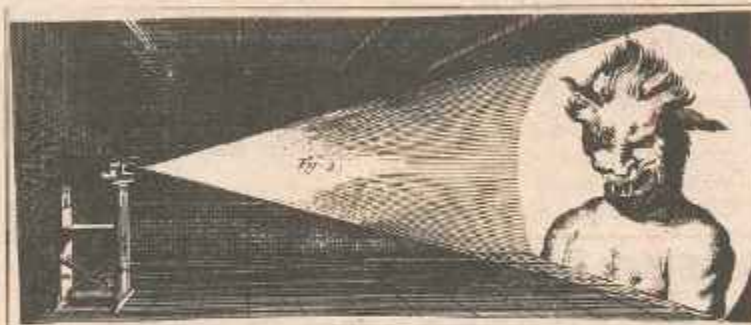
Puteți să-mi trimiteți și fragmente din istoria vestimentației. Tot ce scrieți dv. mă interesează.

● **VERONICA ȚOPA, București.** Intenția de a face educație cititorilor prin intermediul versurilor este

Texte sub lupă

Prozei dv. îi lipsește, totuși, un sens mai profund. Aveți o vioară minunată, un Stradivarius, la care interpretați muzică ușoară.

● **ION I. STOENESCU, București.** „Am 87 de ani. Producția din care vă trimit câte ceva este cu mult mai tânără. Provine din perioada 1959-1964, cât am stat în închisorile comuniste. Singur în mulțime, fără creion și fără hârtie, am înșălat 940 de strofe pe care le-am repetat zi de zi, până la eliberarea mea, când le-am așternut pe hârtie”.

La gândul că aveți 87 de ani și că poemele le-ați scris în închisoare, am uitat că sunt critic literar. Poemul **Moș Crăciun**, din care reproduc câteva strofe, m-a impresionat până la lacrimi, făcându-mă să privesc cu înțelegere și chiar cu duioșie stângăciile stilistice.

„Ai pătruns cu greu, bătrâne./ În celula noastră./ Prea sunt multe, prea sunt dese/ Dreptele-n tereastră./ Promoroacă-ți este barba./ Ochii-s doi luciferi/ Și un sac, cât ceru-albastru/ Porți pe umeri teferi./ Calci ușor pe preș de nouri./ Somnul ni-l de piatră./ Visul este plin de dcrul/ Celor dragi. De vatră./ Scoți din sacul tău minune/ Brad frumos și verde./ Rădăcina-i prinsă-n ghe./ Vârful-n nori se pierde./ .../ Și cu fețe luminate/ Fiecare-și vede/ Visurile implinite-n/ Brad frumos și verde./ Mamă și copii, soție./ Viitor, chemare./ Toate pălpâie aievea-n/ Nimb de luminare./ Dar... mira-jul se destramă./ S-a sfârșit urmarea./ Ai pierit și tu, și visul./ Sună deșteptarea./ Moș Crăciune, lasă gluma./ Tu le știi pe toate./ Lasă vise și-amăgire./ Adu LIBERTATEI”

În caz că actualii guvernanți ai țării citesc **Mașina de scris**, sper că vor învăța pe de rost, pentru apropiatul Crăciun, versurile dv. Și că vor reflecta, cu furculița în mână stângă și cuțitul în mână dreaptă, înalte de a-și tăia o bucată de lazan,

asupra următorului pasaj din emoționanta dv. scrisoare:

„Dacă găsiți ceva bun și publicați, vă rog să-mi trimiteți și mie un exemplar, deoarece pensia pe care o am nu-mi permite să mă abonez la revistă”.

● **MITICĂ BLAJINUL, București.** „Mi s-ar părea o minune să apar în revistă”.

Aveți dreptate, iar eu minuni nu pot să fac. Versurile dv. incoerente și agramate n-au nici o șansă să fie publicate. Și-ar putea găsi locul numai la rubrica **Umor involuntar**:

„A venit toamna, lor le datorăm/ aceste curți pline de roade/ faptul că soarele mai arde/ că spre servicii ne mișcăm”. etc.

● **ȘTEFAN CARAMAN, Tulcea.** Sunteți un autor interesant, care gândește pe cont propriu și face experimente îndrăznețe. Se observă însă că în mod obișnuit nu comunicați cu mediile literare și că nu puteți verifica viabilitatea estetică a textelor dv. (vă lipsește un **feedback**). Drept urmare, în ceea ce scrieți apar tot felul de ezitări, stridențe, anacronisme. Dialogul (sceneta?) **Condiția umană**, în afară de faptul că are un titlu mult prea răsunător (ca un tratat filosofic), repetă (sunt convins, involuntar) anumite secvențe din teatrul lui Beckett (l-ați citit? l-ați văzut?). Totuși, impresionează prin efortul de a reprezenta sintetic absurdul existenței. **Fetele lubril** este un eseu bine scris (cu o implicare nu numai intelectuală, ci și sufletească). Dacă îl reduceți la cinci-șase pagini dactilografiate (150-180 de rânduri, de maximum 70 de semne fiecare) și dacă îmi trimiteți și o fotografie a dv., îl public. Nu uitați să puneți și căciulițele la ă și ă, virgulițele la ț și ț! Celălalt eseu, **Limita extraordinarului**, care dv. vă place cel mai mult, mie mi s-a părut cam arid. În

sfârșit, povestirea **Suflet de rocker** (de fapt un monolog) o găsesc reușită prin amestecul de exuberanță și melancolie (seamănă mai mult cu jazz-ul decât cu rock-ul!). Finalul este puțin cam teatral (nu vreți să-l schimbați? este vorba doar de ultimele două-trei rânduri... sau dați-mi mână liberă să-l schimb eu).

● **ING. C. PÎSLARU, Șugag, Alba.** Articolele dv. - în special **Regla autonomă a privatizării** - au o linie fermă, a o tăietură de cuțit. Întrucât însă la **Mașina de scris** nu mă ocup decât de literatură, le-am înmănat redactorului-șef, Eugen Chirovici. Oricum, vă felicit pentru claritatea gândirii.

● **PAUL NICOLESCU, București.** Schițele **Iluzia**, **Deplasarea**, **Plasa cu ouă** și **Potalia**, din dosarul pe care mi l-ați lăsat la redacție, sunt scrise cu sensibilitate și într-un stil alert, care le face ușor de citit. Totuși, le lipsește o miză estetică, au ceva iremediabil minor. Ar fi bine să-i citiți atent pe marii scriitori și să vă comparați cu ei.

● **ALEXANDRU SFĂRLEA, Oradea.** Nu pot să vă răspund separat, prin poștă (deși mi-ar face plăcere). Vă asigur că vă stimez, în continuare, ca om, că vă prețuiesc ca poet și că sunt gata să public noi poeme de-ale dv. (cu o singură condiție: să le bateți la mașină). În ceea ce privește textul-prezentare de pe coperta a IV-a a volumului care urmează să vă apară, puteți folosi orice extras din „prefața” la versurile dv. publicate în cadrul rubricii **Mașina de scris**.

● **NĂSTASE ZANFIR, Otanița, Călărași.** Toate cele trei povestiri - **Zestrea**, **Bivolțu** și **Președintele** - prezintă interes. Dar, aveți dreptate, **Zestrea** este cea mai bună. N-am citit de mult o povestire inspirată din viața țărănească scrisă cu atâta siguranță și cu o atât de profundă înțelegere a psihologiei țăranilor, a complexelor relații dintre ei, a modului cum își ritualizează comunicarea etc. Mi-a plăcut, de asemenea, dramatismul povestirii. Din nefericire, textul dv. are 24 de pagini, iar eu nu pot publica decât 6. Și nici nu vă pot indemnă să-i scurtați pentru că, în acest caz, s-ar pierde mult din complexitatea construcției prin rezumare. Rămâne o singură soluție: să alegeți un fragment (sau să-mi dați mie voie să aleg unul) și să-mi trimiteți o fotografie.

Important pentru toți corespondenții

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteți să-mi trimiteți și texte-rock, graffiti, texte de reclamă, texte pentru cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris** și candidează automat la pre-

miul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Mai există un premiu, oferit de Editura Universal Dalsi din București: publicarea unei cărți. Numele câștigătorului (desemnat tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** și tot de către... mine) va fi anunțat la 1 martie 1995.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,

71 341 București.

■ Nu mă căutați la telefon sau la redacție. Bazați-vă pe faptul că citesc atent **toate** scrisorile dv., în ordinea sosirii lor.

■ Faceți un (mic) sacrificiu bănesc și abonați-vă la revista **Flacăra**. Am intenții frumoase în legătură cu **Mașina de scris**, vreau să-i ajut până la capăt, cu devotament, pe autorii talentați și ar fi păcat ca totul să eșueze din cauză că nu găsiți revista.

Ieșirea din anonimat: VERONICA TOACSEN

O necunoscută, Veronica Toacsen, din Lupeni, de acolo de unde vin de obicei minerii la București, mi-a trimis o povestire romantică, pe care mă grăbesc să-o public (este un gest romantic din partea unui critic literar să publice, azi, o povestire romantică). Deși lipsită de experiență, chiar naivă, autoarea are o inteligență artistică înăscută și grație. Cine este Veronica Toacsen? O las să se prezinte singură:

„M-am născut la Bumbești-Jiu, jud. Gorj, în 1965. Am făcut liceul în localitatea natală. Profesioniștii în pierderea timpului, n-am putut fi o elevă silitoasă, timpul manualelor școlare ducându-se tot mai des pe... apa Jiului.

Lecturi ieftine, pagini de jurnal și diverse încercări literare pe care astăzi nu mai dau un ban. Asta a fost tot! Tot ce mi-a rămas din adolescență.

Și mi-a mai rămas ceva... un fel de regret, o tristețe searbădă pentru timpul lăsat, pentru faptul că n-am fost niciodată studentă... Îmi făceau rău toamnele, când colegii și prietenii mei plecau la școli în orașele mari, iar eu, strungărită de duzină în I.M. Sadu, îmi petreceam seriile curățându-mi mâinile de span sau scoțând uleiurile din haine.

Într-o toamnă, profund dezamăgită de propria-mi soartă, am simțit nevoia să plec și eu undeva. Și m-am căsătorit cu un inginer de mine. Așa am ajuns în Valea Jiului.

Și cum nevestele minerilor sunt casnice, multă vreme am respectat și eu tradiția. De curând, lucrez într-o agenție ASIROM.

De publicat, n-am publicat nimic, mă pregătesc să scriu un roman, de mai mulți ani. Oricum nu va fi nici o grabă, doar dacă minerii ne vor trece pe listele lor de revendicări: Vrem scriitori debutanți!

Valea Țarinei

Stătuseră ploile și pământul se zvântase în câteva zile. Iulia nu se mai gândea cu grijă la drumul ce-l avea de făcut, la bălțile de pe câmpul dintre gară și casă, pe care, poate, acum o săptămână n-ar fi avut cum să le ocolească. Câmpul acela, atât de drag ei, îl va revedea în mai puțin de două ceasuri, când trenul în care se afla va opri în Valea Țarinei. În copilărie, îl străbătuse de nenumărate ori, în orice moment al zilei și în orice anotimp, acela fusese drumul pe care o apucase cel mai des. Își amintea fiecare mișcare pe lângă care trecuse, fiecare tufă, locurile pe unde se făceau bălți în vremurile ploioase, sau către sfârșitul iernii când zăpada se topea în soarele strălucitor al amiezii. Își amintea mlaștina, cu stufărișurile înalte și drepte, băntuită de libelule, cu mirosul ei de nămol stătut, încins, de bucurii putrede... Dar cel mai des îi veneau în minte bătrânul stejar ce trona de secole acest petic de câmpie, perii sălbatici și zarzării, scuturați de vânturile iernii sau încremeniți de secetă. Le cunoștea crengile, trunchiurile noduroase și crăpate, le știa frunzele, florile și gustul fructelor. În copilărie, le ghicise rădăcinile, lungi și puternice, adevărate frânghii vegetale legate de pământ.

*

Gara arăta neschimbată. Vagoanele de marfă ocupau ca de obicei fiecare linie. Trebura să treacă prin toate ca să dea în câmpie. Și cu bagaje era mai greu. Iulia hotărâ să le ocolească. De pe câmpia pustie, veneau mireasma florilor de fân și mirosul pătrunzător al mlaștinii. Margaretile îi atingeau genunchii, umede de roua dimineții. Trecuse de stufărișuri. O siluetă albă, necunoscută, începea să prindă contur în fața ei.

Iulia se întreba, surprinsă, ce căuta acest bărbat străin, în zorii pe această câmpie. Nu părea grăbit sau ocupat. Și nici nu avea aerul unui om care așteaptă pe cineva. I se făcu frig și încercă să se grăbească. Cântecul insistent al greierilor îi suna în urechi ca un protest împotriva venirii... Bătrânul stejar își purta cu demnitate coroana, nici o ramură uscată, nici un semn de bătrânețe, în acel exil secular.

Pe aici au fost cândva păduri, zise străinul când Iulia fu suficient de aproape. Păduri de stejar... întunecate și răcoroase.

E posibil, răspuse Iulia. Un semn ar fi... și își ridică privirea spre stejar, dar eu nu știu nimic

despre acest lucru. Și sunt crescută aici... Aș fi aflat de la bunicii mei, sau de la oamenii din sat, dacă cineva ar fi știut.

E foarte adevărat, o asigură necunoscutul, mă întreb cum de n-ai simțit niciodată?

Să simt?... nici nu m-am gândit la așa ceva până acum. La noi pădurile încep din capătul viilor, de când se știe...

Domnișoară Iulia, interveni necunoscutul, eu știu cât de mult e al duminică câmpul... tocmai de aceea nu înțeleg, n-ai simțit că pe aici au fost păduri? Valea aceasta, pe care câmpia se întinde atât de frumos, a fost fertilizată cu frunzele uscate ale stejarilor tăiați, le-aud toamna, tognutul sub tălpi, iar primăvara, când începe dezghețul, simt un miros de pădure... de frunze moarte, de trecut... În somn, mă visez întins pe mușchiul moale, căutând cu privirea cerul, printre ramurile stejarilor, sau rătăcind pe cărări și poteci întunecate, chinându-mă să-mi amintesc de unde le știu, unde le-am mai văzut și unde am fost atâta timp... Unde-am stat de n-am mai trecut pe ele și cum de-am uitat de mine până acum. Parcă regăsesc atâtea locuri frumoase, atâtea oameni, care mi se par cunoscuți de când lumea, iar în realitate nu-i mai pot găsi. Încerc să-l caut prin lume, îl caut în toți oamenii pe care-i întâlnesc, dar rezultatul mă întristează ca orice lucru pentru totdeauna pierdut...

Iuliei nu-i scăpase unda de melancolie cu care vorbise străinul și nici tonul misterios ce se desprindea uneori din vocea lui. Îi plăcea cum vorbește: cald, blând, obosit, într-un fel care-l deosebea de oamenii de acolo.

Trecură pe rând printre sârmele lăstate ale gardului ce despărțea grădina Iuliei de câmpie.

Cred că încep să înțeleg, vorbe Iulia după un timp. Dumneata ești Dinu Oprea, cel care a cumpărat casa Ștamatolilor acum zece ani, când am plecat eu... Se spunea că lei toată proprietatea: cu vii, cu grădini, cu livezi... și că vii să trăiești aici. S-a întâmplat așa?

Da, așa s-a întâmplat.

*

Zilele treceau fără ca Iulia să simtă singurătatea. Treburile gospodărești nu-i lăsau răgaz de nostalgie, uneori nici nu izbutea să facă totul până seara, mai continua și la lumina albă a neonului, până ce noaptea cădea peste ea cu bezna și răcoarea ei. Dinu o ajuta la orice, era un prieten bun, o prezenta plăcută, dar

ceva în el îi rămânea necunoscut Iuliei... și în acel ceva se potolise prietenia lor.

Uneori se desprindea speriat din îmbrățișările ei naive de bucurie, de exaltare, bucurie la care participaseră amândoi, astfel încât ea se retrăgea dezorientată, rănită, abia dacă-i mai rămânea curaj să spună: „n-am vrut... îmi pare rău”. De obicei, după astfel de incidente, Dinu se făcea nevăzut un timp, iar Iulia se întreba îngrijorată dacă nu-l supăraseră cu ceva, dacă nu exagerase, seara de seară își revizua comportamentul față de el.

Alteori, îl surprindea privirea uitată pe brațele ei, dar și acesta era un motiv de tăcere aparentă sau de absență. Căci fiecare revenire îi era încurcată, buimăcită, smulsă parcă dintr-un coșmar de noapte.

Dinu, îi spusese ea într-o zi, în timp ce curățau pomii în grăcină, de mult voiam să te întreb ceva, dar n-am știut cum să fac... și nici acum nu prea știu... Nu vreau să scormonesc vreo amintire tristă și să te supăr... pentru că ceva te doare, văd eu... Dinu o privea rece, încruntat, și se îndreptă spre poarta grădinii fără să spună un cuvânt.

Dinu! strigă Iulia supărată, nici nu știu ce vreau să te întreb, de ce fugi? Crezi că nu văd că îmi ascunzi ceva? Vrei să mă prefac la nestăruț?

Iulia îl ajunse din urmă și îl apucă de braț.

Nu se mai poate așa, trebuie să-mi spui ce ai și de ce te porți uneori ciudat. Imaginează-ți ce fel de prietenă mă simt, dacă tu nu vrei să-mi spui... dacă nu ai încredere în mine... Nu e greu, Dinu!... îl încurajă Iulia. O luăm cu începutul. Spune-mi, ce făcea pe câmp în dimineața aceea, când m-am întors eu?

Toate întrebările ei duceau într-un singur loc. Dinu o privea trist, cu furie... Nu era încă momentul să-i spună, dar de un lucru era sigur. Nu mai putea amana.

Acum cinci ani... când ai fost la moartea învățătoarei... am apucat să te văd, doar atât... și am știut cine ești și că te vei întoarce.

Cred că te așteptam!

Iulia nu mai putu spune nimic, fără să-și dea seama, privirea ei se ridica încet, blând, pentru prima dată, pe trupul lui zvelt: se opri o clipă pe deschizătura cămășii, pielea netedă, bronzată, pieptul puternic, n-au putut trece de ochii ei... De aici, mai sus, mai încet, mai blând, până ce ochii lor se întâlniră dureros, straniu, într-o înclăștare disperată, din care nu cuteau să se desprindă, sau nu se puteau rupe. Corpurile pluteau inerte, unul spre celălalt, chemate sau împinse de con-

topirea magică, până la atingere, până la dizolvare, până la transpunere... încât nu se mai putură desprinde decât cu jipăt.

Iulia nu se putea trezi, o durea separarea ca o rană atunci făcută, își pipăia buimăcită brațele, corpul, să se convingă că mai era ceva din ea, că nu rămăsese cu totul în trupul celuilalt.

*

Începuseră ploile, repezi și pătrunzătoare, biciuite de pale de vânt. Câmpul era numai bălți și arăta gol, despuțat, cum rămăsese în urma cositului. Norii grei, fumurii, întunecau văzduhul, grăbind înserarea. Iulia stătea sub stejar și asculta liniștită ritmul ploii pe frunze printre rafelele de vânt. Ploaia îi aducea un miros de pădure, plăcut, îmbietor, care-i amintea de ceva din copilărie... După un timp îl vede pe Dinu, cum se apropie de ea, neobișnuit de trist, neașteptat de frumos, cum îi mângâie tâmpla, ușor și blând; buzele lui șoptesc cuvinte nedespăcitate, apoi leagă fraze și le repetă cu patimă, în neștire, tot mai aproape de gura ei, până ce se sting într-un sărut fierbinte, dureros. Sărutările coborau lin, pătinaș, pe gât, apoi pe piept, pe cămașa udă, și Iulia se lăsa încet în lărbă pradă ploii și sărutărilor. Picăturile de ploaie se încălzeau pe trupul ei înfierbântat. Dinu le simțea căldura umedă prin fiecare nerv și le îndepărta sfios cu brațul, printr-o mângâiere leneșă, lăsând pieptul liber pentru noile sărutări.

Cândva, te-am visat în această pădure și de atunci nu te-am mai putut uita. Apoi, când te-am văzut în realitate, am tresărit... și tot corpul meu nu mai era decât o căldură refirească. Mi-am amintit că erai una dintre ființele ciudate care-mi apăreau în vis, cea mai reală, cea mai adevărată. Îmi spuneai întotdeauna lucruri pe care nu le puteam înțelege, cuvinte și fraze întortocheate cărora nu le dădeam de capăt, sau poate eu le uitaseam... Aș fi vrut să te ating, ca acum, dar nu puteam... Îmi simțeam mâinile grele și nu m-ascultau... Te iubeam! Și-n orice vis te căutam pe tine... Și când nu erai, cred că făceam eforturi să te aduc, să schimb natura visului, cred că mă concentram să-ți evoc faptul, căci dimineața mă trezeam frânt, îmi zvăcneau tâmpla, abia puteam să mai respir printre palpitări... Și pentru că sunt puțin nebun, îndrăzneam să cred că exiști și alevea, și o luam așa prin toată lumea... și te căutam!... căci dacă existai, nu se putea să nu simți, să nu-mi simți dragostea de departe și să nu vii și tu spre mine. Când te-am văzut la cimi-

tir, n-am mai știut dacă era vis sau revelație, îmi pierdusem controlul asupra timpului, asupra faptelor... nu mă mai simțeam real!... De atunci, am știut că te vei întoarce... și te-am așteptat mereu... Erai a mea dintotdeauna, cu multe vieți înainte de-a te naște...

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Stănescu

Good Shape au fost deja calificați ca fiind **Take That** belgian. E oricum unul dintre cele mai iubite trupe din țara lor și nelipsit din clasamentele muzicale, situându-se pe locuri fruntașe.

„Capul” grupului care doarme foarte puțin și compune foarte mult este **Koen De Beir**. A sacrificat totul pentru muzică: competiția sportivă, meseria de manechin și chiar dragostea. „**The King Of Your Heart**” al 3-lea single al grupului și totodată al 3-lea succes, demonstrează cel puțin faptul că Koen muncește pentru viitorul succes internațional ce nu se obține ușor. Având domiciliul familial la Eeklo, Koen De Beir se autodefineste ca fiind cântărețul grupului. În primul rând l-a format în iulie 1993 și tot el a ales ca sursă de inspirație **Take That** și **Pet Shop Boys**. l-a recrutat pe Geert, Filip și David, partenerii săi, și a început să-și ia rolul foarte în serios. „În ceea ce privește muzica, statul meu contează întotdeauna, acesta e rolul meu”.

Nebun după muzică

Autodidact, Koen e foarte mândru că poate trăi din muzică. „Am început la vârsta de 7 ani. De fapt, am intrat în corul bisericesc nu pentru a cânta neapărat, ci pentru a putea utiliza orga, pentru a relua piese din repertoriul **Depeche Mode** și **Abba**”. Mai târziu, în cadrul clubului său sportiv, a dat o reprezentație singur pe un podium în cadrul căreia a interpretat piese din '80 la

Un Good Shape la domiciliu

sintetizator. Însă, pentru muzică, Koen a abandonat totul! Prima dată studiile. „Tatăl meu nu-l păsa de muzică, așa că decizia mea nu l-a încântat la început”. Domnul De Beir ar fi preferat ca fiul său să obțină o diplomă, ceea ce e de înțeles având în vedere că e bancher. În schimb, mama sa, ghid într-un muzeu, a acceptat alegerea fiului, cât despre fratele său Frédéric, 13 ani, aflat desigur pe băncile școlii încă... „A început să-mi semene!” se bucură Koen. Și lăsa cum: atins și el de virusul muzicii, improvizează piese clasice pe vechiul pian din casă.

Adio și sportului din același motiv... Căci muzica dă totul peste cap în viață, și viața lui era până atunci chiar prea cuminte: a început să lase la 18 ani „E foarte târziu, știu, dar până la această vârstă eram un atlet, un specialist în cursele de 800 și 1500 de metri. Eram total implicat și nu-mi puteam permite să-mi pierd timpul. Pentru „good shape” Koen aleargă și acum, pe plaja mării, între 7 și 8 km. „Înainte puteam parcurge circa 90 km! Acum nu mai dispun de atâta timp”.

Pentru că avea nevoie de bani s-a lansat ca manechin, pentru că statura și talia i-au permis acest lucru. „Însă nu mi-a plăcut mediul model, îl consider prea superficial, n-am făcut-o decât pentru bani. Aveam 17-18 ani și am participat la aproape 80 de reprezentații, fără să mai socotesc ședințele de fotografiat”. Pentru bani da, mai ales pentru a-și plăti materialul muzical, o luptă care-l va determina să-și caute și alte „little jobs”, cum ar fi cea de organizator de banchete cu ocazia căsătoriilor.

Refugiul

Surpriză! Când la domiciliul său de la Eeklo, Koen te invită în camera sa, trebuie să-l urmezi căci se îndreaptă către... garaj. Acolo e culbul său căci casa, prea mică, nu poate asigura spațiul necesar întregului său echipament muzical. „Am început în living pentru ca mai apoi să scot mașina din garaj pentru a mă putea instala acolo”. Nu e poate cea mai bună soluție: exasperată de zgomot, o vecină l-a trimis poliția acasă și a răspândit prin

tot cartierul o petiție pentru a-l face să înceteze „vacarmul”. „N-a reușit să strângă decât două semnături!” se amuză Koen. Contrar acestei vecine, alte persoane din zonă sunt încântate să trăiască în proximitatea unei noi vedete belgiene. Pentru a putea auzi câteva cuvinte și a-l lua tradiționalul autograf, fanii sună regu-

pentru el. Mic fiind, era agresiv în clasă, încât i se spunea „copilul teribil”. Aveam mulți prieteni, însă nu știu cum făceam și mă băteam cu toți. Din fericire s-a terminat!”

Visul lui Koen, mărturisit, e să devină producător și să conducă destinele altor grupuri așa cum îl tentează să facă cu

lat la poartă după care părinții îl trimit pe toți în spatele casei, adică la garaj, acolo unde Koen e ca ursul în vizuină. „Stau acolo 8, 9 ore și cânt încontinuu!” asta în afară de antrenamentele cu Geert, Filip și David, pentru a pregăti coregrafia pentru un nou album.

Poate vă întrebați dacă are timp pentru prietenii? „Mi-am făcut o datorie de onoare din a-mi rezerva timp pentru a-mi vedea prietenii pentru că nu numai Good Shape e important în viață. Așa că ies de 4 sau 5 ori pe săptămână.”

Divorțul

Înterupându-și studiile, Koen a făcut într-adevăr o alegere bună, chiar dacă recunoaște că și-a asumat niște riscuri. Și se pare că școala nu era chiar o vocație

Good Shape. „Am început un nou proiect cu muzică italiană, o operă. Una din prietenele mele cântă operă și o s-o combin cu genul house. Cred că o să meargă!”

Viața lui Koen e plină, dar pe plan sentimental suferă. A rupt o relație pe care o avea de doi ani și jumătate. „Nu mai mergea din cauza muzicii. Avea impresia că nu mă mai gândesc la ea și că sunt obsedat de cariera mea artistică. Nu era adevărat, dar acum nu pot combina munca cu dragostea”. Așa s-a născut **Take My Love**. „Nu regret nimic. În fine, câteodată... mi-e dor de ex-prietenă mea... dar, aștept o altă dragoste!”

Mesajul e, deci, lansat. Pentru cine e interesat, Koen are acum 23 de ani și e tradițional în sensul că vrea să se căsătorească cu mare pompă!

FLASH RADIO CONTACT

■ **Mariah Carey** deține o nouă funcție în America's Fresh Air Fund. Cântăreața va fi purtătoarea de cuvânt a organizației care funcționează de 17 ani. Sediul său din Fishkill va fi rebotezat Camp Mariah. The Fresh Air Fund a asigurat vacanțe de vară gratuite pentru mai mult de 10.000 de copii new-yorkezi din 1977. Carey, nativă din Long Island, va face publicitate, se va întâlni cu tineretul și se va alătura comitetului director. Ea a prestat deja un

„benefit concert” în New York.

■ Recent Compania de comunicații British Telecom a celebrat a 10-a aniversare. Alături de **Pulp**, **Kylie Minogue** și **Brand New Heavies** care au cântat live la **London Arena**, spectatori au putut urmări reprezentațiile speciale transmise a e lui **Phil Collins**, **Meat Loaf** și **Joe**

Kocker. Toate veniturile în urma evenimentului vor avea destinația **Prince's Trust Charity**.

■ **Cher** a condus o paradă de mai mult de 100 Santa Clauses pe motociclete Harley

Davidson, parte a unui show de Grăciun. Spectacolul care s-a desfășurat pe Rodeo Drive în Beverly Hills, Los Angeles, a fost inițiat în beneficiul Camp Ronald McDonald, o organizație de binefacere pentru copiii suferind de cancer.

■ **Gloria Estefan** a dat naștere prin cezariană celui de-al doilea copil, o fetiță. Soțul ei **Emilio Estevez** a asistat-o la naștere și a tăiat chiar cordonul ombilical al nou-născutei.

Fetița se numește Emily Marie și cântărea la venirea pe lume 3,1 kg. Coming Out Of The Dark este piesa care a însemnat revenirea Gloriei dintr-un aproape fatal accident de mașină, în 1990, când și-a fracturat colona vertebrală, iar evenimentul de față a adus și mai multă lumină în viața ei.

■ Grupul englez **Lindisfarne** o vor acționa în justiție pe cântăreața disco daneză **Whigfield**, reclamând faptul că piesa ei ajunsă, number one, Saturday Night, plagiază unul din propriile lor hituri. Fondatorul grupului Lindisfarne, Alan Hull afirmă: „Cum am auzit primele măsuri am fost convins că e o copie a cântecului nostru Fog On The Tyne. Sunt cam opt note identice în exact același loc și pe exact același ritm”. Compoziția lor datează din 1969. O altă companie de înregistrări se află deja în proces cu studioul lui Whigfield, susținând că piesa ei e bazată pe hit-ul Rub A Dub Dub al celor de la Equals tot din 1969.

■ **Naomi Campbell** a dezvăluit motivul pentru care a contramandat nunta cu Adam Clayton de la U2. „La 24 de ani îți dorești să te căsătorești cu un bărbat pe care să-l iubești și din anumite motive ceea ce simțeam nu era

chiar ceea ce trebuia. Am discutat cu Adam acest aspect și am descoperit că și

el era în aceeași situație. Nici unul dintre noi nu se simțea pregătit să se lege pe viață.”

BUCUREȘTI 96,1 FM
IAȘI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91, 8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

De vorbă cu Teszari Zoltan, unul dintre patronii firmei de TV-cablu KAPPA

SUCCESUL LA 24 DE ANI

□ „Dansul miliardelor” a început cu cornetele de înghețată

În Oradea, pe strada Independenței, la numărul 24, vizavi de Dioda, ai ocazia să întâlnești un tânăr de 24 de ani, care de patru ani a intrat în afaceri; nu comerț, ci producție, cum mai rar e pe la noi, în tranziție. Este vorba de TESZARI ZOLTAN, unul dintre patronii firmei KAPPA - televiziune prin cablu

Vicecampion european la judo

Teszari Zoltan s-a născut în Oradea, la 14 septembrie 1970 și „am făcut unsprezece ani judo, la început la Clubul Sportiv Școlar Oradea, apoi, din 1988, la clubul Dinamo, unde am stat trei ani. Am ieșit vicecampion european la judo, în 1990, în Turcia, la Ankara. Din 1990, de când am început afacerile, am neglijat de tot viața sportivă. E rău pentru organismul unui sportiv de performanță, cu trei antrenamente zilnice, să nu mai faci după aceea nimic. Am neglijat de tot viața sportivă, dar m-am gândit de multe ori să încep să mai fac un pic de mișcare, eventual să particip la competiții locale. Nu mai am nici o legătură cu clubul Dinamo și, dacă m-aș întoarce acolo, probabil că n-aș mai putea să țin ritmul la cerințele de acolo.”

De la un chioșc de înghețată la TV-cablu

Încă de la început, Teszari Zoltan s-a apucat de producție: „Am început cu un chioșc de înghețată, am continuat cu producție de prafuri și cornete de înghețată, apoi m-am deplasat puțin în lumea comerțului, prin importuri de produse electronice și alimentare. La început a fost foarte greu, datorită instabilității economice și financiare, a cursului instabil al dolarului, lucruri care îngreunează foarte mult afacerile. La ora actuală, pot să zic că s-au mai stabilizat treburile astea, dar mai e până se va ajunge la nivelul țărilor occiden-

tale. La această oră avem restituite toate creditele pe care le-am avut de la bănci. Dobânzile erau mai mici atunci, modalitatea de a obține un credit era mai ușoară. Era mai ușor să începi o afacere acum trei-patru ani, piața era virgină, multe lucruri la noi încă nu existau. Azi, în România sunt firme foarte puternice și e greu să începi acum să le faci concurență. Ca să începi o afacere, îți trebuie o sursă financiară destul de mare, îți trebuie o serie de legături și trebuie să știi ce vrei să faci. La ora actuală, dobânzile sunt foarte mari la creditele de la bănci și trebuie să ai garanții foarte mari pentru credite. În plus, impozitele sunt multe și mari. Aceste impozite își aveau loc peste doi-trei ani, când firmele se dezvoltau, iar până atunci impozitele să fie reduse. Ar trebui să nu fie impozitate sumele care nu sunt scoase ca dividende, ci sunt reinvestite. La firma KAPPA, automat toți banii se reinvestesc.”

Televiziunea prin cablu în România - un miracol

România reprezintă un adevărat miracol în ce privește rapiditatea cu care orașele au fost împânzite cu rețele de televiziune prin cablu. „Față de alte țări, suntem foarte avansați în acest domeniu. În doi ani, s-au cablat toate orașele

marilor din România. În Ungaria, Cehia, Slovacia sau Polonia, această treabă s-a făcut în opt-zece ani. În Ungaria, de exemplu, de zece ani se construiesc rețele de televiziune prin cablu și majoritatea orașelor sunt cablate de firme americane, sau din vestul Europei, nu de firme maghiare, nici măcar de firme mixte. În schimb, firmele românești au fost foarte active și într-un timp scurt au realizat cablarea în România. La ora asta, sunt firme americane sau canadiene care ar dori să construiască rețele prin cablu în România, dar nu prea mai au unde. Singura lor soluție este să cumpere rețelele construite. Am primit și noi multe oferte de cumpărare a rețelelor de cablu din Brașov și București, dar, deocamdată, nu dorim acest lucru. Dar

câștigi încrederea populației, ca să înceapă să facă contract cu tine”.

Primul oraș din România unde s-a instalat televiziune prin cablu a fost Oradea. „În Oradea este o firmă cu care am fost parteneri, dar ea e separată, nu am acțiuni acolo, nu suntem asociați”.

„Casa mea e aici”

L-am întrebat pe tânărul patron care sunt avantajele și dezavantajele vârstei de 24 de ani, în afaceri: „Pentru că sunt tânăr, asta îmi creează și avantaje, dar de multe ori și dezavantaje. Pentru unii parteneri de afaceri, vârsta de 24 de ani nu prezintă așa multă încredere, dar pe mine nu mă deranjează”.

Succesul în afaceri îți aduce și prieteni, și dușmani: „În ziua de azi, oamenii care încearcă să realizeze ceva au foarte mulți dușmani. Eu, ce doresc să realizez, zic că tot voi realiza, chiar dacă unii oameni nu doresc treaba asta sau încearcă

nu se știe ce va fi în viitor”.

Firma KAPPA are rețele de televiziune prin cablu în București, Brașov și Timișoara. „În Brașov suntem singurii, în București suntem firma care am ocupat jumătate din teritoriu. În Timișoara, unde am fost primii pe piață, nu am reușit să ocupăm tot orașul. Dimpotrivă, este o firmă care ne-a luat-o înainte, a realizat mai mult decât noi. Poate că n-am găsit oamenii potriviți în acest oraș, și din cauza asta, zic eu, am neglijat un pic. În Brașov, de vreo șase luni, facem producție proprie de televiziune. Sunt acolo 50 de angajați care se ocupă de acest program, alcătuit din știri locale și știri externe, filme traduse, programe de divertisment, reclamă.

Televiziunea prin cablu e o afacere care, pe moment, nu îți aduce profit. Se investesc foarte mulți bani, până să

să frâneze cursul lucrurilor. În ce privește prietenii, foarte mulți îți sunt prieteni din interes, dar eu zic că ți separ pe aceștia de adevărații prieteni. Cu părinții mă întâlnesc foarte rar, pentru că sunt mereu pe drumuri și chiar sunt supărați, că prea puțin iau legătura cu ei. Dar ei sunt singurii în care pot să zic că am încredere și mă ajută cu sfaturi, cu ce pot”.

Deși firma KAPPA are filiale în București, Brașov și Timișoara, Teszari Zoltan e hotărât să rămână cu domiciliul stabil la Oradea: „Sunt lucruri care mă leagă de Oradea. Ziulnic țin legătura cu Bucureștiul și Brașovul, iar o dată la una sau două săptămâni, sunt acolo. Mă duc și în Ungaria, pentru afaceri, dar n-aș rămâne acolo, pentru că aici e casa mea, în România”.

Săptămâna 12-18 decembrie 1994

Sunteți pe mâini bune!
Proiectele firmei de TV-cablu KAPPA urmăresc să vă asigure un serviciu absolut ireproșabil! Televiziunea prin cablu Kappa, pentru care informarea promptă a abonaților săi este o grijă permanentă, așteaptă să ne comunicați orice fel de sugestii sau nelămuriri aveți. Scrieți-ne pe adresa S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A., Piața Presei Libere nr 1, cod 71341 sau sunați la telefonul 617.47.63 între orele 9-17. Împreună cu cei de la Kappa, vă stăm la dispoziție. Reclamațiile sesizați-le la telefonul dispeceratului Kappa. Iată ce filme vă oferă studioul Kappa:

- Joi 15.12.1994, ora 22.30

„Starting over” - acțiune; 1979. Distribuția: Burt Reynolds, Jill Clayburgh
Regia: Alan J. Pakula

- Vineri 16.12.1994, ora 20.30

„Numai eu am supraviețuit” - acțiune 1978. Distribuția: Blair Brown, David Ackroid, Vera Miles.
Regia: William Graham

- Sâmbătă 17.12.1994, ora 19.00

„The fury” - acțiune 1978. Distribuția: Kirk Douglas, Jon Cassavetes. Regia: Brian De Palma
ora 20.30: „Class of 1999” - SF 1993.
Distribuția: Sasha Mitchell, Collin D.

- Duminică 18.12.1994, ora 22.30

„The best little werhouse in Texas” - comedie 1992.
Distribuția: Dolly Parton, Burt Reynolds.
Regia: Collin Higgins

Luni
17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ
22.00-24.00 - DESAID-TALK-SHOW
CU EVIDIU IGARȚOIA
Marti
17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ
22.00-24.00 CÂINELE DE PAZĂ TALK-SHOW
CU CORNEL NISTORESCU

Miercuri
17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ
22.00-24.00 - SUNT ENORM ȘI VĂZ MONSTRUOS -
TALK-SHOW CU CARMEN BENDOWSKI

Joi
17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ
22.00-24.00 - ITD ÎNTERPREȚĂTORI TALK-SHOW
CU BOSMAN VERONIKU

Vineri
17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ
22.00-24.00 - FRIDAY I'M IN LOVE -
TALK-SHOW ȘI MUZICĂ CU ANDREI PARTOȘ

Sâmbătă 22.00-04.00 - EMBUSINEA „NOI ȘI VOI”
Duminică 22.00-24.00 - ABC: Armstrong, Beatles,
Crașărești - dialoguri în direct pe teme muzicale
De LUNI până VINERI, între 05.00 și 08.00 - „SĂU-
IM NUMAI DE DINE” CU NECULAI CONSTANTIN
MUNTEANU

Pentru dv. la
telefoanele:

637.37.90;

637.56.45

Vanilia - un secol de arome sintetice 1894 - 1994

Dacă este umplut cu vanilie, ambalajul devine o cutie fermecată care învie sufletul comerțului

În districtul Rhône, la Saint Fons, Franța, 20 dintre cei mai importanți distribuitori europeni de ingrediente alimentare s-au întâlnit în această toamnă pentru a

aniversa o sută de ani de la prima sinteză a moleculei de vanilină, identică celei naturale. Xavier Eydoux, director de marketing al Rhône-Poulenc, gazda acestui eveniment, în calitate de principal răspunzător de învâluirea planetei în arome vanilate, a recunoscut că sublimile miresme poartă cu ele cifre de afaceri îmbătătoare. Prin cele două unități de producție aflate în Europa și SUA, furnizând vanilie de purități diferite, în ambalaje adecvate, de la "free-flow" la "fine-mesh", Rhône-Poulenc controlează istoria centenară a celui mai răspândit aromatizant alimentar.

Istoria vaniliei naturale este însă mult mai veche. Primele mențiuni datează din epoca eroică a Marilor Descoperiri, când conchistadorii spanioli au adus la Curțile Europei vanilie mexicană. Abia în secolul al XIX-lea, chimiștii au fost tentați să o reproducă în eprubete, pentru ca peste un veac, începând cu anii '50, să fie industrializată, prima oară, lângă Lyon. Astăzi, ateliere-pilot, dotate cu tehnologii complexe, sunt puse la dispoziția echipelor "plactive" de la St. Fons, aflate pe urmele purității superioare a vaniliei milenului III.

CĂLIN MĂRCUȘANU ■

La Berlin, Lui Omar Sharif și Jeannei Moreau li s-au luat amprente

La realizarea filmului Ecaterina cea Mare, care se filmează la Berlin, Omar Sharif, 62 ani, și Jeanne Moreau, 66 ani, cele două îndrăgite stele hollywoodiene au fost rugate de colegii germani să-și lase amprenta mâinilor în beton, spre a rămâne posterități. După cum se vede în fotografie, au acceptat cu bucurie. (I.A.V.)

Regele Juan Carlos este un fiu iubitor

Regele Juan Carlos, 56 ani, desemnat ca suveran al Spaniei de către fostul dictator Franco, a fost din această cauză dezavuat de propria familie. Tatăl său, Don Juan, care se credea îndreptățit să urce la tron, și-a lertat fiul abia după doi ani de la înscăunarea acestuia. În acest an, cu prilejul dezvelirii unui bust în bronz, ridicat lui Don Juan, eveniment la care a participat întreaga familie, suveranul și-a manifestat în public printr-o atec-tuoasă strângere de mână, atașamentul față de mama sa, Maria, 83 ani, prezentă la solemnități, într-un scaun pe roți.

I.A.V. ■

Bobby mincinosul

Când te mănâncă limba de 25.000 de dolari

■ Dacă tăcea, filosof rămânea.

Cu intenția vădită de a supralicita valoarea unei pânze din creația sa, pictorul american Robert Reynolds, 51 ani, din Los Angeles și-a creat mari necazuri. După ce lucrarea sa Mac Madonna (rugăciune la masă) a fost furată din expoziție, el a oferit public o recompensă de 25.000 de dolari celui ce îl va ajuta la redobândirea pânzei. La scurt timp, tabloul a fost găsit datorită indicației furnizate de fotografa Laura Domela. Ea s-a

prezentat să încaseze recompensa, dar Reynolds, fiind leterar, n-a putut onora plata. Dacă ar vinde tabloul, tot n-ar ieși din impas, deoarece Mac Madonna nu valorează decât până în 4000 de dolari. Fiind întrebat la ce s-a gândit atunci când a fixat mărimea recompensei, el a răspuns: „Am stabilit suma la întâmplare. N-am crezut că voi reprimi tabloul”. Acum e nevoit să achite recompensa... cu țărâta.

CĂTĂLIN VAGO ■

Un aristocrat al cinematografilor contemporane

Sir Anthony Hopkins este eroul filmului lui James Ivory, Rămășițele zilei

Avanpremierea acestui film a avut loc luni, 21 noiembrie, la sala Eforie a Cinematocii Române, prielind fidelilor cinefilii și întâlnirea cu romanul, cu același nume, scris de Kazuo Ishiguro, roman după care s-a realizat, evident, transpunerea cinematografică. Cum actorii și realizatorii filmului nu au putut fi prezenți, din păcate, dl Fernoagă, directorul celebrei firme Guild Film, direct... implicată în eveniment, și dna Magda Mihăilescu, critic de film, au făcut onorurile de gazdă, luminând auditoriul cu considerații pertinente. Nouă, această întâlnire cu marele actor ce este Sir Anthony Hopkins, ne-a oferit prilejul să... scotocim, puțin, prin viața sa... privată. Se poate afirma că, da, tocmai viața, îți poate juca cele mai năstrușnice feste. Este cazul lui Sir Anthony Hopkins, o personalitate artistică extrem de controversată până mai ieri. De-a lungul anilor, el

și-a construit cariera jucând în filme fantastice ce frizau oroarea: Audrey Rose, Omul Elefant sau Magic. Perioada se încheie cu terifiantul film Tăcerea miilor ce-l aduce premiul Oscar (1991) și cuvenita consacrare. Consacrarea este recunoscută și prin superbul gest al reginei Elisabeta de a-l înnoia doi ani mai târziu. Sir Anthony Hopkins excelează și în rolul sentimentalului gentleman din întoarcerea la Howard's End (1992). Astăzi, nominalizat cel mai bun actor pentru Oscar 1994, în rolul majordomului englez dintr-un film încărcat de glorie, Rămășițele zilei, Sir Anthony dezvăluie taina reușitei sale remarcabile: „Acest rol mi-a provocat cea mai profundă suferință. Noi, englezii, suntem prea naturali pentru a ne înfrâna sentimentele”.

MARIA ANTONESCU ■

RASISMUL ÎN LUMEA MODEI

Celebra manechină de culoare Naomi Campbell afirmă că rasismul se manifestă și în lumea modelilor. „Am fost chiar eu martoră când un contract de prezentare a fost oferit unui model de rasă albă pentru suma de

3 milioane dolari, iar unei fete de culoare, același contract pentru 110.000 \$. Sunt de altfel designeri care refuză manechinele de culoare în show-urile de prezentare a modelilor”. (S.S.)

Sărbătoarea heringilor

În cadrul unor festivități populare, în Olanda se serbează anual, în iulie, noua „recoltă” de heringi tineri. Atracția o reprezintă rostogolirea pe stradă, în asistența publicului, a unor butoaie pline cu heringi. Primul butoaie este oferit în dar reginei Beatrix.

I.A.V. ■

**Lumea adâncurilor,
bază a navelor
extraterestre? (1)**

În anul 1963, Forțele maritime militare ale SUA au organizat o serie de manevre în apele Oceanului Atlantic, în largul insulei Puerto-Rico. Au participat atunci cinci nave de escortă, portavionul Waspe și câteva submarine. În afară de acestea, la manevre au participat și câteva avioane, dintre care unul, în zbor razant, tracta cu ajutorul unui cablu un dispozitiv pentru localizarea submarinelor. Conform rapoartelor, submarinele exercitau manevre în această regiune în regim „lucru fără zgomot”. La un moment dat... s-a petrecut „ceva” extraordinar! De pe unul din vasele de escortă, hidrotehnicianul a transmis pe punte că unul din submarine a ieșit din formație și, se pare, a început urmărirea unei ținte necunoscute. Fără îndoială că operatorul nu știa dacă ținta era o „capcană” prevăzută în plan (scopul manevrelor era de a perfecționa metodele de depistare a navelor inamicului, iar în cazul manevrelor de acest gen se folosesc, întotdeauna, capcane).

20.000 de picioare sub mări

**„Submarinul” misterios
realiza performanțe
imposibile
pentru tehnica actuală**

Raportul operatorului l-a pus pe toți în încurcătură, deoarece obiectul submarin neidentificat se deplasa cu o viteză de... peste 150 de noduri pe oră (aproape 300 km/h)!

Toate celelalte nave și avioane de observare hidroacustică au raportat același fenomen. În cel puțin 13 jurnale de bord ale submarinelor și avioanelor se găsesc note referitoare la prezența unei „nave-submarin de mare viteză”. Rapoartele au fost trimise imediat la Comandamentul Flotei, din Oceanul Atlantic, al Forțelor maritime militare ale SUA de la Norfolk (Virginia).

Ofițerii, tehnicienii și alți participanți la manevre au declarat că au văzut pe ecrane semnale. Părerea lor este că, având în vedere caracteristicile acestor semnale, obiectul neidentificat avea o singură elice sau un dispozitiv identic și că se deplasa cu aproximativ 150 noduri pe oră. (Remarcăm că în prezent viteza maximă de deplasare a submarinelor nu depășește 45 de noduri pe oră). Și încă ceva: conform rapoartelor, hidroacusticienii au avut posibilitatea să urmărească timp de patru zile semnalele acestui misterios obiect, care executa manevre într-o regiune întinsă, coborând până la adâncimea de 20.000 de picioare (un picior = 30,5 cm), recordul de adâncime al unui submarin în imersiune fiind de aproximativ 6000 picioare! Recordul absolut (aproximativ 35.800 picioare) aparține batiscafului Trieste și a fost stabilit în anul 1960, în Oceanul Pacific; dar, Trieste nu se poate deplasa pe orizontală. Cu alte cuvinte, obiectul misterios, dacă avem în vedere recordul stabilit, este pur și simplu de neconceput la nivelul actual de dezvoltare tehnică!

Și atunci... aparținea el oare unei alte lumi?

**Strălucind,
obiectul s-a scufundat
brusc în apă**

Această întâmplare nu este singulară. În jurnalul de bord al navei norvegiene IAVESTA se notează că pe

data de 6 iulie 1965, pe ruta între Venezuela și Insulele Canare, semnalizatorul de pe punte a anunțat că pe cer se deplasează un obiect strălucitor. Imediat, căpitanul a fost anunțat telefonic, după care acesta a prezentat un raport Institutului geologic din Bergen. Printre altele, în raport este reprodusă întocmai declarația carticului principal de pe IAVESTA, Torgim Llena: „Pot spune cu toată certitudinea că în acest caz nu este vorba de un avion obișnuit, de o rachetă, un meteorit, sau un fulger globular”. Iar alți martori au descris în amănunțime acest obiect. Aceștia au declarat că au văzut limbi de foc și că obiectul executa viraje bruște și neașteptate. „Viteza obiectului - se subliniază în raport - era colosală și el se deplasa de la nord la sud. Cu toate că viteza era enormă, iar distanța față de obiect nu era mare, nu am auzit nici un zgomot care ar fi provenit de la acesta. Observatorul din partea stângă a bordului, marinarul Fernandez Ambrozio, afirmă că obiectul ar fi apărut din mare (subl. red.) și se deplasa spre nord, apoi, pe neașteptate, și-a schimbat direcția. Timonierul Narciso Ghillon a observat zborul obiectului deasupra navei”.

20 iulie 1967. În jurnalul de bord al navei argentinene Naviero a fost făcută următoarea însemnare curioasă (întâmplarea a avut loc la aproximativ 120 de mile de litoralul brazilian, la ora 18,15 minute, ora Argentinei):

„Ofițerii și marinarii erau, în acest timp, la masă. Unul dintre ofițeri, George Montoya, a telefonat căpitanului Julio Lucas Ardanza și a anunțat, cu emoție, că lângă vas a apărut „ceva” straniu. Fugind pe puntea superioară, căpitanul a văzut, la aproximativ 50 de picioare, în partea dreaptă a bordului, un obiect strălucitor care avea forma unei țigări de foi, iar lungimea obiectului era de 105-110 picioare. Acesta era de culoare alb-albăstruie, nu emitea nici un zgomot și nu lăsa urme pe suprafața apei. Nu avea periscop, nu avea nici un fel de proeminențe. Tăcnicul obiect s-a deplasat un stert de oră paralel cu nava NAVIERO. Știind că aceasta se deplasează cu viteza de 17 noduri, căpitanul Ardanza a apreciat că obiectul se deplasa cu viteza de 25 de noduri. Echipajul pur și simplu s-a zăpăcit, obiectul necunoscut s-a scufundat pe neașteptate, strălucind sub apă”.

(va urma)

ALECU MARCIUC ■

„Mortul care scoate limba”

□ Corpul lui Fadriz a fost înmormântat, dar capul său continuă să analizeze poluarea atmosferică

Abu Fadriz (Egipt) suferea de dureri cumplite de cap, care în apropierea unor uzine fumegânde se transformau în adevărate convulsii ale feței. Într-o bună zi, Fadriz a murit în timp ce se deplasa cu autobuzul.

Iar de aici - atenție! Când corpul neînsușit era transportat cu o mașină spre Centrul de Medicină Legală din Alexandria, sanitarul care-l însoțea era să moară de frică! Răposatul a... deschis ochii, a început să clipească, iar mușchii faciali să se contracte! În acel moment, doctorul l-a luat pulsul, dar, stupefact, Fadriz nu-l avea! Cu toate acestea, grimasele răposatului nu au încetat decât atunci când mașina a depășit centrul poluat al orașului.

Doctorii au încercat să găsească explicația acestui fenomen neobișnuit și au efectuat următorul experiment: la morgă, răposatului i s-a dat pe la nas

oxid de carbon; în acel moment, convulsiiile au reăpărut; apoi s-a adus o mască de oxigen; rezultatul: grimasele au dispărut! Și, întrucât Abu Fadriz nu avea nici un fel de rude, el nelăsând nici un testament (care să includă referiri la propria sa înmormântare), medicii au hotărât să-l înhumeze numai corpul, capul păstrându-l pentru experimente științifice! Acesta a fost așezat într-un recipient special și transportat la Institutul de protecție a mediului înconjurător din Cairo. Acolo se și păstrează, „viu”, și este folosit nu numai ca obiect de cercetare, dar și pentru... analiza gradului de poluare a aerului!

Vă asigurăm, în încheiere, de veridicitatea acestui caz, cu totul ieșit din comun!

ALECU MARCIUC ■

Olandezii vor să moară la cerere

□ Dar numai bolnavii incurabili, evident!

Aproximativ 2300 de morți pe an în Olanda - circa două procente din decesele înregistrate - sunt cazuri de euthanasie la cerere pentru pacienții incurabili.

Doctorii au primit în ultimul an 9000 de cereri de a acorda asistență în momentul sinuciderii și 80 de procente din populația olandeză susține că euthanasia ar fi „acceptabilă din punct de vedere etic”.

Reglementările olandeze în ceea ce privește euthanasia sunt astăzi puse față în față cu acest fenomen. După o turbulentă dezbatere, în noiembrie anul trecut, Parlamentul olandez a aprobat o nouă lege, în privința euthanasiei, dar care menține pedeapsa existentă de 12 ani închisoare în cazurile în care nu se respectă anumite condiții. Diferența mică - de numai trei voturi - cu care a fost adoptată această lege dovedește că „moartea ușoară” rămâne în continuare foarte controversată.

Medicii care efectuează euthanasia trebuie să se asigure de acceptul pacientului, să aibă încuviințarea familiei bolnavului, precum și avizul altor colegi.

„Dacă cineva are nevoie de ajutor pentru a muri, acest ajutor trebuie să existe, cu condiția ca doctorul să nu fie amenințat cu închisoarea”, declară Jan Roell, vicepreședinte al Asociației olandeze pentru euthanasia la cerere.

Tom Voute, un oncolog din Amsterdam, a primit peste o duzină de cereri pentru euthanasie în fiecare an. În astfel de cazuri, el a simțit că trebuie să adopte o atitudine umanitară și nu a fost îngrijorat de repercusiunile ce s-ar fi putut abate asupra lui. „Nu le-am sugerat niciodată acest lucru, spune el, dar dacă cineva nu mai poate lupta pentru viață, dacă nu mai există curaj și speranța de însănătoșire, nu mai contează o scurtă perioadă de viață”.

Traducere și adaptare
SIMONA SIMZIANU ■

Comercializare și reclamă

Revenind la tenis, căci aici am vrut anume să ajung, am urmărit săptămâna trecută, în Olympia Halle, **Compaq Super Grand Slam**, un turneu de tenis al superlativelor. Au participat cei mai buni 10 jucători din cadrul celor patru openuri tradiționale, iar aici trebuie menționați 9 din primii 10 ai topului mondial, care s-au întrecut pentru gigantica sumă de 6 milioane de

miliard de dolari în 1991, deci la începutul acțiunii comune cu tenisul, ajungând azi - după 4 ani de reclamă șoc prin acest turneu care a câpătat și anvergura - la o cifră de afaceri de 2,7 miliarde. Iar cel ce va scrie această corespondență, va apela (cumpăra), în viitor, la un computer de birou, dar și unul „de mână” Compaq. Deci, nu întâmplător se spune că „reclama este sufletul comerțului”.

Larsson - Agassi 6-3, 1-6, 6-0.

* Penalizată cu două puncte

■ **Star** de faliment la **Sportul Studențesc**, așa că nu-i de mirare că **Mac Popescu** reclamă banii - 500 000 de dolari - ce ar trebui să revină clubului după transferul lui **Gică Hagi**. Dar, trecut-a timpul, banii sunt ca și pierduți, așa că Sportul ar cam trebui să-și găsească un sponsor generos.

OZONEL ■

22

Și chinezii au ajuns la fundul curbei

liză, fiind declarați bolnavi de hepatită, deși se aflau în diversele centre de pregătire-miracol.

Pentru a ne da seama de dimensiunile acestui „copăi de stat” (sintagmă folosită de presa internațională, amintind de ceea ce s-a întâmplat nu cu mulți ani în urmă în RDG), să inserăm câteva date în legătură cu progresul fără precedent

înregistrat. Progres care nu are echivalent în istoria. Așadar, la atletism, de pildă, sporturile chineze, aproape inexistente la Olimpiada de la Seul, din 1988, au ajuns să domine această disciplină, cu 52 de prezențe anul acesta în clasamentele primilor 10 pe diverse probe. La înot, coalita disciplină care a înregistrat un „boom” fantastic, de la nici un finalist la Seul s-a ajuns ca, la Campionatele Mondiale de anul acesta, de la Roma, din cele 16 curse feminine înscrise în program, în 12 victorii să revină Chinei. Nici bilanțul general

olimpic nu este mai puțin semnificativ: 28 de medalii în Coreea de Sud (dintre care 5 de aur) și 54 (16 titluri) la Barcelona. Iată și un caz individual, cel al atletei Wang Junxia, care a bătut recordul mondial la 3 000 m cu 11 secunde, îmbunătățindu-și cea mai bună performanță individuală, cu aceeași ocazie, cu 50 de secunde!

Reacțiile au fost pe cât de prompte, pe atât de vehemente, mulți adversari ai chinezilor anunțând chiar că se gândesc la retragere, după clamarea leit-motivului: „Nu mai avem nici un chef să ne antrenăm de două ori pe zi, când știm că oricum plecăm cu un handicap insurmontabil”.

Pe de altă parte, comentatorii sunt de părere că totul a pornit de la dorința de „imagine”. Astfel, startul performanțelor a coincis cu declararea candidaturii Beijingului la organizarea Jocurilor Olimpice. Unde, s-a cerut, ar fi trebuit introduse și haltelele feminine. Normal, la ultimele Campionate Mondiale toate titlurile au revenit chinezecilor, care, de asemenea, au bătut și 27 de recorduri mondiale!

TEODORA OPREA ■

Arte marțiale

O femeie, nu un bărbat, a creat stilul Wing Chun Kung Fu

Japonezul Morihei Ueshiba a fondat, la începutul secolului XX, stilul Aikido. Dar mai devreme cu 300 de ani, o călugăriță din China, Ng Mui, a fondat stilul Wing Chun Kung Fu, o școală în care găsim aceleași principii. Călugărița Ng Mui a formulat un sistem pentru ca practicantii să cunoască forma de luptă foarte bine și să manipuleze cuțitele flutur (arme deosebit de eficiente, ce pot stopa atacul celebrei săbii japoneze, care taie orice metal mai slab).

Destinul a vrut ca primul elev al călugăriței Ng Mui să fie tot o femeie, domnișoara Yim Wing Chun. Aceasta a transmis cunoștințele sale soțului ei Leung Bok Chau, și mai departe, până când stilul a ajuns în zilele noastre. Ultimul maestru contemporan a fost profesorul Yip Man, cel care l-a antrenat pe Bruce Lee, William Cheung, Leung Ting.

În ziua de azi sunt multe practicante care fac cinsto centuri negre prin acuratețea tehnică sau calitățile morale deosebite. Spre exemplu, în SUA există celebra organizație „Îngerii păzitori”, cu filiale în Canada și Mexic, ce are drept scop paza cetățenilor în metrou, pe străzi, contra hoților, criminalilor, drogaților. Instrucția tehnică este făcută de doamna Da Silva, soția președintelui organizației, o celebritate a artelor marțiale americane.

CRISTIAN BUTARU ■

Înotătoarea Lu Bin, campioana lumii la 100 m mixt, a fost suspendată pe timp de doi ani, pentru rezultat pozitiv la controlul antidoping

Faptele sunt de acum cunoscute: toate zvonurile, unele, cuze pe față, legate de extraordinarul progres al sportului chinez din ultimii ani și-au găsit explicația, pe care unii o dăduseră deja dopajului. Numai la Jocurile sportive asiatice de luna trecută, 11 sportivi au fost găsiți pozitiv la controlul antidoping, făcând ca numărul celor ce au apelat la substanțe prohibite, din anul 1988 până acum, să se ridice în prezent la 44. La care am putea adăuga alte prezumtive 14 cazuri: la un control inopinat al Federației Internaționale de atletism, la 14 sportivi nu li s-au putut face ana-

GLASUL ROTILOR DE TREN

39

Am luat-o lentă la vale. După ce am stat etape în șir în coasta liderului, noile prețuri de la vârful clasamentului au dus la detronarea FC Naționalului, conjugată cu alunecarea pe tobogan a Rapidului. Și mai e și seria de meciuri, toate afară, că te apucă groaza ce va fi în primele zile de primăvară. Să nu uităm că, între timp, a revenit Viorel Hizo, un antrenor cramponat de Rapid ca marca de scrisoare, la orizontul vacanței de iarnă profilându-se și convocarea Adunării generale a UFC Rapid. Cu mutări, cu alunecări, cu ascensiuni, neuitându-se în primul rând că mai sunt șanse de a ne menține în hora cupelor europene de anul viitor.

Pe locul patru, în menghina Băneși și a Ceahlăului, Rapid a reușit „performanța” că în ultimele patru meciuri să ia două puncte, de doi barajeri pentru primăvară. Pentru că, după cum vedeți, doar primăvara mai rămâne pentru limpezirea apelor în Giulești: Echipa de fotbal, în jurul căreia gravitează totul și toți, s-a rupt și ea, unii sunt

dați dispăruți, alții cu gândurile prin Europa. Hizo a devenit (parcă) mai calm și tare înaintea meciului cu Otetul, ultimul al toamnei.

La rezerva de rigoare, se aude că, la mijloc de decembrie, Adunarea generală nu va face decât să puncteze trecerea clubului sub patronajul Ministerului Transporturilor, așa că să nu fie cu mirare dacă în tototul de președinte de onoare va fi de găsit însuși ministrul Aurel Novac, înconjurat de un „consorțiu” format din cinci vicepreședinți, printre care și George Copos și Mircea Pascu. Da, dar ce ne facem că nu prea mai avem echipă, de ajungem în situația lui Dinamo în vară când clubul din Șos. Ștefan cel Mare își numea o nouă conducere, un nou antrenor, în lipsa jucătorilor. Oricum, George Copos anunță cam de multă vreme că va aduce doi-trei jucători de valoare în Giulești, peste ce au arătat până acum un Budacă, Chebac sau White. Mai rămâne să auzim semnalul, glasul roților de tren fiind, în miez de iarnă, unul al suspinelor.

S-a mai deschis o cârciumă de lux

Măndru de realizarea sa, domnul ministru pînă al sporturilor, Alexandru Mironov, a participat la o fastuoasă inaugurare. Veți crede că e vorba de vreo nouă sală (că aia din orașul domniei sale, Craiova, a cam ars), vreun stadion, un bazin, un patinoar, acolo (că, lăsați venim și zicem, al doilea patinoar al Capitalei, „Floreasca”, a dispărut din aria sportului). Aș, înțel demnitar a forfecat solemn panglica de inaugurare a unei cârciumi de lux! Cârcotași și curioși cum vă știm, iar veți pune întrebări, de genul: „Ce legătură are sportul cu bodega respectivă?” Are, chiar, mai multe. Prime ar fi chiar denumirea, că noului stabiliment, situat chiar în buricul Bucureștilor, îi zice „Campion”. Uf, neaferiți mai sunteți, cum adică: „Păi, dacă un magazin care vinde încălțări se numește Maraton, e musai să-l boteze ministrul sporturilor?” Aici parcă aveți dreptate, dar în privința restaurantului amintit vă îngelați. Pentru că în incinta din Câmpineanu a funcționat pînă acum cantina sportivilor, așa că, iată, n-a fost vorba de un botez, ci de o înmormântare, așa că prezența ministrului era, cum se vede, obligatorie. Chiar, ce le trebuia sportivilor o cantină, unde să mănânce și ei o ciorbă la preț de cea?

Soluția salvatoare

Auzind noi că bugetul sportului pe anul viitor n-are cum să asigure prezența tuturor celor 22 de discipline care au tîmnea de calificare la Jocurile Olimpice din 1996, de la Atlanta, ne-am întrebat imediat ce vor face dirigitorii în anul olimpic cu banii. Că, vedeți dumneavoastră, noi gândim în perspectivă și ne este cât se poate de clar că, dacă nu te califici, n-ai cum să ajungi în America. Tot noi am găsit și soluția,

HERCULE LE CHAT

că suntem deștepți ce nu s-a pomenit. Cum la Atlanta nu vom putea deplasa sportivi, că n-au voie, de vreme ce nu s-au calificat, propunem o delegație masivă de funcționari, în frunte cu expertul Alexandru Mogoș, una de copii minune cu ochi de cărbune, câștigători ai fazelor de zonă al concursului „Cotrodantul înainte și după 22 decembrie”, copii ai străzii milionari (două ore de cămin în metrou - 10.000 lei), precum și dublă calitate, de sponsori al boxului și interpreți, Titl Dumnezeu, Bălaș de la Lupoșică, Frații Pește și altele de artă artistică. Va avea România o imagine de nu s-a mai văzut.

„Magicul” Alexandru Arion, coșgeterul echipei, cel care ne-a condus din victorie în victorie

RP
RHÔNE-POULENC

scop

FLACĂRA salvează onoarea presei scrise!

□ Incredibil, dar adevărat: am fost în semifinale!

Vegheat de arbitrul Adrian Dumitriu și de o cameră de luat vederi, Mihai Săndoiu aruncă la coș, iar George Arion este luat om la om (în dreapta, semi-George Cușnarencu)

Clasamentul grupei A:

1. CURIERUL NAȚIONAL 3 3 0 92:57 6
 2. FLACĂRA 3 2 1 85:71 5
 3. Evenimentul zilei 3 1 2 74:62 4
 4. Radio Tinerama 3 0 3 60:121 3
- (Radio Unipuls a fost exclusă pentru două reprezentări, iar Salut s-a retras).

Trecut cu brio derbyul cu „bulinari” (în treacăt fie spus, aceștia nu ne-au învins nici la fotbal, chit că nu ne-am întâlnit cu ei), am susținut ultima partidă din grupă în compania mai tinerilor colegi de la... **Radio Tinerama**. Meciul nu a fost deloc o formalitate, adversarii apărându-și șansele (chiar minime) cu sportivitate. Firesc, am învins (37-24), principalii noștri realizatori fiind Alexandru Arion (16), George Cușnarencu (11) și Mihai Săndoiu (8).

Și, iată-ne în faza „sferturilor de finală”! Ne pare rău că **Telegraful** din Constanța a bătut... drumul degeaba, dar trebuie să spunem că a fost o partidă în care am dominat de capo al fino (14-9 la pauză), având la un moment dat chiar 21-13, iar finalmente obținem victoria (doar) cu 29-27! Din nou marcatorii noștri și-au făcut datoria: Alexandru Arion 16, George Cușnarencu 8.

Printre cei din urmă înscrși în această competiție, „flăcăriștii” ajung astfel între primele patru echipe (alături de TVR, Canal 31 și **Radio România**), salvând onoarea presei scrise! Iar pentru noi performanța reprezintă o poveste de iarnă fără zăpadă, al cărei autor este directorul nostru general George Arion, singurul conducător al unui trust de presă implicat efectiv în întrecere, de altfel decanul de vârstă, dar cu inima mereu tânără.

Aruncarea lui Călin Mărcușanu este urmărită cu emoție de Mihai Săndoiu, Petre Cojocariu (nr. 8), Alexandru Arion (nr. 9) și George Cușnarencu (din nou parțial)

În sfârșit, George Cușnarencu integral (în plan secund, Mihai Săndoiu)

La concurență cu Cupa Presei

Știri din NBA

● Surpriza zilei de 6 decembrie a constituit-o victoria echipei **Atlanta Hawks**, care „le-a făcut-o” celor din Orlando, învingându-i pe Magi la un coș diferență, 107-105. Vulturii din Atlanta au stopat marșul triumfal al celor din Orlando, după nouă victorii consecutive. **Jon Konkac** a marcat în ultimele secunde coșul victoriei, pentru că, doar cu 4 minute înainte de final, echipa lui Shaq „Attack” era în avantaj cu 7 puncte. **Stacey Augmon** a fost cel care a anulat acest handicap, el reușind în final 21 de puncte pentru echipa Vulturilor.

● Dar jocul zilei a fost considerat, duminică, partida de la Portland, în care all-star-ul **Clyde Drexler** a înscris 36 de puncte celor de la Milwaukee Bucks. În ultimele 9 zecimi de secundă ale partidei, scorul era egal, 103, asta după ce Bucks remontaseră un handicap de la 95-101! Toată lumea se pregătea să vadă prelungiri, numai Drexler a fost de altă părere. El a aruncat de pe partea dreaptă de 3 puncte, după o pasă inspirată de la **Mark Bryant**. Scor final 106-103 pentru Trail Blazers.

● La Detroit, rookie-ul **Grand Hill** a contribuit la înfrângerea unei alte mari echipe, **Phoenix Suns**. Pistoanele dovedind că sunt într-o formă bună.

● La New York, Charles Smith și Anthony Mason au făcut prin jocul lor ca Knicks să câștige contra Gioanțelor din capitala SUA (111-95) și să-și revină, oarecum, după „bătută” cruntă pe care, cu o săptămână înainte, le-o administraseră cei din Orlando (cu 125 la 100).

● Acasă, la Cavalerii din Cleveland, **Shaq (Attack) O'Neal** și **Nick Anderson** au înscris fiecare în contul Magilor câte 26 de puncte. Mai mult, Orlando a reușit 42 de puncte chiar în primele 12 minute de joc. La această ispravă a contribuit decisiv **Anfernee Hardaway** care a marcat 10 puncte, stabilind un fel de record de eficacitate contra cronometru. Cleveland Cavs au fost învâluți într-o ceață magică și în final s-au văzut învinși cu 114-97. Orlando Magics se respectă, în meciurile 11 și 12 câștigând iejer, la o diferență de 18 puncte.

● Echipa „omului-ploaie” - **Shawn Kemp** - se află la a șasea victorie consecutivă. În ultimul meci, Seattle Supersonics i-au îngenunchat pe Houston Rockets, nimeni alții decât faimoșii campioni, cu 103-90.

● La Indiana, **Reggie Miller** a avut realmente ultimul cuvânt de spus în meciul cu Pistoanele din Boston, câștigând partida în ultimele 22 de secunde, când a marcat un coș de 3 puncte și mai multe aruncări libere, mărind hotărât firavul avantaj de până atunci al echipei sale, **Pacers - Pistons**: 90-83.

● La New Jersey, echipa de șoc a lui **Craig Ehlo**, jucând în deplasare, a îndoliat întreg orașul, câștigând partida practic în ultimele 3 zecimi de secundă, cu o aruncare de 3 puncte (**Atlanta Hawks - New Jersey Nets** 94-91).

● La Los Angeles, **Nick Van Exel**, argintul viu al echipei, i-a condus spre victorie pe Lakers, în ultimele trei minute de joc reușind să spulbere apărarea lui Golden State Warriors (scor final: 113-101), iar la San Antonio, echipa lui **Jim Jackson**, Spurs, a pierdut pe teren propriu în ultimele 39 de secunde o partidă pe care o ținea deja în mână, în fața „colegilor de breaslă” din Dallas (121-124).

● Reușita zilei: **Los Angeles Clippers** a reușit prima victorie în acest sezon, după 16 înfrângeri consecutive, în fața celor de la Milwaukee Bucks, în prelungiri, și la limită: 96-94. Pooh Richardson a marcat coșul victoriei în ultima secundă de joc de la 7 metri. În acest fel, Clippers n-au reușit să bată recordul de ineficacitate al echipei **Miami Heat**, care, în 1988, a pierdut 17 partide la rând, de la începutul sezonului.

● **Dino Radja** de la Celtics n-a jucat în partida cu Atlanta Hawks (93-80) pentru că și-a rupt mâna în partida cu NY Knicks.

● **Jeff Malone** a marcat un record de 34 de puncte pentru echipa sa, 76ers din Philadelphia, contra lui Miami Heat, la ea acasă. Sixers au atins în acest meci cifra de 2000 de victorii în NBA. Echipa joacă din 1949, la început evoluând sub numele de **Syracuse Nationals**.

Vineri, 9 decembrie, clasamentele în NBA arătau astfel:

CONFERINȚA ESTICĂ:

Divizia Atlantică: 1. Orlando 13-3 (.813) 2. New York 10-5 (.667) 3. Boston 8-9 (.471) 4. Philadelphia 7-9 (.438)

Divizia Centrală: 1. Indiana 10-5 (.667) 2. Charlotte 9-7 (.563) 3. Cleveland 9-8 (.529) 4. Detroit 8-8 (.500). După cum se vede, au ieșit din top 4 Chicago Bulls care au totuși aceeași statistică (8-8).

CONFERINȚA VESTICĂ

Divizia Midwest: 1. Houston 11-5 (.688) 2. Denver 9-6 (.600) 3. Utah 10-7 (.588) 4. Dallas 8-6 (.571)

Divizia Pacific: 1. Phoenix 11-5 (.688) 2. Seattle 11-5 (.688) 3. LA Lakers 10-6 (.625) 4. Sacramento 8-7 (.533).

VADIM GEORGE CUȘNARENCO ■

Ultima oră

La doi ani, Văcăroiu se joacă intens cu cetatea de foc !